Wendelin Van Draanen

CÂND ȚI SE PUNE PATA

O poveste comică de dragoste, spusă pe două voci: a lui și a ei. Când se întâlnesc pentru prima dată, Bryce și Juli sunt doar niște copii. Ea se îndrăgostește fulgerător de ochii lui, în vreme ce el se panichează și o cataloghează imediat drept o ființă enervantă. Cartea îi urmărește pe cei doi vreme de șase ani, timp în care aceștia se caută – sau se evită – la școală, pe drumul spre casă ori din spatele ferestrelor, într-o relație plină de suișuri și coborâșuri. *Când ți se pune pata* pe cineva, nu scapi așa ușor.

„Ni s-a pus pata pe cartea asta fantastică, Juli cea curajoasă și finalul acela minunat și înțelept."

The Chicago Tribune

„Cu o eroină de care copiii vor fi dați pe spate, o dinamică irezistibilă între cei doi naratori și un final răsunător, acest roman e mult mai mult decât suma tuturor părților sale."

Publishers Weekly

CARTE ECRANIZATĂ SUB TITLUL *JULI ȘI BRYCE*

14+

DRAGOSTE & DRUMUL SPRE

Wendelin Van Draanen este o scriitoare americană, născută în Chicago. Înainte de a se consacra scrisului, a predat matematică şi informatică. A debutat în 1997 cu romanul *How I Survived Being a Girl*, publicând de atunci peste 30 de cărţi pentru adolescenţi. Pentru când *ţi se pune pata* (2001) a câştigat mai multe premii, printre care Nevada Young Readers' Award, California Young Readers Medal, The Judy Lopez Memorial Award for Children's Literature Honor. Cartea a fost ecranizată în 2010, în regia lui Rob Reiner, sub titlul *Juli şi Bryce*.

WENDELIN VAN DRAANEN

CÂND ŢI SE PUNE PATA

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

youngart

Redactor: Cristina Ştefan
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Corector: Theodor Zamfir
Copertă: Anna Grozavu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VAN DRAANEN, WENDELIN
Când ţi se pune pata/Wendelin Van Draanen;
trad. din lb. engleză de Ioana Filat.– Bucureşti:
Youngart, 2018
ISBN 978–606–881–58–1

I. Filat, Ioana (trad.)

821.111

Wendelin Van Draanen
Flipped

Copyright © 2003 by Wendelin Van Draanen

© **young**art, 2018, pentru prezenta ediţie
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

Le dedic cu toată dragostea această carte
lui Colton şi Connor,
care îmi arată că sunt mai mult decât suma părţilor
din care sunt alcătuită.

Cu mulţumiri speciale...
soţului meu, Mark Parsons,
care mă ajută să simt farmecul vieţii,
precum şi
excelentului meu redactor, Nancy Siscoe,
pentru grija şi sfaturile sale
(şi pentru că m-a convins să tai cât mai mult text
de umplutură din dieta mea).

De asemenea, le rămân veşnic recunoscătoare
lui Tad Callahan şi Patriciei Gabel,
care ne-au sărit în ajutor la greu.

În ultimul rând, le mulţumesc lui Jeanne Madrid
şi echipei de la Casa de Vida:
să nu uitaţi niciodată spiritul care vă animă.

BRYCE

Cum să te dai la fund

Tot ce mi-am dorit de la viaţă a fost să mă lase Juli Baker în pace. Să mă mai scutească, ştii, să apuc şi eu să-mi trag sufletul.

Totul a început în vara dinainte să intru în clasa a doua, când am sosit cu camionul plin de mobilă la ea în cartier. Şi cum tocmai ce terminăm acum clasa *a opta*, frate, asta înseamnă că a trecut mai bine de jumătate de deceniu de stratageme de evitare şi disconfort social.

Nu doar că a dat buzna în viaţa mea. Şi-a făcut loc cu coatele şi mi s-a vârât cu de-a sila în suflet. Am poftit-o noi să se urce în camionul cu mobilă şi să se caţere pe cutii? Nu! Însă fix aşa a făcut, a pus stăpânire pe tot şi toate şi s-a spart în figuri cum numai Juli Baker e în stare.

Taică-meu a încercat s-o oprească.

— Hei! zice el când o vede că se lansează la bord. Ce faci acolo? O să laşi noroi peste tot!

Chiar aşa. Avea nămol pe pantofi de jos până sus.

Însă nici nu s-a sinchisit să sară din camion, ci şi-a înfipt dosul în podea şi s-a apucat să împingă cu picioarele o ditamai cutia.

— Nu vrei să te-ajut? a zis uitându-se spre mine. Chiar pari să ai *mare* nevoie.

Nu mi-a plăcut ce insinua acolo. Şi chiar dacă taică-meu se uitase toată săptămâna fix la fel la mine, îmi dădeam seama că nici el n-o avea la inimă pe fata aia.

— Hei! Încetează, a somat-o el. În cutia aia ţinem lucruri de valoare.

— A. De asta ce zici? face ea şi se trage lângă o cutie pe care scrie LENOX, uitându-se iar spre mine. Hai s-o-mpingem împreună!

— Nu, nu, nu! zice tata şi o ridică de-o aripă. Ce-ar fi s-o iei fuguţa spre casă? Sigur te caută mama de-acum.

Atunci am început să mă prind că degeaba te apuci să-i baţi vreun apropo fetei ăsteia – mai târziu o să ştiu prea bine chestia asta. Niciun apropo nu funcţionează. O zbugheşte oare spre casă, aşa cum se cuvine să facă orice copil trimis la plimbare? Nu.

— A, mama ştie unde sunt, zice. Mi-a zis că nu-i nicio problemă. Stăm în casa aia – şi arată peste drum.

— Aoleu, mormăie tata uitându-se într-acolo. Bryce, se întoarce el spre mine şi-mi face cu ochiul, nu te duci mai bine în casă s-o ajuţi pe mama?

Pe loc m-am prins că-mi oferă un pretext să mă fofilez. De-abia mai încolo mi-am dat seama că nu mai jucasem niciodată figura asta cu tata. Pe bune, taţii nu prea te-nvaţă să te fofilezi de obicei. Li se pare o încălcare a codului părintesc să-ţi

înveţi copilul că e în regulă să lase baltă pe cineva, ce mai contează că persoana în cauză e enervantă şi *plină de noroi*.

Şi uite-l acum cum joacă teatru – n-a trebuit să-mi facă a doua oară cu ochiul.

— Sigur! am zis eu zâmbind, apoi am sărit de pe platformă şi am luat-o spre uşa casei noi.

Când am auzit-o cum se ţine după mine nu mi-a venit să cred. Poate doar mi se părea că s-a luat după mine şi de fapt o luase în cealaltă parte. Însă nici nu mi-am făcut curaj să mă uit, că ea a şi venit valvârtej din spate, m-a apucat de braţ şi m-a tras după ea.

Hai că era prea de tot. M-am înfipt bine pe picioare şi tocmai mă pregăteam s-o trimit la plimbare, când s-a întâmplat ceva tare ciudat. Tocmai dădeam din mâini ca o morişcă, vrând să mă smulg din strânsoarea ei, când, coborând braţul, m-am pomenit că ni s-au încâlcit degetele şi am luat-o cumva de mână. Nu mi-a venit să cred.

Uite cum o ţin de mână pe maimuţica aia plină de noroi!

Când am încercat să-mi smulg mâna din a ei, m-a apucat şi mai zdravăn, trăgându-mă după ea cu un „Haide!”

Atunci a ieşit şi mama din casă şi pe loc am văzut pe faţa ei că se topeşte de emoţie.

— Ei, salut, îi zice ea lui Juli.

— Bună!

Eu încă mă chinui să mă smulg, însă fata se ţine scai de mine. Mama se uită cu un ditamai rânjetul la mâinile noastre şi la faţa mea roşie ca racul.

— Cum te cheamă, drăguţă?

— Julianna Baker. Stau acolo, zice ea arătându-i cu mâna liberă casa.

— Ei, văd că ai făcut cunoştinţă cu fiu-meu, zice ea rânjind mai departe.

— Aha!

În sfârşit reuşesc să mă desprind din strânsoare şi mă grăbesc să mă ascund după mama – mai bărbat de-atât nici nu puteam să fiu la şapte ani cât aveam.

Mama mă cuprinde cu braţul zicându-mi:

— Bryce dragă, nu vrei să-i arăţi Juliannei casa noastră?

Eu îi trimit din tot corpul semnale de alarmă şi S.O.S., însă nu le recepţionează. Se apucă să mă desprindă de poalele ei cu un „Haide”.

Juli ar fi năvălit pe dată în casă dacă nu i-ar fi văzut mama pantofii şi n-ar fi pus-o să se descalţe. Iar după aia i-a zis să-şi scoată şi şosetele murdare. Juli nici nu s-a jenat. Absolut deloc. Le-a dat jos şi le-a lăsat pe verandă, scorţoase cum erau.

Nu i-am arătat deloc casa. M-am încuiat în baie. Iar după ce i-am strigat zece minute că n-am de gând să ies de-acolo prea curând, pe hol s-a

lăsat liniştea. De-abia după încă zece minute am îndrăznit să scot nasul pe uşă.

Juli nu era nicăieri.

M-am furişat afară şi am aruncat o privire: da! Dispăruse.

Nu m-am fofilat eu cu stil, dar, deh, aveam doar şapte ani.

Însă n-am scăpat deloc de probleme. Zi de zi Juli tot venea la noi.

— Îl lăsaţi pe Bryce la joacă? o auzeam că întreabă de după canapea, unde mă ascunsesem.

— Poate să iasă?

Odată chiar a luat-o de-a dreptul prin curte şi s-a uitat în camera mea pe fereastră. Am reperat-o la timp şi m-am azvârlit sub pat, însă, ce mai, vedeţi acum ce fel de om mai e şi Juli Baker. Nu se sinchiseşte niciun pic de intimitatea ta. Nu o respectă deloc. Lumea întreagă e terenul ei de joacă, păzea, vine în jos cu toboganul!

Din fericire, taică-meu era dispus să-i pună beţe în roate. Şi i-a tot pus. Îi zicea că sunt ocupat, că dorm sau că nu sunt acasă. El era salvarea mea.

Pe de altă parte, soră-mea mă sabota cât putea. Aşa-i Lynetta. E cu patru ani mai mare decât mine şi, ce mai, mi-a servit de contraexemplu în viaţă. „ARŢAG” scrie pe ea. Îndrăzneşte numai să te uiţi la ea – nu pieziş, nu cu limba pe-afară sau altfel –, cum te uiţi, cum se ia la ceartă cu tine.

Pe vremuri mă mai luam la trântă cu ea, însă degeaba. Fetele luptă murdar. Te trag de păr, îţi vâră degetele în ochi şi te ciupesc, iar apoi, cum încerci să te aperi cu un pumn ceva, fug imediat la mămica. Şi aşa te trezeşti pus la colţ aiurea. Nu, frate, secretul e să nu muşti din momeală. Las-o să atârne liniştită şi înoată pe lângă ea. Fă haz de necaz. După o vreme o s-o lase baltă şi o să încerce să momească pe altcineva.

Cel puţin Lynetta aşa face. Şi singura chestie bună cu care m-am ales de pe urma pacostei de soră-mea a fost că metoda funcţionează cu toată lumea. Cu profii, cu colegii naşpa şi până şi cu mama şi tata. Pe bune. N-ai cum să-i convingi pe ai tăi de nimic, aşa că ce rost mai are să te ambalezi? Mai bine ţii capul la cutie şi îţi vezi de-ale tale decât să te izbească tsunamiul părintesc.

E haios că Lynetta încă nu s-a prins cum merge faza cu mama şi tata. Se agită toată şi se vâră până-n gât în discuţie, în loc să ia o gură de aer şi să se dea mai la fund, unde apele sunt mai liniştite.

Şi tocmai ea mă crede pe mine prost.

În fine, cum îi e felul, Lynetta a încercat la început să mă azvârle în capcana lui Juli. Chiar a vârât-o în casă fără să ştie tata şi a plimbat-o de colo colo, încercând să dea de mine. M-am căţărat pe raftul de sus al şifonierului şi noroc că nu s-a uitat niciuna în sus. Peste câteva minute l-am auzit

pe tata strigând la Juli să se dea jos de pe mobila noastră de epocă şi aşa s-a pomenit iar trimisă la plimbare.

Nu cred că am pus piciorul afară din casă în prima săptămână. I-am ajutat să despacheteze, m-am uitat la televizor şi am ars-o pe-acolo cât mama şi tata aranjau şi rearanjau mobila, dându-şi cu părerea dacă banchetele empire şi mesele franţuzeşti în stil rococo se potrivesc în aceeaşi cameră.

Aşa că sigur că de-abia aşteptam să ies din casă. Însă de câte ori mă uitam pe fereastră o vedeam pe Juli dându-se în spectacol la ea în curte. Bătea mingea cu capul sau o juca sus în aer cu picioarele sau o lua la şuturi pe aleea din faţă. Iar când nu se dădea în spectacol stătea pur şi simplu pe bordură cu mingea între picioare şi cu ochii la casa noastră.

Mama nu înţelegea ce era aşa de oribil că mă ţinuse de mână „scumpetea aia mică de fată”. Zicea că mai bine mă împrietenesc cu ea.

— Credeam că-ţi place fotbalul, dragule. De ce nu ieşi un pic să baţi mingea?

Pentru că nu vreau să mă bată *ea* pe mine, de-aia. Şi chiar dacă nu mă pricepeam să mă exprim pe-atunci, la şapte ani jumate, aveam destulă minte cât să ştiu că Juli Baker era un pericol.

Era un pericol de neevitat, mi-am dat eu seama mai târziu. De cum am intrat în sala clasei a

doua a doamnei Yelson, s-a zis cu mine.

— Bryce! chiţăie Juli. Ai ajuns.

Şi se năpusteşte peste mine, mai să mă doboare.

Doamna Yelson a încercat să redefinească atacul drept „o îmbrăţişare de bun venit”, dar n-a fost nicio îmbrăţişare, nene. A fost o manevră frontală de trântă. Am desprins-o eu de pe mine, însă prea târziu. M-a marcat pe viaţă. Toată lumea îşi bătea joc de mine: „Unde ţi-e iubiţica, Bryce?”, „Ai luat-o deja de nevastă, Bryce?” Iar când începea să mă fugărească în pauză, încercând să mă *păpăcească*, toată şcoala se apuca să cânte: „Bryce şi Juli stau într-un copac, s-au suit acolo şi s-au sărutat”.

Primul an de după mutare a fost un adevărat dezastru.

Nici în clasa a treia nu mi-a mers mai bine. Cum făceam o mişcare, cum se ţinea după coada mea. În a patra la fel. Însă în a cincea am luat taurul de coarne.

La început m-am urnit mai greu, mi-a trecut o idee prin cap şi apoi am lăsat-o baltă. Însă cu cât mă gândeam mai bine, cu atât îmi ziceam în sinea mea: Cum altfel aş fi reuşit să mă descotorosesc de Juli? Cum altfel ar fi prins clar mesajul: „Juli, nu eşti deloc genul meu”?

Şi uite-aşa i-am clocit-o.

Am întrebat-o pe Shelly Stalls dacă vrea să

iasă cu mine.

O să înţelegi cât de genial a fost planul meu dacă-ţi spun că Juli n-o suportă *deloc* pe Shelly Stalls. Asta dintotdeauna, deşi habar n-am de ce. Shelly e drăguţă şi prietenoasă şi are ditamai părul. Cum să nu-ţi placă de ea? Însă Juli n-o înghiţea deloc, aşa că informaţia asta preţioasă era tocmai soluţia la problema mea.

Eu am avut impresia că Shelly o să mănânce cu noi la masă şi o să se plimbe poate un pic cu mine. Aşa, de câte ori era Juli prin preajmă, nu-mi rămânea decât să mă dau un pic pe lângă Shelly şi totul se rezolva de la sine. Numai că Shelly a luat toată povestea asta un pic prea în serios. A început să-i zică lui Juli şi oricui se nimerea că suntem îndrăgostiţi.

Juli şi Shelly s-au încăierat atunci niciuna, nici două, iar după, când Shelly îşi lingea rănile, aşa-zisul meu prieten Garrett – care pusese totul la punct cu mine – i-a zis ce-am avut de gând. N-a recunoscut niciodată, însă atunci m-am dumirit eu că tot codul lui de onoare se face praf când vede o fetişcană bocind.

După-amiaza m-a luat directoarea la întrebări, însă nu m-am scăpat deloc. I-am zis numai că-mi pare rău şi sincer nu înţeleg ce s-a întâmplat. Până la urmă, tot a trebuit să mă pună pe liber.

Shelly a plâns cu zilele şi s-a ţinut suspinând după mine prin şcoală, de m-am simţit şi mai prost

decât înainte, când mă urmărea Juli.

Totul s-a terminat fix la o săptămână de-atunci, când Shelly mi-a dat oficial papucii şi a început să iasă cu Kyle Larsen. Atunci iar a început să-mi facă Juli ochi dulci şi m-am pomenit înapoi la linia de start.

Acum, în a şasea, e altfel, însă nu ştiu dacă e mai bine sau nu. Nu ţin minte să se mai fi luat Juli după mine în a şasea. Însă ţin minte că m-a amuşinat.

Da, frate, m-a amuşinat, aşa am zis.

De fapt e vina domnului Mertins, proful nostru. El a pus-o pe Juli lângă mine şi acolo a rămas. Domnul Mertins are un doctorat în materie de aşezat elevi în bănci sau mai ştiu eu ce. Ne-a analizat, ne-a scanat şi ne-a botezat pe fiecare în banca lui. Şi bineînţeles că a pus-o pe Juli chiar lângă mine.

Juli Baker e genul ăla enervant de om care trebuie să-ţi arate neapărat cât de deştept e. E prima care ridică mâna la ore, ţine o adevărată prelegere când răspunde la o întrebare şi întotdeauna îşi predă lucrările din timp, ca să servească de exemplu întregii clase. Profii îi ridică de fiecare dată lucrarea în aer, zicându-ne:

— Iată ce vreau de la voi, elevi. Avem aici o lucrare de nota zece.

Cu toate proiectele suplimentare în care se implică, are zece plus pe linie la toate materiile.

Însă după ce domnul Mertins a pus-o lângă mine, au început să-mi prindă bine cunoştinţele ei enervante în toate domeniile. Vezi tu, aşa nu-mi rămânea decât să-mi arunc ochii la banca de lângă mine şi vedeam imediat răspunsul perfect la orice întrebare, scris frumos de mână.

Nici n-o să crezi câte răspunsuri i-am şterpelit. Am început să iau zece şi nouă la toate materiile! Era minunat!

Însă tocmai atunci a schimbat domnul Mertins macazul, îi venise lui o idee pentru „optimizarea latitudinii şi longitudinii poziţionale”, iar când s-au liniştit iar apele, m-am trezit mutat în banca din faţa lui Juli Baker.

Iar atunci a început treaba cu amuşinatul. Nebuna se tot apleca să-mi amuşine părul. Îşi lipea practic nasul de creştetul meu şi mă adulmeca într-o veselie.

Am încercat să-i dau coate şi picioare. Am încercat să-mi trag scaunul mai în faţă sau să-mi ţin ghiozdanul lipit de spetează. Nicio scofală. Se dădea şi ea mai în faţă sau se apleca niţel ca să mă adulmece mai departe pe nas.

Până la urmă m-am rugat de domnul Mertins să mă mute, însă n-a vrut. Cică nu vrea să tulbure echilibrul delicat al energiilor educaţionale.

În fine. A trebuit să-i suport amuşinatul şi gata. Şi cum nu-i mai vedeam răspunsurile redactate la perfecţie, am început să iau note proaste. Mai ales

la scriere.

Apoi, la un moment dat, când îmi adulmecă părul la o lucrare de control, Juli vede că am scris greşit un cuvânt. O groază de cuvinte. Atunci începetează pe loc cu amuşinatul şi începe cu şuşotitul. Nu mi-a venit să cred la început. Juli Baker să înşele profii? Însă de-atunci s-a apucat să-mi dicteze cuvinte la ureche, pe litere.

Juli se pricepea să mă amuşine pe furiş, ceea ce mă enerva rău, aşa nu se prindea nimeni ce face ea acolo, însă se pricepea şi să-mi sufle răspunsurile, ceea ce nu mă deranja deloc. Nasol e că de-atunci m-am învăţat să-mi şoptească ea cum se scrie una sau alta la ureche. La o adică, de ce să mai înveţi dacă nu trebuie, nu? Însă după o vreme, tot primind răspunsurile mură-n gură de la ea, am început să mă simt obligat. Cum să-i mai zici cuiva să te lase în pace sau să nu te mai adulmece dacă îi eşti dator? Nu e corect, ştii.

Aşa că în clasa a şasea m-am simţit cam prost şi cam jenat, tot spunându-mi că la anul, *la anul* o să fie altfel. O să fim în penultimul an, în altă clasă, în ditamai şcoala. Lumea o să fie prea mare ca să-mi mai bat capul cu Juli Baker.

Atunci, în sfârşit, o să se termine odată cu toată povestea asta.

JULIANNA

Când ţi se pune pata

De cum l-am cunoscut pe Bryce Loski, mi s-a pus rău pata pe el. Sincer, cum l-am văzut, cum m-a apucat nebunia. De la ochii lui mi s-a tras. Au ceva anume. Sunt albaştri şi, încadraţi de genele alea negre, te ia ameţeala când îi vezi. Ţi se taie respiraţia.

Sunt mai bine de şase ani de-atunci şi am învăţat de mult să ascund ce simt, însă, vai, în primele zile... În primii ani! Am crezut că mor de dragul lui.

S-a întâmplat cu două zile înainte să încep clasa a doua, deşi aşteptam momentul de săptămâni întregi, de când mi-a zis mama că o să se mute o familie cu un băiat de vârsta mea în casa nouă de peste drum.

Tabăra de fotbal se terminase şi mă plictiseam de moarte, pentru că n-aveam cu cine să mă joc în tot cartierul. Ei, erau nişte copii, însă toţi erau mai mari decât mine. Fraţii mei se distrau de minune, numai eu stăteam acasă singură-singurică.

Mai era şi mama, însă avea mereu ceva mai bun de făcut, aşa că nu-i venea să bată mingea. Sau cel puţin aşa zicea ea. Pe atunci nu credeam că există ceva mai plăcut pe lumea asta decât să te joci cu o minge de fotbal, mai ales când aveai de spălat rufe şi vase şi de dat cu aspiratorul, însă mama nu gândea deloc la fel. Iar dacă stăteam

acasă numai cu ea, exista pericolul să mă pună s-o ajut la spălat, şters praful şi dat cu aspiratorul, şi nici măcar nu mă lăsa să bat mingea prin casă între sarcini.

Ca să fiu sigură că nu ratez nimic, am aşteptat săptămâni întregi afară, în caz că noii vecini se mutau mai devreme. Nu exagerez, *săptămânii* M-am distrat jucând fotbal cu câinele nostru, Champ. De obicei doar stopa mingea, câinii nu prea se pricep să tragă şuturi în poartă, însă se mai întâmpla să dribleze cu botul. Probabil că mingile miros tare ademenitor pentru căţei, căci până la urmă Champ tot încerca s-o molfăie şi reuşeam s-o interceptez.

Când a sosit în sfârşit camionul cu mobilă al familiei Loski, toţi ai mei s-au bucurat. „Micuţa Julianna” avea în sfârşit un tovarăş de joacă.

Mama, cum era femeie cu bun-simţ, m-a pus să aştept mai bine de o oră înainte să mă prezint lui Bryce.

— Lasă-i să se dezmorţească un pic, Julianna, mi-a zis ea. O să le ia un pic să se aclimatizeze.

Nu m-a lăsat nici măcar să mă uit la ei din curte.

— Las că te ştiu eu, scumpa mea. Te pomeneşti că mingea o să nimerească la ei în curte şi, ce să-i faci, o să te duci după ea.

Aşa că m-am uitat de la fereastră, întrebând-o din minut în minut: „Gata?”, la care ea îmi

răspundea:

— Hai, mai lasă-i numai un pic.

Apoi a sunat telefonul. De cum am văzut-o prinsă în discuţie, am întrebat-o trăgând-o de mânecă:

— Gata?

— Bine, numai ia-o uşor, mi-a şoptit ea dând din cap.

Vin şi eu imediat.

Eram prea nerăbdătoare, aşa că am traversat valvârtej strada, însă, după ce am ajuns la camion, chiar m-am străduit să mă port civilizat. Atâta am stat şi m-am uitat înăuntru o groază, deşi nu mi-a fost deloc uşor, pentru că iată-l! Pe la jumătatea remorcii! Proaspătul meu prieten la cataramă, Bryce Loski.

Bryce nu prea făcea nimic. Mai degrabă stătea liniştit în spate şi se uita cum mută tatăl lui cutii pe platforma de descărcare. Ţin minte că mi-a părut rău de domnul Loski, arăta extenuat tot mutând singur cutiile. Îmi mai amintesc şi că el şi Bryce purtau tricouri de polo turcoaz asortate, ceea ce chiar m-a înduioşat. Mi s-a părut tare *drăguţ*.

Când n-am mai rezistat, le-am strigat celor din camion un „Bună!”, iar Bryce a tresărit şi, cât ai bate din palme, s-a apucat să împingă o cutie, de parcă l-am prins spetindu-se.

Din purtarea lui vinovată mi-am dat seama că Bryce primise sarcina să mute cutiile, numai că se

săturase. Probabil că tot muta cutii de săptămâni întregi! Clar i-ar fi prins bine să se odihnească un pic. I-ar fi prins bine un pahar de suc! Ceva acolo.

Se mai vedea de la o poştă şi că domnul Loski n-are de gând să-l ia cu binişorul. O să tot mute cutii până pică de oboseală şi cine ştie dacă mai rezistă Bryce până atunci. Ar fi murit înainte chiar să se mute în casa nouă!

Întreaga tragedie m-a mânat ca din praştie în remorcă. Trebuia să-i ajut! Trebuia să-l salvez!

Când m-am dus lângă el să-l ajut să mute o cutie mai în faţă, sărmanul de el era aşa de stors, că s-a dat la o parte şi m-a lăsat să mă descurc singură. Domnul Loski nu voia să-i ajut, însă măcar l-am salvat pe Bryce. Nu trecuseră nici trei minute de când mă urcasem, că tatăl lui l-a trimis în casă, s-o ajute pe mama lui la despachetat.

M-am luat repede după Bryce pe alee, iar atunci totul s-a schimbat. Vezi tu, când l-am ajuns din urmă, l-am apucat de braţ – încercam să-l opresc în caz că are chef să ne jucăm un pic înainte să-l cheme de tot în casă, însă chiar atunci m-am trezit că mă ia de mână şi se uită drept în ochii mei.

Mi-a stat inima-n piept. Pur şi simplu a încetat să-mi mai bată o clipă. Pentru prima oară de când eram, am avut sentimentul ăla. Ştii tu, de parcă întreaga lume se mişcă în jurul tău, cu tine şi înăuntrul tău, şi pluteşti. Pluteşti prin aer. Dacă n-

ar fi ochii omului de lângă tine, te-ai desprinde cu totul. O forţă fizică nevăzută îi ancorează de ai tăi şi te ţin locului, în timp ce în jur restul lumii se tot roteşte, se răsuceşte şi se îndepărtează, până nu mai rămâne nimic.

Încă puţin şi aş fi avut parte de primul meu sărut. Bag mâna-n foc. Însă chiar atunci a ieşit mama lui pe uşa casei, iar el s-a fâstâcit în aşa hal, că s-a făcut roşu ca racul şi, niciuna, nici două, s-a şi ascuns în baie.

Tocmai îl aşteptam să iasă când m-a văzut sora lui, Lynetta, pe hol. Mi s-a părut că am de-a face cu o fată brează şi bine-crescută, iar când m-a întrebat ce-i cu mine m-am apucat să-i zic. N-ar fi trebuit totuşi, căci pe loc a început să zgâlţâie clanţa de la uşa băii şi să-l necăjească rău pe Bryce.

— Hei, frăţioare! i-a strigat prin uşă. Te aşteaptă o puicuţă bună aici! Ce-i cu tine? Te temi să nu iei purici?

Ce jenant! Am tras-o de braţ şi i-am zis să înceteze, însă nu s-a potolit, aşa că până la urmă am plecat.

Afară am văzut-o pe mama discutând cu doamna Loski. Mama îi făcuse cadou minunatul chec cu cremă de lămâie pe care îl aveam la desert în seara aia. Zahărul praf era alb şi fin, checul nu se răcise de tot şi răspândea în aer o aromă dulce de lămâie.

Îmi lăsa gura apă când mă uitam la el! Însă doamna Loski îl ţinea în mâini şi ştiam că îl pierdusem de-acum.

Nu-mi mai rămânea decât să mă satur cu mirosul, cât le ascultam discutând despre magazine şi prognoza meteo.

Apoi m-am dus cu mama acasă. Era tare ciudat. Nici nu apucasem să mă joc cu Bryce. Ştiam doar că are nişte ochi albaştri ameţitori şi o soră dubioasă şi că fusese cât pe-aci să mă sărute.

În seara aia am adormit cu gândul la sărutul care nu mai fusese. Oare cum e când te săruţi? Cumva bănuiam că nu e deloc ca atunci când mă sărutau mama şi tata de culcare. Poate erau din aceeaşi specie, însă sigur erau animale diferite. Cum ar fi lupul şi ogarul – doar ştiinţa le-ar fi plasat în aceeaşi schemă.

Dacă e să-mi amintesc clasa a doua, îmi place să cred că m-am ţinut după el şi după sărutul pierdut şi dintr-o anume curiozitate ştiinţifică, însă, sincer, probabil că mai degrabă m-au mânat ochii lui albaştri. Cât am fost în clasa a doua şi a treia, nu m-am putut abţine: l-am tot urmărit, m-am tot aşezat lângă el şi mi-am tot dorit să-i fiu alături.

Când am intrat într-a patra, am învăţat să mă controlez. Tot îmi mai bătea inima nebuneşte când îl vedeam – când mă gândeam la el –, însă de-acum nu mă mai trezeam luându-mă după el. M-am mulţumit să-l privesc, să mă gândesc şi să

visez.

Apoi, în a cincea, a apărut Shelly Stalls în peisaj. Shelly Stalls e o pupăză. O pupăză smiorcăită, bârfitoare şi trădătoare, care una îţi zice ţie şi total altceva celorlalţi. Acum, la gimnaziu, bagă strâmbe în stânga şi-n dreapta ca o mare divă, însă şi în primară se pricepea să se prefacă de minune. Mai ales la ora de sport. N-am văzut-o niciodată să fugă pe pistă sau să-şi execute exerciţiile fizice. Prefera să facă pe „delicata” şi să se plângă că leşină de la atâta efort dacă aleargă, sare sau se întinde o dată.

Şi chiar funcţiona. An de an. Venea cu un bileţel, se făcea un pic că o ia cu leşin de ochii profului la primele ore din an şi aşa era scutită de la orice exerciţiu de forţă. Nici scaunul nu şi-l ridica după ore. Numai muşchii gurii şi-i exersa regulat, nu şi-i menaja o clipă măcar. Dacă ar exista o olimpiadă de vorbit, Shelly Stalls ar lua toate medaliile. Bine, aurul şi argintul sigur le-ar lua – una pentru ce zice în dreapta şi una pentru ce zice în stânga.

Nu mă enerva că se fofilează de la sport – cine s-o mai vrea în echipă de fapt? Mă enerva nu că se abţinea din cauza astmului, a genunchilor firavi sau a constituţiei „delicate”. Ci din cauza părului. Avea o claie cât China de cârlionţi, pe care-i ţinea prinşi în clame, în mărgeluţe sau în şuviţe răsucite. Când şi-i prindea în coadă, aducea cu un cal de

paradă. Iar când şi-i lăsa liberi se îngropa parcă şi se culcuşea în coama ei ca într-o pătură, de nu i se mai vedea decât nasul. Cum să joci tenis de picior cu pătura-n cap?

Am ales s-o ignor total şi gata, ceea ce a mers de minune până pe la jumătatea clasei a cincea, când am văzut-o de mână cu Bryce.

Bryce *al meu*. Care încă se jena că mă luase de mână cu două zile înainte să înceapă clasa a doua. Care încă se ruşina aşa de tare de mine, că de-abia dacă mă saluta.

Care tot nu-mi oferise încă primul sărut.

Cum îl îmbârligase Shelly în aşa hal, ca s-o ţină de mână? Prinţesa asta băgăreaţă n-avea niciun drept să se ţină aşa scai de el!

Din când în când, cum mergeau aşa, Bryce se uita peste umăr – la mine se uita. Mai întâi am crezut că vrea să-şi ceară scuze. Apoi m-am prins: voia să-l ajut. Absolut, sigur asta era! Shelly Stalls era prea sensibilă ca să se descotorosească el de ea, nu se lăsa ea dusă aşa uşor. S-ar fi pierdut cu firea şi s-ar fi pus pe smiorcăit, vai, chiar că ar fi fost jenant pentru el! Nu, niciun băiat n-are cum să se achite cu graţie de aşa ceva. Era treabă de fată.

Nu m-am mai sinchisit să găsesc pe altcineva – cât ai bate din palme, am şi tras-o de lângă el. De cum s-a văzut liber, Bryce a rupt-o la fugă, însă Shelly nu. A, nu, nu, nu! M-a atacat de-a dreptul, m-a zgâriat, m-a tras şi m-a sucit cum i-a venit la

mână, tot zicându-mi că Bryce e *al ei* şi că nu renunţă la el şi pace.

O delicată şi jumătate.

Speram să-şi facă apariţia turme de profi la faţa locului, ca s-o vadă pe Shelly Stalls în acţiune, însă s-a întâmplat prea târziu. Deja o ţineam bine pe Blănoasă de gât, cu braţul răsucit la spate, într-o manevră de lupte, şi nu voiam să-i dau drumul oricât ar fi cârâit şi m-ar fi zgâriat, asta până n-a venit un profesor.

Până la urmă Shelly a fost trimisă acasă cu claia răvăşită zdravăn, iar eu i-am împărtăşit directoarei punctul meu de vedere. Doamna Shultz e o femeie bine făcută, care în sinea ei probabil apreciază o lovitură de picior bine plasată, aşa că, deşi mi-a zis că mai bine las oamenii să-şi regleze singuri conturile, a înţeles clar cum stă treaba cu Shelly Stalls şi părul ei, declarându-mi că se bucură că am dat dovadă de autocontrol şi am imobilizat-o doar.

A doua zi Shelly a venit la şcoală cu părul împletit în codiţe. Şi sigur că m-a bârfit toată lumea din cauza ei, însă nu i-am luat în seamă. Faptele vorbeau de la sine. Bryce nici nu s-a mai apropiat de ea tot anul.

Nu că ar fi mers cu mine de mână după aia, însă chiar a început să se arate mai prietenos. Mai ales în clasa a şasea, după ce domnul Mertins ne-a pus unul lângă altul, pe al treilea rând din spate.

Era drăguţ că stăteam lângă Bryce. El era drăguţ, îmi zicea „Bună, Juli” în fiecare dimineaţă şi din când în când îl mai prindeam uitându-se spre mine. De fiecare dată roşea şi îşi vedea de treabă, iar eu zâmbeam fără să vreau. Era aşa de timid. Şi aşa de drăgălaş!

Deja vorbeam mai mult. Mai ales după ce domnul Mertins m-a mutat în spatele lui. Domnul Mertins aplica pedepse speciale pentru greşelile de scriere, iar dacă greşeai mai mult de şapte cuvinte din douăzeci şi cinci, trebuia să stai cu el în clasă în pauza de prânz şi să tot scrii cuvintele alea.

Bryce s-a pierdut de tot de frica pedepselor. Şi chiar dacă aveam mustrări de conştiinţă, mă aplecam să-i şoptesc răspunsurile, sperând că poate o să stea cu mine în pauza de prânz. Părul îi mirosea a pepene şi avea puf pe urechi. Un puf fin, blonziu. Nu înţelegeam deloc. Cum de avea puf pe lobii urechilor când era atât de brunet? Ce-o fi căutând acolo? Mi-am studiat urechile în oglindă şi n-am prea văzut nimic pe ele şi nici restul oamenilor nu păreau să aibă aşa ceva.

Mi-a venit să-l întreb pe domnul Mertins cum de există puful ăsta pe urechi, la lecţia de ştiinţe, când discutam evoluţia speciilor, însă m-am răzgândit. Însă tot anul i-am şoptit la ureche cuvinte pe litere, am tras pe nări parfumul de pepene şi m-am întrebat dacă o să mai am parte vreodată de sărutul ăla.

BRYCE

Ai grijă, frate!

Lucrurile chiar s-au schimbat în clasa a şaptea, însă cea mai mare schimbare nu s-a petrecut la şcoală, ci acasă. Bunicul Duncan s-a mutat la noi.

La început a fost cam ciudat, cum niciunul din noi nu prea-l cunoştea. În afară de mama, desigur. Şi chiar dacă se străduieşte de un an jumate să ne convingă că e un tip minunat, din câte-mi dau seama, ocupaţia lui preferată e să se uite în gol pe fereastra camerei din faţă. În afară de curtea Bakerilor, nu prea e nimic de văzut, şi totuşi acolo stă zi şi noapte, în fotoliul mare cu care s-a mutat în casă, cu ochii pe geam.

Bine, mai citeşte şi romane de Tom Clancy şi ziarele, completează careuri de cuvinte încrucişate şi îşi monitorizează acţiunile de la bursă, însă sunt doar distracţii de moment. Dacă n-ar avea de dat socoteală nimănui, ar sta cu ochii pe geam până adoarme. Nu că ar fi vreo problemă cu asta. Doar că mi se pare… tare plictisitor.

Mama zice că stă aşa cu ochii pe geam pentru că-i e dor de bunica, însă mie bunicul nu mi-a zis nimic despre asta. De fapt nu mi-a zis mai nimic până acum câteva luni, când a citit despre Juli la ziar.

Bine, Juli Baker n-a ajuns pe prima pagină a ziarului *Mayfield Times* pentru c-ar fi cine ştie ce Einstein din clasa a opta, cum te-ai aştepta. Nu, frate, au scris despre ea pe pagina întâi pentru că a refuzat să se dea jos dintr-un sicomor.

Eu unul habar n-am cum arată un sicomor sau un arţar sau, ce ştiu eu, un mesteacăn, însă Juli sigur că ştia ce copac e şi pasa informaţia asta oricui se nimerea să-i iasă în cale.

Ei, şi copacul ăsta, sicomorul ăsta, se afla pe un maidan de pe deal, pe strada Collier, şi era imens. Imens şi urât. Sucit, noduros şi cocoşat, mă aşteptam să-l ia vântul de pe o zi pe alta.

Odată, anul trecut, m-am săturat s-o tot aud trăncănind despre prostia aia de copac. I-am zis în faţă că nu e un sicomor maiestuos, ci de fapt e cel mai urât copac din istoria omenirii. Şi ştii ce mi-a răspuns? Că am deficienţe de vedere. Deficienţe de vedere! S-a găsit cine să mi-o zică, fata asta care stă în cea mai oribilă casă din cartier. Boscheţii le-au crescut mai să le-acopere ferestrele, au buruieni unde vezi cu ochii şi o întreagă turmă de animale sălbăticite. Câini, pisici, găini, până şi şerpi. Jur pe ce vrei, fraţii ei chiar ţin un boa la ei în cameră. M-au luat pe sus când aveam vreo zece ani şi m-au silit să mă uit cum mănâncă un şobolan. Un şobolan viu, cu ochişorii ca mărgelele. Au ţinut rozătoarea în aer, de coadă, şi hap, şarpele boa a înghiţit-o cu totul. O lună am

avut coşmaruri cu şarpele ăla.

În fine, în mod normal nu m-aş fi sinchisit cum arată curtea altora, însă haosul din curtea Bakerilor îl deranja rău pe tata, care-şi vărsa nervii pe curtea *noastră*. Zicea că e de datoria noastră ca vecini să le arătăm cum se ţine o curte. Aşa că, în timp ce Mike şi Matt îşi îndoapă boa, eu trebuie să tund iarba şi să aranjez bordura, după care să mătur aleile şi *rigola*, ceea ce, după mine, e o exagerare.

Te-ai aştepta ca tatăl lui Juli – o namilă de om, genul forţos, ca un muncitor de pe şantier – să se apuce să repare casa şi tot, însă nu. Din câte zice mama, tipul pictează în timpul liber. Mie peisajele lui nu mi se par nimic deosebit, însă, dacă e să te iei după preţ, lui i se par ceva nemaivăzut. An de an le vedem la târgul din Mayfield, iar ai mei comentează de fiecare dată la fel: „Lumea ar fi mai frumoasă dacă s-ar fi apucat să cureţe grădina în loc să picteze”.

Mama însă mai stă de vorbă din când în când cu doamna Baker – zice că s-a măritat cu un visător, aşa că unul din ei doi o să fie mereu nefericit.

Nu contează. Poate că simţul estetic al lui Juli a fost influenţat dezastruos de tatăl ei şi de fapt nu e deloc vina ei, însă pentru Juli sicomorul ăla a fost dintotdeauna o binecuvântare cerească în colţişorul nostru de lume.

Cât a fost în clasa a treia şi a patra, se fâţâia

cu fraţii ei pe crăci sau jupuia scoarţa ca să se dea pe trunchiul strâmb ca pe tobogan. Acolo păreau să se joace de câte ori ne ducea mama undeva cu maşina. Cât aşteptam noi la semafor, Juli stătea atârnată de crengi, gata să pice şi să-şi frângă oscioarele, iar mama zicea clătinând din cap: – Să nu te prind că te caţeri vreodată în copacul ăla, Bryce, m-ai auzit? Să nu te văd că faci aşa ceva! Nici tu, Lynetta. E mult prea periculos.

Soră-mea îşi dădea ochii peste cap zicând „Vezi să nu”, iar eu mă făceam mic la geam şi mă rugam să se facă odată verde, ca să nu mă strige Juli în gura mare.

Chiar am încercat să mă caţăr o dată, în clasa a cincea. S-a întâmplat a doua zi după ce Juli mi-a salvat zmeul din rămurişul lui de mutant mâncător de jucării. S-a urcat hăt sus de tot după zmeu, iar când s-a dat jos, chiar s-a purtat foarte mişto. Nu mi-a luat zmeul ostatic ţuguindu-şi buzele, aşa cum m-am temut c-o să facă. Mi l-a întins pur şi simplu şi apoi s-a dat mai în spate.

M-am simţit uşurat, însă şi ruşinat ca un bleg. Când am văzut unde nimerise zmeul, eu unul mi-am luat la revedere de la el. Însă Juli nu. S-a căţărat şi mi l-a adus imediat fără nicio problemă. Chiar că m-a făcut de râs.

Aşa că mi-am întipărit în minte cam până unde se căţărase, iar a doua zi mi-am propus s-o întrec cu cel puţin două crengi. Am răzbit până ceva mai

sus de cot, am mai urcat câteva crăci, după care – vrând să văd cum stăteam – m-am uitat în jos.

Mare greşeală! Parcă m-aş fi suit pe turnul Empire State fără coardă elastică. Am încercat să mă uit în sus, la creanga unde nimerise zmeul meu, însă degeaba. Chiar eram bleg când venea vorba de căţăratul în copaci.

Apoi, când am intrat la gimnaziu, mi s-au spulberat orice speranţe că am scăpat de Juli. Trebuia să iau autobuzul împreună cu ştii-tu-cine. În staţie aşteptau vreo opt puşti, ceea ce crea un soi de zonă-tampon, însă nu mă încălzea cu nimic. Juli făcea tot ce putea să stea lângă mine, să vorbească cu mine sau să mă facă de râs cumva.

După care s-a apucat să se caţere. E în a şaptea de-acum şi tot se mai caţără în copaci, sus de tot. Şi de ce face aşa ceva? Ca să ne anunţe în gura mare că autobuzul e la cinci! patru! trei străzi mai încolo! O relatare amănunţită despre trafic din vârful copacului – numai de asta n-ai chef la prima oră când eşti la gimnaziu.

Chiar a încercat să mă convingă să mă urc cu ea.

— Bryce, haide! Nici nu-ţi închipui câte culori se văd! E un tablou absolut magnific! Bryce, trebuie să vii încoace!

Mda, parcă şi auzeam: „Bryce şi Juli stau într-un copac, s-au suit acolo şi s-au sărutat”. Chiar n-aveam nicio şansă să uit de clasa a doua?

Într-una din dimineţi, când mă străduiam să *nu* ridic privirea, m-am trezit din senin cu ea aproape sărind pe mine de pe o cracă, mai să mă doboare. Era să fac stop cardiac! Am scăpat ghiozdanul şi mi-am sucit gâtul, iar de-atunci gata. N-am mai vrut să aştept sub copacul ăla, cu maimuţica aia nebună în libertate. De-atunci am început să ies în ultima clipă din casă, iar când vedeam că trage autobuzul în staţie suiam repede dealul ca să mă urc.

Fără Juli în peisaj n-aveam nicio grijă.

Şi tot aşa tot restul clasei a şaptea şi mai toată a opta, până într-o anume zi, acum câteva luni. Atunci am auzit larmă pe deal şi am văzut mai multe camioane mari parcate pe strada Collier, unde trage de obicei autobuzul. Mai mulţi bărbaţi strigau la Juli, care bineînţeles că se căţărase în copac cale de cinci etaje.

Ceilalţi copii au început să se strângă şi ei sub copac, i-am auzit cum îi ziceau să se dea jos. Juli n-avea nimic – era clar dacă aveai urechi s-o auzi –, însă nu mă prindeam deloc de ce se certa toată lumea.

Am urcat dealul şi, când m-am apropiat şi am văzut ce ţineau bărbaţii în mâini, mi-am dat seama imediat de ce refuza Juli să se dea jos din copac.

Drujbe.

Acum să ne-nţelegem. Copacul ăla era un mutant hidos, cu o coroană încâlcită de crăci

noduroase. Iar fata care se luase la harţă cu oamenii ăia era Juli – cea mai enervantă, mai tiranică şi mai atotştiutoare fiinţă de gen feminin din câte există pe lumea asta. Însă, dintr-odată, am simţit cum mi se revoltă propriul stomac împotriva întregii poveşti. Juli iubea copacul ăla. O fi fost el aiurea, însă ea îl iubea, dacă-l tăiau era ca şi cum i-ar fi tăiat inima din piept.

Toată lumea a încercat s-o convingă să se dea jos. Până şi eu. Însă ne-a zis că nu se mai dă jos în vecii vecilor şi chiar a încercat să ne convingă ea pe noi să ne căţărăm.

— Bryce, te rog! Urcă-te să stai cu mine. N-o să-l taie dacă ne urcăm toţi în el!

Chiar m-am gândit o clipă dacă să mă urc sau nu. Însă apoi a sosit autobuzul şi m-am convins singur să nu mă bag. Nu era copacul meu şi nici al lui Juli nu era, chiar dacă se făcea că e.

Ne-am urcat în autobuz şi am lăsat-o baltă pe Juli, însă la şcoală nu s-a lipit nimic de mine. Mă tot gândeam la Juli. Oare mai era în copac? Oare o s-o aresteze?

Când ne-am dat jos din autobuz după-amiază, Juli nu mai era şi copacul fusese tăiat pe jumătate. Ramurile din vârf, în care se încâlcise zmeul meu, locul unde îi plăcea lui Juli să stea – toate dispăruseră.

O vreme ne-am uitat cum lucrează, la drujbele care duduiau la maximum fumegând şi sfârtecând

lemnul. Copacul părea golaş şi prăbuşit într-o rână, aşa că n-am putut să mă uit la el mai mult de câteva minute. Parcă aş fi privit cum e tăiat un cadavru bucăţi, mi-a venit să plâng, ceea ce nu mi se mai întâmplase de secole. Eu să plâng! Pentru o prostie de copac nesuferit.

M-am dus acasă şi am încercat să-mi revin, însă mă tot întrebam: Oare nu mă urcam mai bine şi eu în copac cu ea? Oare aş fi putut să ajut?

Mi-a venit s-o sun pe Juli să-i zic cât de rău îmi pare că au tăiat copacul, însă n-am sunat-o. Ar fi fost prea… nu ştiu, prea ciudat.

Nu a apărut în staţie a doua zi dimineaţă şi nici nu a luat autobuzul înapoi după-amiază.

Apoi, seara înainte de cină, m-a chemat bunicul în camera din faţă. Nu m-a chemat când treceam pe lângă el – ar fi fost un gest prea prietenos. De fapt, a vorbit cu mama, care a vorbit cu mine.

— Nu ştiu despre ce e vorba, dragule, mi-a zis ea. Poate simte că e timpul să vă cunoaşteţi mai bine.

Minunat. Nu-i ajunsese un an jumate să se apropie de mine, acum i-a căşunat să ne cunoaştem mai bine. Oricum nu puteam să-i zic să mă scutească.

Bunicul e un bărbat masiv, cu nasul cărnos şi părul sur dat pe spate cu pomadă. Stă toată ziua în papuci şi sacou şi nu i-am văzut nici măcar un

firicel de păr pe obraji. Bine, de crescut îi cresc, însă se râde de trei ori pe zi. E o distracţie în toată regula pentru el, ce mai.

Nu numai că are nasul cărnos, dar mai are şi mâinile cărnoase. Bine, mâinile oricum îţi sar în ochi, iar verigheta chiar pune în lumină cât de masive sunt de fapt. N-are cum să şi-o mai scoată în veci de pe deget şi, oricât ar zice mama că aşa şi trebuie, eu cred că mai bine ar tăia-o cu totul. Dacă mai pune câteva kile pe el, o să se trezească cu degetul amputat.

Când m-am dus la el, stătea cu degetele împletite şi mâinile imense împreunate pe ziarul din poală.

— Bunicule, am zis, m-ai chemat?

— Ia loc, fiule.

Fiule? Mai tot timpul se făcea că nu mă cunoaşte, iar acum îmi zice dintr-odată „fiule”? M-am aşezat pe scaunul din faţa lui şi am aşteptat.

— Zi-mi de prietena ta, Juli Baker.

— *Juli*? Nu suntem chiar prieteni…!

— Cum aşa? m-a întrebat.

Pe un ton calm. De parcă ştia el ce ştia.

Am dat să mă justific, apoi m-am abţinut şi l-am întrebat:

— Cum de te interesează?

A deschis ziarul şi l-a netezit cu mâna, iar atunci mi-am dat seama că Juli Baker ajunsese în *Mayfield Times*, pe prima pagină. Era o ditamai

poza cu ea, înconjurată de pompieri şi poliţişti, plus câteva poze mai mici pe care nu prea le-am desluşit.

— Pot să mă uit?

Bunicul a îndoit ziarul, însă nu mi l-a întins.

— Cum de nu sunteţi prieteni, Bryce?

— Pentru că e... Nu ştii până n-o cunoşti, am zis eu clătinând din cap.

— Mi-ar plăcea.

— Cum? De ce?

— Pentru că e o fată tare înfigăreaţă. Ce-ar fi s-o inviţi pe la noi odată?

— Înfigăreaţă? Bunicule, nu înţelegi! Fata aia e o pacoste şi jumătate. E încrezută, e din cale-afară de băgăreaţă şi are impresia că le ştie pe toate!

— Serios?

— Da! Cât se poate de serios! Şi din clasa a doua se tot ţine după mine!

Bunicul s-a încruntat şi a zis uitându-se pe fereastră:

— De-atunci locuiesc acolo?

— Cred că locuiesc acolo de când sunt!

Bunicul s-a încruntat şi mai şi, apoi mi-a zis uitându-se la mine:

— Rar se întâmplă să stea o asemenea fată prin vecini, ştii?

— Ce noroc!

Bunicul m-a studiat îndelung şi pătrunzător.

— Ce-i? am făcut, însă nici n-a clipit.

S-a tot uitat la mine până n-am mai rezistat şi mi-am întors privirea.

Şi să nu uităm că era prima oară când discutam ceva cu bunicul. Era prima oară când încerca să-mi zică ceva pe bune, nu doar să-i pasez solniţa. Şi încearcă el atunci măcar să mă cunoască un pic mai bine? Nu! Îl interesează doar Juli!

Nu puteam să mă ridic şi să plec, deşi aşa-mi venea să fac. Ştiam eu că dacă îl las baltă şi plec n-o să-mi mai zică nimic. Nici măcar să-i pasez solniţa. Aşa că am stat locului, perpelindu-mă. Oare era supărat pe mine? De ce să se supere? Doar nu greşisem cu nimic.

Când am ridicat ochii, am văzut că-mi întinsese ziarul.

— Citeşte aici, mi-a zis. Fără prejudecăţi.

L-am luat, iar când şi-a întors iar ochii spre fereastră am ştiut că discuţia se încheiase.

Când am ajuns la mine în cameră eram furios. Am trântit uşa şi m-am aruncat pe pat, iar după ce am spumegat o vreme gândindu-mă ce bunic de doi bani mai am şi eu, am vârât ziarul în sertarul de jos al biroului. Asta-mi lipsea acum, deja ştiam prea multe despre Juli Baker.

La masă mama m-a întrebat de ce sunt posac, uitându-se când la mine, când la bunicul. Bunicul nu părea să aibă nevoie de solniţă, din fericire

pentru el, căci i-aş fi aruncat-o în nas.

Soră-mea şi tata îşi vedeau de-ale lor. Lynetta a mâncat vreo două stafide din salata de morcovi, apoi a curăţat pielea şi carnea de pe aripioara de pui şi a ronţăit zgârciul de pe oase, pe când taică-meu a împânzit tot aerul cu trăncăneala lui despre politica firmei, căreia i-ar fi prins bine o schimbare majoră în eşalonul superior.

Nimeni nu-l asculta – nimeni nu-l ascultă când îl apucă tiradele astea despre ce-ar face el dac-ar fi şef –, însă de data asta mama nici măcar nu se prefăcea interesată. Şi nici nu încerca s-o convingă pe Lynetta cât de delicioasă e cina. Se uita doar când la mine, când la bunicul, încercând să se prindă ce aveam de eram certaţi.

Nu că ar fi avut de ce să fie supărat pe mine. Ce-i făcusem eu oare? Nimic. Zero. Însă era, se vedea. Am evitat total să mă uit la el până pe la jumătatea cinei, când l-am privit pe furiş.

Chiar mă studia. Bine, nu părea supărat şi nici sever, însă chiar mă luase la ochi. Şi nu mă mai slăbea. Mă simţeam tare ciudat. Ce era cu el?

Nu m-am mai uitat deloc la el. Nici la mama. Am mâncat mai departe şi m-am făcut că-l ascult pe tata. Când am putut să mă retrag, m-am scuzat şi m-am refugiat la mine în cameră.

Voiam să-l sun pe prietenul meu Garrett, cum făceam când eram necăjit. Chiar m-am apucat să formez numărul, numai că, nu ştiu, am închis.

Iar mai târziu, când a venit mama, m-am prefăcut că dorm. Nu mai făcusem aşa ceva de ani buni. A fost o seară tare ciudată. Voiam doar să mă lase toată lumea în pace.

A doua zi n-am văzut-o pe Juli în staţie. Nici vineri. Era la şcoală, însă nici nu-ţi dădeai seama dacă nu te uitai după ea. Nu-şi mai flutura mâna în aer ca să atragă atenţia profesorului şi nici nu mai gonea pe holuri în drum spre sala de clasă. Nu mai comenta neîntrebată, lămurind profesorii de una sau alta, şi nici nu se mai lua de elevii care se vârau în faţă la coadă la lapte. Stătea doar în bancă. Fără să zică nimic.

Mi-am zis că ar trebui să mă bucur – parcă nici nu era de faţă, nu asta-mi dorisem dintotdeauna? Însă tot prost mă simţeam. Mi-era milă de copac şi de ea, când am văzut-o cum o tuleşte să mănânce singură la bibliotecă la prânz şi când i-am văzut ochii înroşiţi. Îmi venea să-i zic: „Of, ce rău îmi pare de sicomorul tău”, însă parcă îmi stăteau vorbele în gât.

Pe la jumătatea săptămânii care a urmat au terminat de tăiat copacul. Au curăţat maidanul şi chiar s-au chinuit să smulgă buturuga din rădăcini, însă nu s-a dat dusă şi pace, aşa că până la urmă au nivelat-o de tot.

Juli n-a mai apărut în staţie şi am aflat de la Garrett ceva mai târziu că venea la şcoală cu

bicicleta. Mi-a zis c-o văzuse de două ori în săptămâna aia la marginea drumului, pe o bicicletă ruginită, cu zece viteze, fixând la loc lanţul desprins.

Mi-am închipuit c-o să se întoarcă. Era mult de mers până la gimnaziul din Mayfield, sigur o să ia din nou autobuzul după ce uita de copac. Chiar m-am trezit uitându-mă după ea. Nu ca să mă păzesc, ci pur şi simplu.

Apoi într-una din zile, când a plouat, am crezut că sigur vine în staţie, însă nimic. Garrett mi-a zis c-a văzut-o opintindu-se pe bicicletă, îmbrăcată într-o pelerină de ploaie galbenă, iar la mate am observat că avea pantalonii uzi de la genunchi în jos.

După ora de mate m-am dus după ea să-i zic că mai bine ia din nou autobuzul de-acum, însă m-am oprit la timp. Ce era în capul meu? Chiar credeam că Juli n-o să interpreteze total greşit grija pe care i-o purtam ca între prieteni? Hopa, ai grijă, frate! Mai bine nu te băga.

La urma urmei, asta mai lipsea, să-şi facă Juli Baker impresia că mi-e dor de ea.

JULIANNA

Sicomorul

Îmi place tare mult să mă uit cum pictează

tata. Sau, mai bine zis, îmi place să-l ascult vorbind în timp ce pictează. Vorbele lui iau un ton blând şi grav totodată, în timp ce aşterne tuşele unui peisaj pe pânză. Nu trist. Poate obosit, însă senin.

Tata n-are un atelier propriu-zis, iar cum garajul e doldora de toate lucrurile de care crezi că ai nevoie, deşi nu le foloseşti niciodată, tata pictează afară.

Doar afară se află cele mai frumoase peisaje – însă nu pe lângă casa noastră. Aşa că tata ţine mereu un aparat foto în camionetă. Meseria de zidar îl poartă în tot felul de locuri şi stă mereu cu ochii în patru, să descopere un răsărit sau un apus frumos sau măcar o pajişte drăguţă cu oi sau vaci. Apoi alege o anume poză, o prinde de şevalet şi se apucă să picteze.

Îi ies nişte tablouri drăguţe, însă mereu mi-a fost cam milă de el, că trebuie să picteze imaginile alea frumoase tocmai în curtea noastră, care numai pitorească nu e. Niciodată n-a fost cine ştie ce curte, însă după ce m-am apucat de crescut găini, lucrurile s-au deteriorat şi mai mult.

Însă, când pictează, tata nici nu pare să vadă curtea sau găinile. Şi nu se poate spune că vede doar poza şi pânza din faţa lui. E mult mai mult de-atât. După expresia lui, pare să fi lăsat în urmă curtea, cartierul şi întreaga lume. Iar în timp ce mâinile lui mari şi bătătorite plimbă pe pânză o pensulă mititică, un spirit delicat pare să-i fi pus

stăpânire pe trup.

Când eram mică, tata mă lăsa să stau cu el pe verandă în timp ce picta, cu condiţia să stau liniştită. De felul meu, mi-e tare greu să-mi ţin gura, însă am descoperit că, după cinci, zece minute de tăcere, începe *el* să vorbească.

Aşa am ajuns să-l cunosc destul de bine pe tata. Mi-a povestit ce făcea pe vremuri, când era de vârsta mea şi multe altele – cum transporta baloţi de fân când s-a angajat prima oară şi cât de tare îşi dorea să fi terminat colegiul.

Când am mai crescut, mi-a povestit mai departe despre el şi copilăria lui, însă a început şi să mă întrebe de mine. Ce învăţam la şcoală? Ce carte citeam? Ce credeam despre una sau alta?

Apoi, odată, spre mirarea mea, m-a întrebat de Bryce. De ce eram aşa de topită după Bryce?

I-am povestit despre ochii şi părul lui şi cum se înroşea în obraji, însă nu cred că i-am explicat prea bine totul, căci după ce am terminat, tata mi-a zis clătinând din cap că trebuie să încerc să văd tabloul de ansamblu.

Nu prea am înţeles ce vrea să zică, însă mi-a venit să-l contrazic. Cum putea el să-l înţeleagă pe Bryce? Nici măcar nu-l cunoştea!

Însă nu era locul potrivit pentru o ceartă. Aveam mai multe asemenea locuri în casă, însă nu aici, afară.

Am rămas amândoi tăcuţi o groază de timp,

apoi m-a sărutat pe frunte zicându-mi:

— Cel mai important e să priveşti totul în lumina justă, Julianna.

Lumina justă? Ce voia să zică cu asta? M-am tot gândit, cum stăteam acolo, însă mă temeam că, dacă l-aş fi întrebat, aş fi recunoscut prin asta că nu sunt destul de matură ca să înţeleg, deşi cumva părea un lucru evident. Pe care ar trebui să-l înţeleg şi singură.

După aceea s-a apucat să vorbească mai ales despre diverse idei, nu evenimente anume. Cu cât înaintam în vârstă, cu atât părea să se adâncească în probleme de filosofie. Nu ştiu dacă l-a apucat o pasă filosofică sau de-acum, că aveam de la zece ani în sus, i se părea că am crescut destul pentru aşa ceva.

De cele mai multe ori, vorbele lui pluteau în jur fără să mă atingă, însă se mai întâmpla şi să înţeleg perfect ce zice.

— Un tablou e mai mult decât suma părţilor din care e compus, îmi spunea el, apoi mă lămurea că vaca în sine e oarecare, iar pajiştea e doar iarbă şi câteva flori, iar raza care se strecoară printre ramurile copacilor e doar un fascicul de lumină, însă toate la un loc au farmecul lor.

Înţelegeam ce zice, însă nu am simţit aşa ceva decât întruna din zile, când mă urcasem în sicomor.

Sicomorul ăla era în vârful dealului de-o

veşnicie. Se afla pe un maidan pustiu, vara făcea umbră, iar primăvara adăpostea cuiburi de pasăre. Nouă ne mai servea şi de tobogan. Trunchiul se răsucea, creând un fel de spirală, şi era tare distractiv să te dai pe el în jos. Mama mi-a zis că probabil copacul suferise o lovitură când era puiet, însă supravieţuise, iar acum, la vreun secol de atunci, era tot acolo, nici că văzuse vreun copac mai mare. „Îţi arată ce înseamnă să rezişti”, cum a zis ea.

De când eram mă tot jucasem în copac, însă n-am ajuns să mă caţăr pe bune până în clasa a cincea, când m-am urcat să recuperez un zmeu încâlcit între ramuri. Văzusem zmeul plutind liber pe cer, ca apoi să plonjeze sus pe deal, cam pe unde era sicomorul.

Şi eu m-am jucat cu zmeie şi ştiu: uneori le pierzi definitiv, iar alteori te aşteaptă să le iei din mijlocul drumului.

Unele zmeie sunt cu noroc, altele sunt afurisite. Am avut de ambele feluri şi chiar merită să te chinui să recuperezi un zmeu cu noroc.

Asta mi se părea un zmeu cu noroc. Nu era cine ştie ce şmecherie, era un zmeu clasic, în formă de diamant, cu dungi albastre şi galbene. Însă ţopăia prietenos prin aer, iar când a plonjat părea mai degrabă obosit, nu răutăcios. Zmeiele afurisite plonjează din răutate. N-au cum să obosească, nici nu rezistă destul cât să se

tuflească de tot. Se uită la tine mustăcind din aer, hăt la zece metri de sol, şi se prăbuşesc ca să se distreze pe seama ta.

Aşa că am dat fuga cu Champ până pe strada Collier, iar după ce am cercetat aleea, Champ a lătrat spre sicomor. Când am ridicat ochii am văzut şi eu dungile albastre şi galbene printre crengi.

Era sus de tot, însă am zis să încerc. M-am prins cu picioarele de trunchi, am tăiat-o pe tobogan şi m-am apucat să mă caţăr. Champ mă ţinea sub observaţie, încurajându-mă cu lătrături, şi tot aşa am ajuns mai sus decât oricând înainte. Însă până la zmeu parcă mai era o veşnicie.

Apoi l-am zărit pe Bryce dând cotul şi apropiindu-se de maidan. Şi mi-am dat seama după cum se uita în sus că era zmeul lui.

Până la urmă, zmeul ăla era tare cu noroc!

— Poţi să te urci aşa sus? mi-a strigat el.

— Sigur! i-am răspuns.

Şi m-am căţărat din ce în ce mai sus!

Crengile erau trainice şi se bifurcau destul cât să te poţi căţăra uşor. Cu cât urcam mai sus, cu atât mă minunam mai mult de privelişte. Nu mai văzusem niciodată o asemenea privelişte! Parcă aş fi văzut toate acoperişurile şi toţi ceilalţi copaci din avion. Întreaga lume!

Apoi m-am uitat în jos. La Bryce. Dintr-odată m-a luat ameţeala şi mi s-au înmuiat genunchii. Eram tare departe de pământ!

— Ajungi la el? mi-a strigat Bryce.

Mi-am dres glasul şi am reuşit să-i strig „Nicio problemă!”, apoi m-am străduit să mă concentrez pe dungile albastre şi galbene, să-mi focalizez privirea doar pe ele, cățărându-mă tot mai sus. Într-un final am reuşit să pun mâna pe el, să-l apuc – zmeul era în mâna mea!

Doar că i se încâlcise sfoara între crengile de sus şi nu reuşeam să-l desprind.

— Rupe sfoara! mi-a strigat Bryce şi chiar am reuşit cumva.

După ce am eliberat zmeul, am simţit nevoia să mă odihnesc o clipă. Să-mi refac forţele înainte să o iau în jos. Aşa că, în loc să mă uit în jos, spre pământ, m-am ţinut bine şi mi-am plimbat privirea pe deasupra acoperişurilor.

Atunci am început să-mi uit frica de înălţime şi am avut senzaţia minunată că zbor. Că mă înalţ deasupra pământului şi plutesc printre nori.

Apoi am observat cât de bine mirosea vântul. Mirosea a… raze de soare. A soare, iarbă sălbatică, rodii şi ploaie! Îl tot trăgeam în piept cu nesaţ, umplându-mi plămânii cu cea mai plăcută mireasmă pe care o mirosisem în viaţa mea.

— Ai rămas înţepenită? a strigat Bryce de jos şi mi-am revenit.

Am luat-o cu grijă înapoi, ţinând în mână preţiosul obiect vărgat şi, tot coborând uşurel, îl vedeam pe Bryce cum dă ocol copacului, ţinându-

mă sub supraveghere.

Când am ajuns la tobogan, senzaţia îmbătătoare din copac făcea loc sentimentului la fel de îmbătător pe care mi-l dădea prezenţa lui Bryce, doar noi doi.

Doar noi doi!

Îmi bătea inima să-mi spargă pieptul când i-am întins zmeul. Însă nici n-a apucat să-l ia, că l-am simţit pe Champ în spate, lipindu-şi boticul rece şi umed de pielea mea.

De pielea mea?!

Mi-am dus mâinile la blugi, în spate, şi mi-am dat seama imediat că aveam turul pantalonilor plesnit bine de tot.

Bryce a râs un pic stânjenit, aşa că mi-am dat seama că ştia, şi de data asta *eu* m-am făcut roşie ca racul. Bryce şi-a luat zmeul şi a fugit, lăsându-mă singură, să-mi fac o idee despre cât de gravă era situaţia.

Până la urmă am uitat de incidentul jenant cu blugii, însă nu şi de privelişte. Mi-am tot amintit cum m-am simţit sus de tot în copac. Voiam s-o văd iar şi să mă simt iar ca atunci. Iar şi iar.

Cât de curând, mi-a trecut de tot frica de înălţime şi mi-am găsit un loc unde-mi plăcea să stau de obicei. Puteam să rămân acolo cu orele, privind doar lumea de sus. Apusurile erau minunate. În unele zile erau violet cu roz, în altele erau de un portocaliu viu, de parcă norii de la

orizont ardeau în vâlvătăi.

Într-o asemenea zi am reuşit să înţeleg cu inima, nu doar cu capul, ce-mi spusese tata despre cum un întreg este mai mult decât suma părţilor din care este alcătuit. Priveliştea pe care o vedeam din sicomor era mai mult decât o combinaţie de acoperişuri, nori, vânt şi culori.

Avea un soi de vrajă a ei.

M-am minunat de ceea ce simţeam – aveam un sentiment de modestie şi de măreţie în acelaşi timp. Cum se putea? Cum de simţeam atâta pace şi atâta uimire? Cum putea un simplu copac să-mi trezească sentimente atât de complicate? Simţeam cu adevărat că sunt *vie*.

Urcam de câte ori aveam ocazia. Când am intrat la gimnaziu, mă căţăram mai în fiecare zi, pentru că autobuzul spre şcoală are staţie pe strada Collier, chiar în faţa sicomorului.

La început am vrut să văd până unde pot să mă caţăr înainte să tragă autobuzul în staţie, însă nu peste mult timp mi-am luat obiceiul să plec de acasă devreme, ca să prind răsăritul, să văd păsărelele zburătăcind prin aer sau cum se strâng ceilalţi copii pe trotuar.

Am încercat să-i conving pe copiii care aşteptau autobuzul să se caţere cu mine măcar un pic, însă toţi mi-au spus că nu vor să se murdărească. Cum să zici nu farmecului vieţii doar ca să nu te mânjeşti un pic de praf? Nu-mi venea

să cred.

Nu i-am zis mamei că mă cățăram în copac. Cum era om mare şi cu bun-simţ, mi-ar fi zis că e prea periculos. Fraţii mei nu s-ar fi sinchisit ce făceam, ca toţi fraţii.

Mai era tata. Singurul om care ştiam că o să mă înţeleagă. Însă tot mă temeam să-i zic. I-ar fi spus mamei şi, una-două, s-ar fi ţinut amândoi de mine să încetez. Aşa că am ţinut totul secret şi m-am cățărat mai departe, bucurându-mă în singurătatea mea de privelişte lumii.

Apoi, acum câteva luni, m-am trezit vorbind cu copacul. Am discutat mult şi bine amândoi. Când m-am dat jos mi-a venit să plâng. Cum de n-aveam cu cine să discut? Cum de nu aveam şi eu un prieten bun, ca toată lumea? Sigur, cunoşteam destui colegi de şcoală, însă nu aveam pe nimeni apropiat. Nu le-ar fi venit deloc să se cațere în copac. Ca să miroasă soarele.

În seara aia, după cină, tata a ieşit să picteze. În frigul nopţii, la lumina becului de pe verandă, a aşternut tuşele finale ale răsăritului la care lucra.

Mi-am pus geaca şi am ieşit să stau cu el, tăcută ca un şoricel.

— La ce te gândeşti, scumpa mea? m-a întrebat tata după câteva minute.

Deşi stătusem de-atâtea ori cu el afară, nu mă mai întrebase niciodată aşa ceva. M-am uitat la el amuţită.

— Zi-mi, m-a îndemnat el blând, amestecând două nuanţe de portocaliu.

Am oftat atât de adânc, că m-am mirat şi eu.

— Înţeleg de ce vii mereu aici, tată.

A încercat să glumească.

— N-ai vrea să-i explici şi maică-tii atunci?

— Serios, tată, acum înţeleg chestia cu întregul care e mai mult decât suma părţilor.

— Aşa deci? Ce s-a întâmplat? Povesteşte-mi! a zis el oprindu-se din amestecat.

Aşa că i-am zis de sicomor. Despre privelişte, culori şi vânt, cum simţeam că zbor de la înălţimea aia. Că simţeam un soi de vrajă.

Nu m-a întrerupt deloc, iar după ce i-am mărturisit tot, i-am şoptit uitându-mă la el:

— Nu vrei să te urci cu mine?

S-a gândit mult şi bine, apoi a zis zâmbind:

— Nu prea mă mai sunt în stare să mă caţăr, Julianna, însă, sigur, o să încerc. Ce zici să mergem în weekend, după ce se luminează bine?

— Minunat!

M-am dus la culcare în culmea bucuriei, că nici nu cred că am pus geană pe geană mai mult de cinci minute în noaptea aia. Mai era un pic şi se făcea sâmbătă. Nu mai aveam răbdare!

A doua zi dimineaţă am fugit în staţie mai devreme decât de obicei şi m-am urcat în copac. Am apucat să văd cum se înalţă soarele prin nori, aruncând văpăi lungi de la un capăt al lumii la

celălalt. Tocmai când enumerăm în minte tot ce voiam să-i arăt tatii, am auzit un zgomot de jos.

Când m-am uitat, am văzut două camioane parcate chiar sub mine. Ditamai camioanele. Unul avea o remorcă lungă şi goală, iar celălalt avea o nacelă – o platformă din aia din care se lucrează la cablurile de curent şi stâlpii de telefon.

Patru inşi discutau între ei, bând din termosuri, şi mi-a venit să le strig: „Mă scuzaţi, dar n-aveţi voie să parcaţi aici… E staţie de autobuz!” Însă nici n-am deschis gura, că unul din ei s-a apucat să descarce unelte din remorca unui camion. Mănuşi. Frânghii. Un lanţ. Căşti antifonice. Apoi drujbe. Trei drujbe.

Tot nu m-am prins. Mă tot uitam în jur, întrebându-mă ce voiau să taie. Apoi a sosit unul dintre copiii care mergeau de obicei cu autobuzul şi a intrat în vorbă cu ei, iar după câteva clipe m-a arătat cu degetul.

— Hei! mi-a strigat unul din inşi. Mai bine cobori de-acolo. Trebuie să ne-apucăm de tăiat.

M-am ţinut ca lumea de creangă – dintr-odată am simţit că sunt gata să pic.

— Copacul? am reuşit să icnesc.

— Da, hai, coboară.

— Bine, dar cine v-a pus să-l tăiaţi?

— Proprietarul! mi-a strigat el.

— Bine, dar *de ce?*

Eram eu la zece metri în aer, însă l-am văzut

cum se strâmbă.

— Pentru că îşi face casă şi copacul ăsta e pus unde nu trebuie. Coboară odată, fato, trebuie să ne-apucăm de muncă!

Deja se strânseseră mai toţi copiii în staţie. Nu-mi ziceau nimic, se uitau doar la mine şi din când în când discutau între ei. Apoi a apărut şi Bryce, aşa că mi-am dat seama că venea autobuzul. M-am uitat peste acoperişuri şi l-am zărit, era la nici patru străzi de noi.

M-am speriat rău de tot. Nu ştiam ce să fac! Nu puteam să plec şi să-i las să taie copacul!

— Nu puteţi să-l tăiaţi! am strigat. Nu puteţi şi gata!

— Mai am puţin şi sun la poliţie, a zis unul din inşi clătinând din cap. Eşti pe proprietatea cuiva şi ne sabotezi munca pentru care suntem plătiţi. Cobori odată sau tăiem copacul cu tine cu tot?

Autobuzul era la trei străzi de noi. Nu mai lipsisem de la şcoală decât pe caz de boală, însă ştiam în sinea mea că o să ratez autobuzul.

— N-aveţi decât să-l tăiaţi cu mine cu tot! am strigat.

Apoi mi-a venit o idee. Dacă ne urcam toţi în copac, n-aveau cum să-l taie. Trebuiau să asculte!

— Hei, voi! le-am strigat colegilor. Urcaţi-vă şi voi în copac! N-au cum să-l taie dacă ne urcăm toţi! Marcia! Tony! Bryce! Haideţi, nu-i lăsaţi!

Stăteau toţi şi se uitau la mine.

Autobuzul era de-acum la o stradă de noi.

— Haideţi, vă rog! Nu trebuie să vă urcaţi până sus. Doar un pic acolo. Vă rog!

Autobuzul a tras huruind în faţa camioanelor, iar când s-au deschis uşile, unul dintre colegi s-a urcat.

Nu prea-mi mai amintesc ce a urmat. Ştiu că s-au strâns vecinii şi poliţia, cu portavoce în mâini. Au venit şi pompierii, plus un tip care zicea că e copacul lui, ce naiba, aş face bine să mă dau odată jos.

Cineva s-a dus după mama, care s-a rugat plângând de mine, ceea ce nu părea să-i stea în fire, ca mamă cu bun-simţ ce era, însă tot n-am coborât. Nu voiam să mă dau jos şi pace.

Apoi l-am văzut pe tata venind în trombă. A sărit din camionetă şi, după ce a discutat câteva minute cu mama, l-a convins pe tipul din camionul cu nacela să-l ridice până la nivelul meu. Atunci totul s-a terminat. M-am pus pe plâns încercând să-l conving să privească acoperişurile, însă n-a vrut. A zis că pentru nicio privelişte nu merită să-şi ştie fetiţa în pericol.

M-a luat jos şi m-a dus acasă, însă nu puteam să stau acolo. Nu suportam zgomotul drujbelor care ajungea la noi de departe.

Aşa că tata m-a luat cu el la muncă şi am stat plângând în camionetă cât construia el un zid de cărămizi.

Cred că am plâns două săptămâni la rând. Bine, m-am dus la şcoală şi mi-am văzut cât puteam de viaţă, însă n-am mai luat autobuzul. Am început să merg cu bicicleta, ocolind ca să nu trebuiască s-o iau pe strada Collier. Pe lângă mormanul de rumeguş care fusese pe vremuri cel mai maiestuos sicomor din lume.

Apoi, într-o seară, când mă încuiasem în cameră, a venit tata la mine, ţinând în mână un obiect înfăşurat în prosop. Mi-am dat seama că e un tablou pentru că aşa îşi transportă cele mai importante lucrări când le expune în parc. S-a aşezat lăsând tabloul pe podea, în faţa lui.

— Întotdeauna mi-a plăcut copacul tău, mi-a zis. Chiar dinainte să-mi zici de el.

— Of, tată, nu-i nimic, o să uit de el.

— Nu, Julianna, n-o să uiţi.

— Era un copac oarecare, am zis plângând.

— Nu vreau să-ţi vâri în cap o asemenea idee. Amândoi ştim că nu e adevărat.

— Bine, tată, dar…

— Ai numai o clipă răbdare, bine? a zis el trăgând aer în piept. Vreau să nu uiţi niciodată ce a însemnat copacul acela. Vreau să-ţi aminteşti cum te-ai simţit acolo sus.

După o clipă de ezitare, mi-a întins tabloul.

— Aşa că am făcut ceva special pentru tine.

Când am desfăcut prosopul, am dat cu ochii de copacul meu. Minunatul meu sicomor maiestuos.

Între crengile lui pictase văpăile răsăritului, parcă simţeam pe piele adierea vântului. Iar sus în vârf era o fetiţă micuţă, care privea în depărtare, cu obrajii îmbujoraţi de vânt. De bucurie. De vrajă.

— Nu plânge, Julianna. Vreau să te ajute, nu să-ţi facă rău.

Mi-am şters lacrimile de pe obraji şi mi-am tras zdravăn nasul.

— Mulţumesc, tati, am zis înecată. Mulţumesc.

Am pus tabloul pe peretele din faţa patului. E imaginea cu care mă trezesc dimineaţa şi adorm seară de seară. Iar acum, că pot s-o privesc fără să mă apuce plânsul, nu văd doar copacul şi cum era când stăteam între crengile lui.

Văd chiar ziua în care am început să privesc altfel viaţa.

BRYCE

Cot-cot-cotcodac!

Mi-e frică de ouă. Şi de găini mi-e frică. N-ai decât să râzi de mine, frate, vorbesc cât se poate de serios.

Totul a început în clasa a şasea, cu nişte ouă.

Şi un şarpe.

Şi fraţii Baker.

Pe fraţii Baker îi cheamă Matt şi Mike, însă nici acum nu ştiu care-i unul şi care-i celălalt. Chiar

dacă nu sunt gemeni, arată şi vorbesc cam la fel şi sunt amândoi colegi cu Lynetta, aşa că poate că unul dintre ei a rămas repetent.

Deşi nu văd ce prof. s-ar învoi să-l aibă pe oricare din nebunii ăia ca elev doi ani la rând.

În fine, Matt şi Mike m-au învăţat că şerpii se hrănesc cu ouă. Iar când zic că se hrănesc cu ouă, înţeleg că le înghit crude, cu coajă cu tot.

Probabil că nu mi-ar fi ajuns deloc la cunoştinţă această informaţie din domeniul reptilelor dacă nu ar fi fost Lynetta. Lynetta e topită toată după Skyler Brown, care stă la vreo trei străzi de noi, şi se duce când poate acolo, să se uite cum bate la tobe. *Bum*, *bum*, *poc*, ce să zic, puţin îmi păsa mie de aşa ceva, ştii? Însă apoi Skyler şi fraţii lui Juli şi-au tras o formaţie cu titlul de Pișăciosul Misterios.

Când a auzit mama, s-a ambalat toată.

— Ce părinţi îşi lasă copiii într-o formaţie cu numele de Pişăciosul Misterios? E execrabil. E dezgustător!

— Tocmai asta e şi ideea, mamă, a încercat Lynetta s-o lămurească. Nu contează deloc. Vor să calce toate babele şi moşii pe nervi.

— Adică mă faci babă, domnişoară? Chiar că mă calci pe nervi!

Lynetta a ridicat din umeri, în semn că n-avea decât să înţeleagă ce vrea.

— Până aici! Du-te la tine în cameră, s-a răstit mama.

— De ce? s-a răstit şi Lynetta. N-am zis nimic.

— Ştii foarte bine de ce. Du-te şi schimbă-ţi atitudinea, domnişoară!

Aşa că Lynetta s-a trezit pedepsită ca o adolescentă ce era, iar de atunci, când întârzia mai mult de două minute, mama mă trimitea la Skyler s-o chem acasă. S-o fi jenat Lynetta de mine, dar eu mă jenam şi mai rău. Eu eram încă în primară, iar băieţii din Pişăciosul Misterios erau la liceu. Erau mari de-acum, în ţoalele lor, şi-i auzea tot cartierul cântând la chitarele lor electrice, pe când eu arătam de parcă mă întorceam de la şcoala de duminică.

Mă pierdeam aşa de rău, mai că chiţăiam când să-i zic Lynettei că trebuie să vină la masă. Chiţăiam pe bune. Însă după o vreme formaţia a renunţat la partea de mister, iar Pişăciosul şi ai lui s-au învăţat cu mine. În loc să se uite urât, au început să mă ia cu: „Ia vino-coa, frăţioare!” şi „Hey, Brycie băiatule, cânţi cu noi?”

Şi aşa am ajuns în garajul lui Skyler Brown, între mai mulţi băieţi de liceu care se uitau cum înghite un boa ouă. Cum deja îl văzusem hăpăind un şobolan în camera fraţilor Baker, Pişăciosul îşi pierduse din elementul de surpriză. Plus că m-am prins că-mi pregătiseră expre tot spectacolul ăla ca să mă sperie şi chiar nu voiam să le ofer satisfacţia asta.

N-a fost deloc uşor însă, te ia cu fiori să vezi un

şarpe cum înghite un ou, deşi nu te-ai aştepta. Boa a căscat o ditamai gura, a sorbit oul şi *gogâlţ!* L-am văzut cum îi alunecă pe gâtlej.

Însă nu s-a terminat aici. După ce şarpele a hăpăit trei ouă, Matt-sau-Mike m-a întrebat:

— Ei, Brycie băiatule, cum crezi că le digeră?

Am ridicat din umeri, încercând să nu mă pun pe chiţăit.

— Cu ajutorul sucului gastric?

A clătinat din cap şi s-a făcut că-mi mărturiseşte un secret:

— Îi trebuie un copac. Sau un picior. Nu i-l oferi pe-al tău? m-a întrebat el rânjind.

M-am dat un pic înapoi. Parcă vedeam cum se chinuie dihania să-mi înfulece piciorul dintr-o înghiţitură, ca să-şi schimbe gustul de ouă.

— N… nu!

A râs arătând spre boa, care şerpuia prin încăpere.

— A, păcat. O ia în cealaltă parte. O să se urce pe pian!

Pian?! Ce şarpe era ăsta? Cum suporta sora-mea să stea în aceeaşi încăpere cu demenţii ăştia? M-am uitat la ea şi, cu toate că se prefăcea că n-are nicio problemă cu şarpele, o ştiu eu pe Lynetta, era super-dezgustată de ce vedea.

Şarpele s-a încolăcit de vreo trei ori pe piciorul pianului, apoi Matt-sau-Mike a ridicat mâinile şi a zis:

— Șșș! Șșș! Tăcere. Începe!

Şarpele a înmărmurit o clipă, apoi s-a încordat. Iar când s-a încordat, am auzit cum îi trosnesc ouăle în stomac.

— Vai, ce scârbos! s-au plâns fetele.

— Ce chestie, frate! au făcut băieţii.

Mike şi Matt s-au uitat unul la celălalt zâmbind larg şi au zis:

— Masa e servită!

Am încercat să mă prefac neafectat de şarpe, însă de fapt am început să am coşmaruri cu şarpele ăla înghiţind ouă. Şi şobolani. Şi pisici.

Şi pe mine.

Apoi a început coşmarul pe bune.

Într-o dimineaţă, la vreo două săptămâni după ce văzusem boa în garajul lui Skyler, mă trezesc cu Juli la uşa noastră, ducând în mâini ce crezi? O jumătate de duzină de ouă.

— Bună, Bryce! îmi zice ea ţopăind de nerăbdare de parcă era Crăciunul. Îi mai ştii pe Abby, Bonnie, Clyde şi Dexter? Eunice şi Florence?

Mă uitam lung la ea. Parcă pe renii lui Moş Crăciun îi chema altfel.

— Ştii tu… puii mei de găină? Pe care i-am crescut pentru târgul de ştiinţe de anul trecut?

— A, da. Cum era să uit?

— Au făcut ouă! a zis ea vârându-mi cofrajul în mâini. Poftim! Pentru tine şi familia ta.

— A. Să mersi, am zis şi am închis uşa.

Chiar îmi plăceau mult ouăle pe vremuri. Mai ales jumări, cu bacon şi cârnaţi. Însă, şi fără micul incident cu şarpele, puteam să jur că ouăle alea o să mi se pară scârboase şi gata. Ouăle erau de la găinile care înainte fuseseră puii ieşiţi din ouăle incubate de Juli Baker pentru târgul de ştiinţe din clasa a cincea.

Cum îi era felul, Juli a dominat întregul târg cu un proiect care consta în monitorizarea unor ouă. Frate, nu prea ai ce să raportezi când ţii ouă la incubat. Ai un bec, un incubator, nişte fâşii de ziar şi gata. Cu asta s-a terminat.

Juli însă a reuşit să scrie o prezentare groasă de două degete, başca mai multe diagrame şi grafice – din alea cu linii, cu bare şi cu secţiuni de sferă – despre activitatea ouălor. A ouălor!

A reuşit de asemenea să sincronizeze ieşirea puilor din ouă exact în seara dinaintea târgului. Cum se poate aşa ceva? Eu am venit cu un vulcan în plină erupţie, la care am muncit de mi-au sărit capacele, şi lumea nu se sinchiseşte decât de puii lui Juli şi cum îşi croiesc cu ciocurile o cale de ieşire din găoacea lor. Chiar m-am dus să mă uit şi eu şi – cât se poate de obiectiv îţi zic – a fost o mare plictiseală. Au ciocănit cu pliscurile în coajă cinci secunde şi, apoi, cinci minute n-au mai făcut nimic.

Am apucat şi s-o aud pe Juli trăncănind în faţa juriului. Avea un arătător – îţi vine să crezi? Nu un creion sau ceva, ci un arătător *telescopic*, care-i

permitea să se întindă peste incubator şi să ciocănească într-un grafic sau o diagramă anume, explicând cât de palpitant e să urmăreşti cum evoluează nişte ouă douăzeci şi unu de zile. Doar o costumaţie de găină îi mai lipsea ca să se dea cu totul în petic şi pot să jur, frate, că ar fi venit îmbrăcată aşa dacă i-ar fi trecut prin cap.

Dar, în fine, mi-a trecut. Aşa era Juli şi pace, nu? Însă uite că peste un an mă trezesc cu un cofraj de ouă de casă în mâini. Şi tocmai când mă străduiesc să nu mă enervez iar amintindu-mi de prostia ei de proiect premiat cu fundiţă albastră, o văd pe mama că scoate capul din hol şi îmi spune:

— Cine era, dragă? Ce-ai acolo? Ouă?

După faţa ei îmi dădeam seama că de-abia aşteaptă să facă nişte ouă jumări.

— Da, am zis şi i le-am întins. Însă eu vreau cereale.

A deschis cofrajul şi l-a închis înapoi zâmbind.

— Ce drăguţ! a zis. Cine le-a adus?

— Juli. Ea le-a crescut.

— Le-a crescut?

— Bine, sunt de la puii ei de găină.

— A, a făcut ea şi zâmbetul a început să-i pălească niţel când a deschis iar cofrajul. Serios? Nu ştiam că ţine… pui.

— Mai ştii? Tu şi tata v-aţi uitat o oră cum ies puii din găoace anul trecut, la târgul de ştiinţe.

— Păi, şi de unde ştim că nu-i niciun… pui în

ouăle astea?

— Cum ziceam, am răspuns, eu mănânc cereale.

Toată lumea a mâncat cereale, însă s-a discutat numai despre ouăle alea. Tata zicea că n-au nimic – când era mic mâncase ouă proaspete de fermă şi erau delicioase. Mama însă nu putea să-şi scoată din cap ideea că s-ar putea să dea peste un pui mort când spărgea vreun ou şi tot aşa au ajuns să discute despre rolul cocoşului – şi chiar n-aveam chef să ascult aşa ceva cât îmi mâncam bolul de Cheerios.

— Dacă aveau un cocoş nu credeţi c-am fi aflat până acum? a întrebat Lynetta într-un final. C-ar fi aflat tot cartierul?

Hmm, am făcut toţi, avea dreptate. Însă atunci se trezeşte şi mama să spună:

— Poate l-au dresat să nu mai cânte. Ştii, cum se dresează câinii să nu latre?

— Un cocoş dresat, zice tata de parcă n-a mai auzit în viaţa lui prostie mai mare.

Apoi, când se uită la mama, îşi dă seama că mai bine îi cântă în strună cu cocoşul ei dresat în loc să râdă de ea.

— Hmmm, zice. N-am mai auzit de aşa ceva, dar cine ştie?

— Atunci de ce nu-i întrebaţi direct? îi spune Lynetta mamei ridicând din umeri. Sun-o pe doamna Baker s-o întrebi.

— A, face mama. N-aş vrea să-i suspectez ouăle de ceva. Nu prea pare politicos, nu?

— Întreabă-i pe Matt sau pe Mike, îi zic eu Lynettei.

— Ei, taci, mă repede ea strâmbându-se.

— Ce-i? Ce-am făcut de data asta?

— N-ai observat că nu mă mai duc pe-acolo, neghiobule?

— Lynetta! face mama.

De parcă n-o mai auzise niciodată vorbindu-mi aşa sau mai ştiu eu ce.

— Păi, chiar e! Cum să nu observe?

— Chiar voiam să te întreb, dragă. S-a întâmplat ceva? Lynetta se ridică şi-şi împinge cu putere scaunul sub masă.

— De parcă ţi-ar păsa, strigă ea şi o ia valvârtej spre camera ei.

— Hopa, face tata.

— Pardon, zice mama şi se duce pe hol după Lynetta.

— Ei, fiule, zice tata după ce pleacă mama, ce-ar fi s-o întrebi tu pe Juli?

— Tată!

— E o întrebare nevinovată, Bryce. Ce rău îţi face?

— O să mă ţină juma' de oră cu explicaţiile!

— Eşti băiat, n-ar trebui să-ţi fie aşa frică de o fată, zice el după ce mă studiază o clipă.

— Nu mi-e *frică* de ea…!

— Ba eu cred că ţi-e.

— Tată!

— Serios, fiule. Vreau să vii cu un răspuns la noi. Înfruntă-ţi frica şi vino cu răspunsul.

— Adică dacă au vreun cocos?

— Exact. Se ridică şi zice mai departe, curăţându-şi bolul cu cereale: Trebuie să plec la lucru şi tu la şcoală. Diseară îmi dai raportul.

Minunat. Absolut minunat. Deja îmi începusem ziua cu stângul. Însă la şcoală, când i-am povestit lui Garrett ce s-a întâmplat, a zis ridicând din umeri:

— Păi, doar stă peste drum de voi, nu?

— Da, şi ce?

— Păi, du-te să arunci o privire peste gard.

— Adică să spionez?

— Sigur.

— Bine, dar... de unde ştiu care e cocoş şi care găină?

— Cocoşii sunt... ce ştiu eu... mai mari. Şi au mai multe pene.

— Pene? Adică tre’ să mă apuc să le număr penele?

— Nu, prostule! Maică-mea zice că masculii sunt întotdeauna mai răsăriţi. Însă nu ştiu dacă e valabil şi pentru tine, zice el râzând.

— Mersi. Hai că m-ajuţi mai mult de-o grămadă, frate, îţi mulţumesc din suflet.

— Uite cum stă treaba, cocoşii sunt mai mari şi

au penele mai colorate. Ştii, alea lungi de la coadă? Sunt mai roşcaţi sau mai negri sau cum or fi ei. Şi nu le creşte o chestie roşie, ca de cauciuc, pe cap? Şi încă una pe gât, parcă, nu? Da, cocoşii au tot felul de cauciucuri roşii prin zona fetei.

— Aşa deci, vrei să m-apuc să caut pene mari şi cauciucuri roşii peste gard.

— Bine, dacă stau să mă gândesc, şi găinile au chestia aia roşie de cauciuc. Însă nu-ţi sare în ochi la fel de tare.

Mi-am dat ochii peste cap, gata să-i zic „Las-o baltă, mai bine o-ntreb pe Juli”, însă el face:

— Vin cu tine dacă vrei.

— Pe bune?

— Da, băi, pe bune.

Şi uite-aşa, frate, am ajuns să spionez cu Garrett Anderson curtea din spate a Bakerilor, peste gard, la trei jumate după-masă. Nu mă dădeam în vânt după asemenea misiuni secrete, însă trebuia să-i dau raportul tatii la cină.

Am mai ajuns şi repede. Când a sunat clopoţelul am luat-o la goană amândoi prin curtea şcolii, mă gândeam că dacă ajungem iute la Bakeri apucăm să ne uităm şi s-o tăiem înainte să se apropie Juli de casă. Nici nu ne-am dus să ne lăsăm ghiozdanele. Am luat-o drept pe străduţă şi ne-am apucat să spionăm.

De fapt, nu trebuie să te uiţi neapărat *peste* gardul Bakerilor. Şi prin el se vede destul de bine.

Însă Garrett tot scotea capul de la cutie, aşa că m-am gândit să-l imit, deşi îmi dădeam seama în sinea mea că nu Garrett stătea în cartierul ăla, ci eu.

În curte era ditamai dezordinea. Ce să zic, mare surpriză. Boscheţii scăpaseră de sub control, într-o parte era un soi de coteţ improvizat din lemn şi sârmă, iar pe jos nu era deloc iarbă, ci pământ fertilizat la greu.

Garrett a observat primul câinele tolănit pe veranda acoperită, între două scaune pliante ca vai de ele.

— Crezi c-o să ne facă probleme? întreabă el arătându-l cu degetul.

— N-o să aibă timp de aşa ceva! Unde sunt prostiile alea de pui?

— Probabil în coteţ, zice el, ia o piatră de pe jos şi o azvârle în şandramaua aia de placaj şi sârmă.

La început auzim doar fâlfâit de aripi, însă apoi iese o orătanie să se agite. Nu e prea departe, aşa că-i vedem penele şi chestiile roşii de cauciuc.

— Ei? îl întreb. E cocoş?

— Mi se pare un pui, zice el ridicând din umeri.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu, zice el ridicând iar din umeri.

Ne uităm o clipă cum scurmă în pământ, apoi întreb:

— Ce-i o găină de fapt?

— O găină?

— Da. Există cocoşi, pui şi găini. Ce-i o găină?

— E una din alea, zice el arătându-mi în curtea Bakerilor.

— Atunci ce-i un pui?

Se uită la mine de parcă m-am scrântit la cap.

— Ce tot zici acolo?

— Puii! Ce-i aia pui?

Garrett se dă mai în spate şi-mi zice:

— Brycie băiatule, o iei razna. Ăla e un pui!

Se apleacă să mai ia o piatră şi tocmai e gata s-o arunce când se dă într-o parte uşa glisantă care dă în veranda din spate şi iese Juli.

Ne lăsăm amândoi la pământ.

— Când a ajuns acasă? zic în timp ce ne zgâim la ea prin gard.

— Cât ai bătut tu câmpii despre puii ăştia. Hei, chiar ne convine, îmi şopteşte el. Are un coş la ea, nu? Probabil a ieşit să culeagă ouă.

Mai întâi a apucat-o dragul de potaia aia puricoasă a ei. S-a lăsat lângă ea şi şi-a lipit faţa de botul ei, a ciufulit-o, a mângâiat-o, a strâns-o în braţe şi a tot lăudat-o o groază. Când a lăsat-o în sfârşit să se culce la loc, a trebuit să se oprească şi să-i gângurească ceva orătaniei pe care o speriase Garrett, iar apoi s-a pus pe cântat. Cânta. Cât o ţinea gura, cică: „*I’ve got sunshine on a cloudy day. When it’s cold outsi-ye-yide, I’ve got the month of May. I guess you’d say, what can make me feel this way? My girls. Talkin’ ’bout my gir-ur-*

ris…”[1] Apoi se uită prin coteţ gângurind mai departe:

— Bună, Flo! Bună ziua, Bonnie! Ieşi de acolo, puişor!

Coteţul era prea mic să intre în el. Era mai degrabă un mini-şopron în care până şi câinele ei cu greu ar fi reuşit să se vâre. Însă se dă oare Juli Baker bătută? Nu. Se lasă în patru labe şi se avântă înăuntru. Puii năvălesc toţi afară, cotcodăcind şi fluturând din aripi şi, cât ai bate din palme, se umple curtea de orătănii, iar din Juli nu se mai vede decât o pereche de pantofi plini de găinaţ.

În schimb, se aude mai departe. S-a apucat să lălăie în coteţ: *„I don’t need money, no fortune or faaa-ya-yame. I got all the riches, baby, anyone can clame. Well, I guess you’d say, what can make me feel this way? My girls. Talkin’ ’bout my little gir-ul-ris, my girls…”*

De-acum uitasem să mă mai uit după chestii roşii de cauciuc şi pene. Mă uitam la tălpile lui Juli Baker şi mă întrebam cum poţi să fii atât de fericit când ai de râmat într-un coteţ dărăpănat de găini, cu pantofii plini de găinaţ.

Garrett m-a întors la ale noastre.

— Toţi sunt pui, zice el. Ia uită-te.

Mi-am întors privirea de la pantofii lui Juli şi m-

---

1 După celebra melodie „My Girl“ din 1964 a formaţiei The Temptations (n. tr.).

am apucat să studiez orătăniile. Mai întâi m-am apucat să le număr. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase. Erau toate. Cum era să uit că a clocit şase pui? Doar bătuse toate recordurile în şcoală – auzise tot comitatul de opera ei.

Însă nu prea ştiam cum să-l întreb pe Garrett ce vrea să zică. Da, bine, erau pui, însă ce însemna asta? Chiar n-aveam chef să mă repeadă iar, însă tot nu înţelegeam. Până la urmă l-am întrebat:

— Adică nu-i niciun cocos?

— Te-ai prins.

— De unde ştii?

— Cocoşii sunt ţanţoşi, a zis el ridicând din umeri.

— Ţanţoşi.

— Exact. Şi uite, niciunul n-are pene lungi. Şi nici cine ştie ce chestii roşii de cauciuc. Da, a încuviinţat el. Sunt clar pui toţi.

În seara aia taică-meu a trecut direct la subiect.

— Ei, fiule, ai îndeplinit misiunea? a întrebat el înfigând furculiţa într-un morman de *fettuccine* şi rotind-o apoi.

M-am înfipt şi eu în tăieţei, cu un zâmbet.

— Aha, am făcut îndreptându-mă bine de spate ca să-i dau vestea. Sunt pui toţi.

Furculiţa i-a înţepenit în mână.

— Aşa, şi?

Ceva scârţâia, îmi dădeam seama, însă ce?

— Şi ce? am zis încercând să zâmbesc mai departe.

A lăsat furculiţa şi s-a uitat lung la mine.

— Asta ţi-a zis? Că sunt toate găini?

— Păi, nu chiar.

— Atunci ce ţi-a zis mai exact?

— Să… nu mi-a zis nimic mai exact.

— Cum adică?

— Adică m-am dus să mă uit cu ochii mei.

Chiar m-am prefăcut că făcusem cine ştie ce ispravă, însă n-a muşcat din momeală.

— N-ai întrebat-o?

— N-a fost nevoie. Garrett se pricepe la orătănii, aşa că ne-am dus să aflăm singuri.

Lynetta a terminat de curăţat cei şapte tăieţei şi jumătate din farfurie de sosul Romano, apoi s-a întins după sare, strâmbându-se la mine.

— Orătanie eşti tu.

— Lynetta! a zis mama. Vorbeşte frumos.

Lynetta s-a oprit din scuturatul solniţei.

— Mamă, s-a dus să spioneze. Te-ai prins? S-a dus şi s-a uitat peste gard. Adică n-ai nicio problemă cu asta?

Mama s-a întors atunci spre mine.

— Bryce? E adevărat?

Acum că toată lumea se zgâia la mine, a trebuit să-mi salvez onoarea.

— De ce faceţi atâta caz? Mi-ai zis să aflu ce-i

cu puii ei şi am aflat!

— *Cot-cot-cotcodac*! mi-a şoptit soră-mea.

Taică-meu tot nu mânca.

— Şi ai aflat de fapt, a zis el apăsat, că sunt toţi… pui.

— Exact.

A oftat, a luat o gură de tăieţei şi a mestecat mult şi bine.

Am simţit că mă duc la fund de-acum, deşi nu înţelegeam de ce. Aşa că am încercat să mă salvez zicând:

— N-aveţi decât să mâncaţi ouăle, eu unul nu mă ating de ele, ca să ştiţi.

Mama se uită când la mine, când la tata mâncându-şi salata – îmi dau seama că aşteaptă să zică el ceva de aventurile mele în misiunea de spionaj prin vecini. Însă, cum el rămâne tăcut mai departe, îşi drege glasul şi mă întreabă:

— Cum aşa?

— Pentru că au… bine, au… nu ştiu cum să mă exprim mai drăguţ.

— Exprimă-te cum îţi vine, mi-o taie tata.

— Păi, au, ştiţi, au excremente peste tot în curte.

— Vai, ce scârbos! zice soră-mea trântind furculiţa pe masă.

— Adică găinaţ? întreabă mama.

— Da. N-au nici măcar nişte iarbă. Numai pământ şi, ştiţi voi, căcăreze de pui. Puii se plimbă

şi ciugulesc prin el şi…

— Vai, ce scârbos! se plânge Lynetta.

— Păi, aşa e şi gata!

Lynetta se ridică zicând:

— Cum să mai mănânc după ce-am auzit aşa ceva?

Şi iese valvârtej din cameră.

— Lynetta! Trebuie să mănânci ceva, strigă mama după ea.

— Ba nu! îi strigă Lynetta, apoi îşi vâră înapoi capul în sufragerie zicând: Să nu te aştepţi să pun gura pe ouăle alea, mamă. N-ai auzit de salmonelă?

Lynetta o ia mai departe pe hol, iar mama face întorcându-se spre tata:

— Salmonelă? Crezi că au salmonelă?

— Nu ştiu, Patsy. Eu acum îmi fac griji că avem un fiu fricos.

— Fricos? Rick, te rog. Bryce nu e deloc aşa. E un copil minunat, care…

— Care se teme de o *fată*.

— Tată, nu mă tem de ea, doar mă calcă pe nervi!

— De ce?

— Ştii doar de ce! Şi pe tine te calcă pe nervi. Se dă tot timpul în spectacol!

— Bryce, eu ţi-am cerut să-ţi învingi frica, însă tu doar ai cedat. Ar fi ceva dacă ai fi îndrăgostit de ea. Chiar ai de ce să te temi dacă iubeşti pe

cineva, însă situaţia asta e de-a dreptul jenantă. Ce dacă vorbeşte prea mult şi se entuziasmează prea tare din nimica toată? Mergi la ea, află răspunsul şi du-te la ale tale. Ţine-i piept o dată-n viaţă, ce Dumnezeu!

— Rick… zice mama. Rick, calmează-te. Chiar a aflat ce l-ai pus să afle…

— Ba nu!

— Cum adică?

— Îmi zice că sunt toţi pui! Sigur că sunt toţi pui! Întrebarea e câte găini şi câţi cocoşi au.

Atunci parcă am auzit cum îmi cade fisa şi chiar m-am simţit tare nătăfleţ, ce mai. Sigur că era dezgustat. Eram un nătărău! Toţi erau pui… corect! Garrett făcea doar pe cunoscătorul în materie şi de fapt habar n-avea de nimic! De ce m-am luat după el?

Însă de-acum era prea târziu. Taică-meu era convins că sunt un fricos, aşa că, pentru a mă scoate din ale mele, a hotărât să mă trimită cu cofrajul de ouă la Bakeri, să le zic că nu mâncăm ouă sau că suntem alergici sau mai ştiu eu ce.

Atunci se vâră şi maică-mea în vorbă:

— Bine, dar ce-l înveţi de fapt, Rick? Doar nu e adevărat. Dacă le dă înapoi, n-ar fi mai bine să le zică adevărul?

— Că ţi-e frică să nu te intoxici cu salmonelă?

— Eu? Tu nu-ţi faci deloc griji?

— Nu asta contează acum, Patsy. Contează că

nu vreau să am un fiu las!

— Şi îl înveţi să mintă?

— Bine. Atunci aruncă-le şi gata. Însă de-acum, când dai ochii cu tigroaica aia mică, vreau s-o priveşti drept în ochi, ai auzit?

— Da, dom'le.

— Bine atunci.

Vreo opt zile am scăpat de povestea asta. Apoi iar m-am trezit cu ea la şapte dimineaţa, ţopăind de încântare la noi pe verandă, cu cofrajul în mâini.

— Bună, Bryce! Poftim.

Am încercat să mă uit în ochii ei şi să-i zic „Nu, mulţumesc", însă părea atât de fericită şi încă nu mă dezmeticisem destul să dau piept cu tigroaica. Mi-a vârât noul cofraj în mâini şi până la urmă le-am aruncat la găleata din bucătărie până să coboare taică-meu la micul dejun.

Şi tot aşa doi ani. Doi ani la rând! Până la urmă mi-a intrat pur şi simplu în obicei. Pândeam la uşă să vină Juli şi-i deschideam înainte să ciocănească sau să sune, după care îngropam ouăle în găleata de gunoi înainte să apară taică-meu.

Apoi, într-o zi am dat-o în bară. Juli nu prea mai apărea oricum, era cam pe la vremea când au tăiat sicomorul, însă într-una din dimineţi s-a înfiinţat brusc la uşa noastră să ne livreze ouăle. Le-am luat ca de obicei şi m-am dus să le arunc, tot ca de obicei. Însă găleata de gunoi era atât de plină, că nu mai aveam unde să îndes cofrajul, aşa că l-am

pus deasupra, am luat găleata şi am ieşit repede pe uşă, s-o golesc la tomberonul din faţă.

Ei, şi cu cine dau nas în nas pe verandă, stând acolo ca o stană de piatră?

Puicuţa cu ouăle.

Era să vărs gunoiul pe toată veranda.

— Ce mai faci aici? am întrebat-o.

— Nu… nu ştiu. Mă… gândeam doar.

— La ce?

Eram disperat. Trebuia să-i abat cumva atenţia. Să trec de ea cu gunoiul până nu observă ce anume ţin acolo, chiar deasupra.

Şi-a ferit privirea de parcă se ruşinase. Juli Baker să se ruşineze? N-o credeam în stare de-aşa ceva.

În fine. Atunci s-a ivit ocazia perfectă să trag repede o revistă jilavă peste cofrajul cu ouă, aşa că am profitat la maximum, frate. Apoi am încercat s-o iau la picior, până la tomberonul dintr-o parte a curţii, însă ea mi-a tăiat calea. Pe bune. Mi s-a pus în cale şi a întins braţele, ca un portar de fotbal.

Apoi s-a luat după mine şi iar mi s-a pus în cale.

— Ce s-a întâmplat? mă descoase ea. S-au spart?

Perfect. Cum de nu m-am gândit?

— Da, Juli, i-am răspuns. Îmi pare tare rău.

Însă în sinea mea mă rugam să ajung odată la tomberon.

Dumnezeu adormise probabil în post. Juli mi-a luat găleata şi a scos micul cofraj cu nepreţuitele ei ouă – pe loc şi-a dat seama că n-aveau nimic. Nu erau crăpate câtuşi de puţin.

Cât am aruncat eu gunoiul, a rămas încremenită, cu ouăle în mâini.

— De ce le-ai aruncat? m-a întrebat ea, cu o voce pe care nici nu i-o recunoşteam.

Era pierită. Şi tremurătoare.

Aşa că i-am zis că ne temem să nu ne intoxicăm cu salmonelă de la mizeria din curtea ei şi că n-am vrut s-o jignim deloc. I-am zis-o de parcă noi aveam dreptate şi ea nu, însă de fapt m-am simţit tare prost. Un prost cu moacă de găină.

Atunci îmi zice că mai multe vecine cumpără ouă de la ea. Pe bani! Până să-mi revin eu din şoc, ea deja făcuse toate calculele în minte.

— Îţi dai seama că am pierdut o sută şi ceva de dolari pentru că ţi-am făcut cadou atâtea ouă?

După care o taie pe stradă cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Oricât mi-am repetat că nu-i cerusem deloc să-mi aducă ouă – doar nu i-am zis nici că le vrem, nici că ne trebuie şi nici că ne plac –, adevărul era că n-o mai văzusem niciodată pe Juli plângând. Nici când îşi rupsese braţul la ora de sport, nici când o necăjeau colegii şi nici când o lăsau fraţii ei baltă. Nici măcar când tăiaseră sicomorul. Mă gândesc că a plâns de fapt, numai că eu n-o văzusem. Eu

rămăsesem cu impresia că Juli Baker e prea dură ca să plângă.

M-am dus în cameră să-mi fac ghiozdanul, simţindu-mă cel mai mare nemernic de pe planeta asta. Mai bine de doi ani am tot aruncat ouă pe furiş, m-am ferit atât de ea, cât şi de taică-meu – ce fel de om mai eram şi eu? De ce n-am putut să-i zic verde-n faţă: „Nu, mersi, nu le vreau, nu-mi trebuie, nu-mi plac deloc… Dă-le şarpelui, bine?” Ceva, orice!

Oare chiar mă temeam să n-o jignesc?

Sau mă temeam de *ea*?

JULIANNA

Ouăle

După ce au tăiat sicomorul, parcă totul s-a prăbuşit. A murit Champ. Iar apoi am aflat de ouă. Lui Champ i-a venit pur şi simplu vremea şi, deşi încă mi-e dor de el, cred că mi-am revenit mai uşor după moartea lui decât după ce am aflat adevărul despre ouă. Tot nu-mi vine să cred de faza cu ouăle.

În cazul nostru, ouăle au fost mai întâi, nu găinile, însă câinele a fost şi mai întâi. Într-o seară, când aveam şase ani, tata s-a întors de la serviciu cu un câine mare legat în camionetă, în remorcă. Îl lovise o maşină în mijlocul unei intersecţii şi tata a

oprit să vadă cât de grav era rănit. Atunci a observat că sărmanul era numai pielea şi osul şi nu avea niciun medalion.

— Era mort de foame şi total zăpăcit, i-a zis mamei. Îţi vine să crezi că cineva şi-a abandonat pur şi simplu câinele?

Toată familia se strânsese pe veranda din faţă şi nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie. Un câine! Un câine minunat, care gâfâia de fericire! Acum îmi dau seama că Champ nu a fost niciodată prea arătos, însă la şase ani orice câine – nu contează cât de jigărit – e o fiinţă sublimă, numai bună de îmbrăţişat.

Şi fraţii mei erau impresionaţi, însă, după faţa crispată a mamei, îmi dădeam seama ce-şi zice în sinea ei: „Şi-au abandonat câinele? Ei, înţeleg de ce. Chiar mi-e limpede”. Însă de zis, n-a zis decât:

— N-avem unde să ţinem animalul în casă.

— Trina, a spus tata, nu e o chestiune de proprietate. E vorba de compasiune aici.

— Deci nu mi l-ai adus din senin ca să-l… adoptăm?

— Chiar nu m-am gândit deloc la aşa ceva.

— Bine, atunci la ce anume te-ai gândit?

— Să-l hrănim ca lumea, să-l spălăm… iar apoi poate o să dăm un anunţ ca să-i găsim un cămin.

Mama l-a privit chiorâş din pragul uşii.

— Niciun „poate”, sigur!

— Nu rămâne la noi? au întrebat fraţii mei.

— Nu rămâne.

— Haide, maaamăă, au gemut ei.

— Nici nu se discută, a zis ea. Îl spălăm, îi dăm să mănânce şi apoi îl dăm la mica publicitate.

Tata i-a luat pe Matt şi pe Mike pe după umeri.

— Lasă, băieţi, că ne luăm noi un căţel odată.

Mama intrase deja pe uşă, însă atunci le-a aruncat şi ea peste umăr:

— Doar după ce învăţaţi să ţineţi curăţenie în cameră, băieţi!

Nici n-a trecut săptămâna, şi câinele a primit numele de Champ. În a doua săptămână a ajuns din curte în bucătărie. Şi nu peste mult timp l-au luat în casă. Din câte se părea, nimeni nu-şi dorea un câine mare, care lătra tare de fericire. În afară de patru din cinci membri ai familiei Baker.

Apoi mama a început să observe că mirosea a ceva. Un miros misterios, cu origine incertă. Toţi am recunoscut că ne miroase şi nouă, însă, deşi mama era convinsă că miroase a Eau de Champ, niciunul nu era de acord cu ea.

Doar îl adulmecaserăm toţi ca lumea şi mirosea absolut minunat.

Eu una bănuiam că de fapt Matt şi Mike nu prea se spălau, însă n-aveam chef să mă duc să-i adulmec. Şi cum tot nu reuşeam să cădem de acord asupra vinovatului sau vinovaţilor, mirosul a primit numele de Mirosul Misterios. La cină discutam doar despre Mirosul Misterios, spre

amuzamentul fraţilor mei şi enervarea maică-mii.

Apoi, într-una din zile, mama a reuşit să spargă codul. Şi puţin a lipsit să nu-i spargă capul lui Champ, noroc cu tata că i-a sărit în ajutor şi l-a scos din casă.

Mama spumega de nervi.

— Ţi-am zis că el e de vină. Mirosul Misterios vine de la *Pişăciosul* Misterios! L-ai văzut? L-ai văzut? A ridicat piciorul chiar lângă măsuţă.

Tata s-a dus într-un suflet cu o rolă de prosoape în locul unde îl găsise pe Champ, întrebând-o:

— Unde? Unde e?

Pe piciorul măsuţei se scurgeau trei picuri amărâţi.

— Acolo, a zis mama arătând cu degetul tremurător zona umedă. Acolo!

Tata a şters, a cercetat covorul şi a zis:

— De-abia dacă era un strop.

— Exact! a zis mama cu mâinile în şolduri. De-asta n-am reuşit să găsesc nimic. De-acum înainte câinele stă afară. M-aţi auzit? Nu mai are voie în casă!

— Dar în garaj? am întrebat. Nu poate să doarmă acolo?

— Ca să marcheze tot ce găseşte? Nu!

Mike şi Matt se uitau unul la altul rânjind.

— Pişăciosul Misterios! E un nume numai bun pentru trupa noastră!

— Da! Ce tare!

— Trupă? a făcut mama. Staţi un pic, ce trupă?

Însă deja o întinseseră spre camera lor, discutând în râsete despre un eventual logo.

Tot restul zilei m-am luat cu tata după miros, am dibuit restul dovezilor incriminatoare şi le-am distrus. Tata dădea cu un spray cu amoniac, iar eu cu dezinfectant Lysol. Am încercat să-i atragem şi pe fraţii mei, însă până la urmă s-au luat la stropit cu sprayul şi au fost trimişi la ei în cameră, ceea ce desigur că-şi şi doreau.

Aşa a ajuns Champ câine de curte şi ar fi rămas singurul animal al familiei dacă n-ar fi fost târgul de ştiinţe din clasa a cincea.

Toată lumea venise cu nişte proiecte inspirate, numai mie nu-mi venea nicio idee. Apoi doamna Brubeck, profesoara noastră, m-a luat deoparte şi mi-a zis că un prieten de-al ei creştea pui şi că putea să-mi facă rost de un ou fertilizat pentru proiectul meu.

— Dar habar n-am să clocesc ouă, i-am zis.

M-a luat zâmbind pe după umeri.

— Nu trebuie să te pricepi din prima la toate, Juli. Ideea e să înveţi ceva nou.

— Dar dacă moare?

— Atunci moare şi asta e. Dacă documentezi întregul proiect ca un om de ştiinţă o să iei oricum zece, dacă asta te preocupă.

Zece? Pe mine mă preocupa că trebuie să am

în grijă un pui de găină. Dintr-odată mi-a venit să construiesc un vulcan, să fabric un neopren sau să demonstrez importanţa ştiinţifică a roţilor de angrenaj.

Însă lucrurile deja se puseseră în mişcare şi doamna Brubeck n-a mai vrut să audă de nimic. A luat de pe raft *Ghidul crescătorului amator de găini* şi mi-a zis:

— Citeşte capitolul despre incubaţia artificială şi pregăteşte totul diseară. Mâine o să-ţi aduc un ou.

— Bine, dar…

— Nu-ţi mai face atâtea griji, Juli, mi-a zis ea. În fiecare an avem câte un proiect din ăsta şi întotdeauna e printre cele mai bune.

— Bine, dar… am zis iar, însă ea plecase.

Se grăbea să pună vreun alt elev nehotărât pe calea cea bună.

Seara m-am simţit mai îngrijorată ca oricând. Citisem capitolul despre incubaţie de cel puţin patru ori şi tot nu prea ştiam cum să încep. Din întâmplare, nu aveam niciun acvariu vechi prin casă! Din întâmplare, nu aveam niciun termometru de incubator! Oare mergea şi un model tip friteuză?

Trebuia să controlez şi umiditatea, altfel puiul ar fi sfârşit-o oribil. Dacă era prea uscat, puiul nu mai reuşea să spargă oul cu ciocul, dacă era prea umed, ar fi murit de omfalită. Omfalită?!

Mama, ca un om cu bun-simţ ce era, mi-a zis s-o anunţ pe doamna Brubeck că n-o să m-apuc de incubat niciun ou.

— Te-ai gândit cum ar fi să semeni nişte fasole?

Însă tata a înţeles că n-ai cum să refuzi când te pune profesoara să faci ceva şi mi-a promis că mă ajută.

— Nu e greu să construieşti un incubator. O să-l facem împreună după cină.

E una din minunile lumii cum de găseşte tata un lucru anume în garaj. Însă mi-a dezvăluit cum de se pricepea la incubatoare în timp ce dădea o gaură de un centimetru jumate într-o bucată veche de plexiglas.

— Am crescut un boboc de raţă încă din ou când eram la liceu. Pentru un târg de ştiinţe, mi-a zis el zâmbind larg.

— Un boboc de raţă?

— Da, însă e acelaşi principiu la orice pasăre de curte. Menţine o temperatură constantă şi o umiditate bună, întoarce oul de mai multe ori pe zi şi în câteva săptămâni o să te-alegi cu un bobocel guraliv.

Mi-a întins un bec şi un prelungitor electric vârât în priză.

— Fixează-l prin gaura din plexiglas. O să fac rost de nişte termometre.

— Termometre? Adică ne trebuie mai multe?

— Trebuie să meşterim un higrometru.

— Un *higrometru*?

— Ca să calculăm umiditatea din incubator. E un termometru obişnuit, cu vârful înfăşurat în tifon ud.

— Ca să nu dea în omfalită? am zâmbit eu.

— Întocmai, mi-a zâmbit şi el.

A doua zi după-amiază m-am trezit cu şase ouă de găină, nu unul, puse frumos la incubat la temperatura de 38 de grade.

— N-o să supravieţuiască toţi, Juli, mi-a zis doamna Brubeck. Să sperăm că o să iasă măcar unul. Recordul e trei. Nota se pune pe documentare. Fii om de ştiinţă. Mult noroc.

Şi cu asta a plecat.

Documentare? Ce să documentez? Trebuia să întorc ouăle de trei ori pe zi şi să reglez temperatura şi umiditatea, însă ce mai era de făcut în afară de asta?

În seara aia tata a venit în garaj cu un tub de carton şi o lanternă. Le-a fixat una de alta, astfel încât fasciculul să pătrundă prin tub.

— Hai să-ţi arăt cum să te uiţi la ouă prin ovoscop, mi-a zis el închizând becul din tavan.

Văzusem că manualul doamnei Brubeck avea şi un capitol despre controlul ovoscopic, însă n-apucasem să-l citesc.

— De ce i se zice aşa? l-am întrebat. Şi la ce serveşte?

— Oamenii se uitau cu lumânarea înainte să se inventeze lumina incandescentă.[2] Apoi a luat un ou şi l-a pus în dreptul tubului de carton: La lumina asta se vede prin coajă şi aşa poţi să urmăreşti evoluţia embrionilor. Şi să elimini exemplarele slabe dacă trebuie.

— Să-i omor?

— Să faci o selecţie şi să-i elimini pe cei care nu se dezvoltă cum trebuie.

— Bine, dar… n-o să moară aşa?

Tata s-a uitat la mine.

— Dacă laşi un ou care ar trebui eliminat s-ar putea să le distrugi pe cele sănătoase.

— Cum aşa? Puiul nu iese şi gata.

Tata s-a reapucat să lumineze oul.

— S-ar putea să explodeze şi să contamineze celelalte ouă cu bacterii.

Să explodeze! De când auzisem de omfalită, ouăle explozive şi eliminarea ouălor bolnave, întregul proiect mi se părea îngrozitor! Apoi tata mi-a zis:

— Ia uită-te, Julianna. Se vede embrionul.

A ţinut lanterna şi oul ca să văd mai bine.

— Vezi punctişorul ăsta întunecat? mi-a zis el când m-am uitat înăuntrul oului. Acolo, în mijloc? Cu toate vinişoarele alea într-o parte?

— Chestia aia cât un bob de fasole?

— Exact!

---

2 În original, to candle an egg, de la candie, „lumânare“ (engl.) (n. tr.).

Dintr-odată totul mi s-a părut aievea. Oul era *viu*. Am verificat repede şi restul ouălor. Toate aveau embrioni micuţi cât un bob de fasole! Sigur o să supravieţuiască. Sigur o să iasă toţi!

— Tată? Pot să mut incubatorul în casă? S-ar putea să se facă prea rece aici noaptea, nu?

— Chiar voiam să-ţi propun. Ce-ar fi să-mi ţii uşa şi ţi-l duc eu?

În următoarele două săptămâni m-am dedicat total creşterii puilor. Am catalogat ouăle cu indicativele A, B, C, D, E şi F, însă nu mi-a luat mult să le dau nume adevărate: Abby, Bonnie, Clyde, Dexter, Eunice şi Florence. Zilnic le cântăream, le priveam la ovoscopul improvizat şi le întorceam. Chiar m-am gândit că le-ar face bine să audă nişte cotcodăcit, aşa că o vreme asta am şi făcut, numai că e obositor să tot cotcodăceşti! Mi-era mai uşor să fredonez ceva când stăteam cu micuţa mea turmă tăcută, aşa că asta am şi făcut. Şi în curând am ajuns să fredonez fără să vreau, pentru că mă simţeam tare fericită cu ouăle mele.

Am citit *Ghidul crescătorului amator de găini* de două ori, din scoarţă în scoarţă. Am desenat pentru proiect diagrame cu stadiile dezvoltării embrionului, am creat un ditamai posterul cu găini, am făcut grafice cu fluctuaţiile zilnice de temperatură şi umiditate şi un grafic liniar în care documentam scăderea în greutate a fiecărui ou. Din afară, ouăle păreau plictisitoare, însă ştiam ce

se întâmplă înăuntrul lor!

Apoi, cu două zile înaintea târgului de ştiinţe, când mă uitam la Bonnie cu ovoscopul, am observat ceva. L-am chemat pe tata la mine în cameră şi i-am zis:

— Uite, tată! Uite aici! Nu se vede cum îi bate inima?

Tata s-a uitat şi el o vreme, apoi mi-a zis zâmbind:

— Stai s-o chem şi pe mama ta.

Aşa că ne-am înghesuit toţi trei să ne uităm cum îi bate inima lui Bonnie şi până şi mama a recunoscut până la urmă că e absolut minunat.

Clyde a ieşit primul din găoace. Desigur, chiar când trebuia să plec la şcoală. A reuşit să spargă coaja cu cioculeţul, iar cât am aşteptat eu cu răsuflarea tăiată, s-a mai odihnit.

Şi s-a tot odihnit. Într-un final a scos iar ciocul prin spărtură, însă imediat a mai luat o pauză. Cum să mă duc la şcoală şi să-l las aşa? Dacă avea nevoie de ajutor? Clar era un motiv întemeiat să stau acasă măcar puţin!

Tata a încercat să mă liniştească, spunându-mi că ecloziunea poate să dureze şi o zi întreagă şi că o să am ce vedea şi după ce mă întorc de la şcoală, însă nici n-am vrut să aud. Nu, nu, nu! Voiam să fiu de faţă când veneau Abby, Bonnie, Clyde, Dexter, Eunice şi Florence pe lume. Fiecare în parte.

— Nu pot să ratez ecloziunea! i-am zis. Nici măcar o clipă.

— Atunci ia-i cu tine la şcoală, mi-a zis mama. Doamna Brubeck n-are de ce să se supere. La urma urmei, a fost ideea ei.

Uneori rentează să ai o mamă cu bun-simţ. O să încep mai devreme pregătirile pentru târgul de ştiinţe şi gata! Am luat cu mine tot calabalâcul, posterele, graficele şi tot, şi mama m-a dus la scoală cu maşina.

Doamna Brubeck nu s-a supărat deloc. Era aşa de ocupată cu ceilalţi copii şi proiectele lor, că am reuşit să ţin sub observaţie ecloziunea mai toată ziua.

Clyde şi Bonnie au ieşit primii. La început am fost dezamăgită, pentru că doar au zăcut leşinaţi, uzi, unsuroşi şi urâţi cum păreau. Însă când au reuşit şi Abby şi Dexter să spargă coaja, Bonnie şi Clyde deja se umflau în puf, gata de acţiune.

Ceilalţi doi pui de-abia dacă s-au urnit, însă doamna Brubeck a insistat să-i las în pace şi chiar s-a potrivit de minune, pentru că au eclozat seara, chiar la târg. A venit toată familia, deşi Matt şi Mike s-au uitat doar vreo două minute, apoi s-au dus să caşte gura la altă demonstraţie, însă mama şi tata au rămas până la sfârşit. Mama chiar a luat-o pe Bonnie în palmă şi a drăgălit-o.

Mai târziu, după ce s-a terminat târgul şi îmi strângeam lucrurile, mama m-a întrebat:

— Ei, şi acum o să-i ia doamna Brubeck înapoi?

— Pe cine să-i ia doamna Brubeck înapoi? am întrebat-o la rândul meu.

— Pe pui, Juli. Doar n-ai de gând să te-apuci să creşti găini, nu?

Sincer, nu mă gândisem ce urmează după ecloziune. Mă concentrasem doar să-i aduc pe lume. Însă avea dreptate – acum rămâneam cu ei pe cap. Şase puiuţi pufoşi şi adorabili, fiecare cu numele şi, din câte-mi dădeam seama deja, cu personalitatea lui aparte.

— Nu… nu ştiu, m-am bâlbâit eu. S-o întreb pe doamna Brubeck.

M-am dus s-o caut pe doamna Brubeck, însă în sinea mea mă rugam să nu mi-i ia să-i ducă la prietenul ei. Doar eu îi clocisem la urma urmei. Le-am dat nume. I-am salvat de omfalită! Mogâldeţele piuitoare erau ale mele!

Spre uşurarea mea şi groaza mamei, doamna Brubeck a confirmat că da, erau ai mei şi numai ai mei.

— Distracţie plăcută, mi-a urat ea şi s-a grăbit s-o ajute pe Heidi să-şi demonteze exponatul cu care demonstrase legea lui Bernoulli.

Mama a rămas tăcută tot drumul spre casă, îmi dădeam seama că numai de pui n-avea ea chef, doar un tractor şi o capră ne mai lipseau.

— Te rog, mamă! i-am şoptit eu când am tras pe trotuar. *Te rog*?

Mama şi-a îngropat faţa în palme.

— Unde vrei să creştem găini, Juli? Unde?

— În curtea din spate?

Nu ştiam unde în altă parte.

— Şi ce facem cu Champ?

— Se înţeleg ei, mamă. O să-l dresez eu. Promit.

— Nu le trebuie cine ştie ce, Trina, a zis tata încet.

Însă atunci au început băieţii cu „O să se pişe Champ pe ei până mor, mamă” şi nu s-au mai oprit.

— Da! Numai că nici n-o să observi, pen’ că sunt galbeni deja!

— Oho! Galbeni Deja, mişto nume.

— Cred că merge! Stai aşa, poate o să creadă lumea că e vorba de noi!

— A, da, am uitat.

— Aha, oricum, o să fie moartea puicuţelor.

Fraţii mei s-au privit cu ochii cât cepele şi iar au început.

— Moartea Puicuţelor! Asta e! Te-ai prins?

— Adică noi suntem mortali când vine vorba de puicuţe? Sau omorâm puicuţele?

— Afară, le-a zis tata întorcându-se spre ei. Afară amândoi. N-aveţi decât să hotărâţi în altă parte ce nume vă place.

Aşa că s-au dat jos şi noi trei am rămas în maşină, doar cu piuitul înăbuşit al micuţei mele

turme pe fundal.

— Nu ne costă cine ştie ce, nu? a zis mama într-un final, oftând din greu.

— Mănâncă gângănii, Trina, a zis tata clătinând din cap. Şi o mână de grăunţe. Se cresc foarte uşor.

— Gângănii? Pe bune? Ce fel de gângănii?

— Urechelniţe, râme, păduchi de lemn… probabil păianjeni, dacă reuşesc să-i prindă. Cred că mai mănâncă şi melci.

— Serios? a zâmbit mama. Ei, bine atunci…

— Vai, mulţumesc, mamă. Mulţumesc!

Şi aşa ne-am ales cu găinile. Însă niciunul nu ne-am gândit că şase pui care scurmă după gângănii nu te scapă doar de insecte, ci îţi distrug şi iarba. În nici şase luni nu mai rămăsese niciun fir de iarbă în toată curtea.

Nu ne-am gândit nici că grăunţele pentru găini atrag şoarecii, iar şoarecii atrag pisicile. Pisicile fără stăpâni. Champ reuşea să alunge pisicile din curte, însă se aciuau pe lângă curtea din faţă sau pe lângă casă, pândind momentul când picotea Champ ca să se strecoare în curte şi să vâneze nişte şoricei numai buni de ronțăit.

Când fraţii mei s-au apucat să pună capcane de şoareci, am crezut că vor să dea o mână de ajutor. Nici n-am bănuit ce se întâmplă până n-am auzit-o pe mama urlând în gura mare după ce se aventurase în camera lor. Din câte se părea, se

apucaseră să crească un boa.

Mama a pus piciorul în prag la modul cel mai hotărât, de am crezut c-o să ne dea afară pe toţi, cu căţel şi cu boa, însă apoi am făcut o descoperire absolut minunată: găinile fac ouă! Nişte ouă superbe, lucioase, de un alb cremos! Pe primul l-am găsit sub Bonnie şi apoi am mai găsit unul sub Clyde – pe care l-am rebotezat imediat Clydette – şi încă unul în culcuşul lui Florence. Ouă!

Am dat fuga în casă să-i arăt mamei, care, după ce a clipit buimacă, s-a făcut mică pe un scaun.

— Nu, a gemut ea. Nu mai vreau puişori!

— Nu sunt puişori, mamă… sunt ouă!

Era tot palidă la faţă, aşa că m-am aşezat pe scaunul de lângă ea şi i-am zis:

— Nu avem cocos, aşa că…?

— A, a făcut ea şi i-a mai venit un pic culoarea în obraji.

Aşa deci?

— N-am auzit niciun cucurigu, tu ai auzit?

— Din fericire, nu, a râs ea, însă am uitat să mă bucur.

S-a îndreptat un pic de spate şi a luat oul din palma mea.

— Ouă, ai? Câte crezi c-o să facă?

— Habar n-am.

Se pare că găinile mele se ouau de nici nu mai ştiam ce să facem cu ouăle. La început ne-am

străduit să facem faţă, însă ne-am săturat repede să tot fierbem, murăm şi umplem ouă, iar mama a început să se plângă că o costau prea mult atâtea ouă.

Apoi, într-o după-amiază, când culegeam ouăle, vecina noastră, doamna Stueby, mi-a zis aplecându-se peste gard:

— Dacă vă mai rămân, mi-ar plăcea să cumpăr câteva de la voi.

— Serios? m-am mirat.

— Cât se poate de serios. Ouăle de la găini crescute în libertate sunt tare gustoase. Ce zici de doi dolari duzina?

Doi dolari duzina?

— Sigur! am zis râzând.

— Bun. Atunci, când vă rămân nişte ouă, adu-mi-le mie. Chiar discutam cu doamna Helms la telefon aseară, numai că eu am vorbit prima cu tine, aşa că vino mai întâi la mine şi după aceea la ea, ne-am înţeles, Juli?

— Sigur că da, doamnă Stueby!

Şi aşa m-au ajutat doamna Stueby şi doamna Helms, care stătea la trei case de noi, să-mi rezolv problema supraproducţiei de ouă. Şi poate că mai bine-i pasam banii mamei ca s-o despăgubesc pentru curtea distrusă, însă când am auzit „Nu te prosti, Julianna. Sunt ai tăi”, m-am apucat să-i pun la ciorap.

Apoi, într-una din zile, când mă duceam la

doamna Helms, a trecut doamna Loski pe lângă mine cu maşina. Mi-a făcut cu mâna zâmbind şi atunci mi-am dat seama cu o strângere de inimă că nu m-am purtat ca o vecină bună. Nici nu ştia că doamna Helms şi doamna Stueby cumpărau ouă de la mine. Probabil s-a gândit că li le ofeream din pură mărinimie.

Poate că ar fi trebuit să le dau gratis, însă până atunci nu mă mai bucurasem de niciun câştig stabil. La noi în casă banii de buzunar când se dau, când nu. Mai degrabă nu. Iar faptul că făceam bani din ouăle mele îmi dădea, în sinea mea, un sentiment de fericire, pe care nu prea-mi venea să-l sacrific de dragul mărinimiei.

Însă m-am tot gândit până am ajuns la concluzia că doamna Loski merită nişte ouă gratis. Era o vecină bună, ne tot împrumuta din alimentele lor când ne trezeam brusc că nu mai avem de niciunele şi chiar a întârziat la serviciu odată, când maşina mamei n-a vrut să pornească şi a avut nevoie s-o ducă cineva la muncă. Măcar atât puteam să fac pentru ea, să-i duc câteva ouă acolo, din când în când.

Plus că aşa aveam şi marea fericire de a da ochii cu Bryce. Iar ochii lui Bryce păreau mai albaştri ca oricând în aerul luminos şi răcoros de la începutul zilei. Se uita la mine cumva anume – zâmbind îmbujorat la faţă –, cum nu apucam să-l văd la şcoală. La şcoală Bryce mai mult se ferea.

A treia oară când m-am dus cu ouă la casa Loski mi-am dat seama că Bryce mă aştepta deja. Ardea de nerăbdare să-mi deschidă, să-mi spună „Mersi, Juli” şi apoi „Ne vedem la scoală”.

Chiar merita. Chiar şi după ce doamna Helms şi doamna Stueby mi-au oferit mai mulţi bani pe duzină, tot merita. Aşa că tot restul clasei a şasea, în clasa a şaptea şi mai toată a opta le-am livrat ouă la uşă familiei Loski. Cele mai frumoase şi mai lucioase ouă mergeau la ei, iar în schimb mă bucuram câteva clipe de cei mai ameţitori ochi din lume.

Era un adevărat chilipir.

Apoi au tăiat sicomorul. Şi peste două săptămâni a murit Champ. Dormea mai tot timpul de la o vreme şi chiar dacă nu ştiam câţi ani are, nu ne-am mirat într-o seară, când tata a ieşit să-i dea de mâncare şi l-a găsit mort. L-am îngropat în curtea din spate şi fraţii mei au înfipt o cruce pe care scrie:

AICI ODIHNEŞTE PIŞĂCIOSUL MISTERIOS
P.I.PI.

O vreme m-am simţit abătută şi un pic ameţită. A plouat o groază, iar eu mergeam cu bicicleta la şcoală ca să evit autobuzul, iar când ajungeam acasă mă retrăgeam în camera mea, unde mă adânceam în vreun roman şi uitam cu

totul să mai adun ouă.

Doamna Stueby m-a convins până la urmă să revin la programul meu. M-a sunat să-mi spună că citise despre copac la ziar şi îi părea tare rău că am păţit aşa ceva, însă trecuse destul timp de-acum, îi lipseau ouăle şi se temea să nu se oprească găinile din clocit.

— Păsările încep să-şi piardă penele de la stres, chiar nu vrem să se întâmple aşa ceva! Numai pene peste tot şi niciun ou. Şi eu am alergie la pene, altfel aş avea un cârd de păsări, dar în fine. Vino cu ele la mine când te simţi în stare. Am vrut doar să văd ce mai faci şi să-ţi zic cât de rău îmi pare de copac. Şi de câine. Mi-a zis mama ta că s-a prăpădit.

Aşa că m-am reapucat de muncă. Am curăţat resturile de ouă pe care le lăsasem baltă şi mi-am reluat obiceiurile de zi cu zi – culegeam ouăle şi făceam curat. Iar într-o dimineaţă, când s-au strâns destule ouă, m-am dus prin vecini. Mai întâi la doamna Stueby, apoi la doamna Helms şi în sfârşit la familia Loski. Când stăteam la uşa casei Loski mi-am dat seama că nu-l mai văzusem de mult, tare mult timp pe Bryce. Bine, mergeam amândoi la şcoală, însă eram atât de absorbită de ale mele, că nici nu-l vedeam.

A început să-mi bată inima mai repede, iar când uşa s-a deschis cu putere şi el s-a uitat la mine cu ochii lui albaştri, de-abia am reuşit să-i zic

„Poftim”.

— Ştii, nu trebuie să ni le dai… a zis el luând jumătatea de duzină.

— Ştiu, am spus cu ochii în pământ.

Am rămas aşa o groază de timp, fără să zică niciunul nimic.

— Crezi că o să iei iar autobuzul de-acum?

M-am uitat la el ridicând din umeri.

— Nu ştiu. Nu m-am mai dus acolo de când… ştii tu.

— Nu mai arată aşa de rău. Au curăţat tot. Probabil o să se apuce curând să ridice fundaţia.

Mie mi se părea absolut oribil.

— Păi, a făcut el, tre’ să mă pregătesc de şcoală. Ne vedem.

După care mi-a zâmbit şi a închis uşa.

Nu ştiu de ce am rămas locului. Mă simţeam ciudat.

Un pic rău. Ruptă de lume. Oare o să mă întorc vreodată pe strada Collier? Tot trebuia odată şi odată, cel puţin aşa zicea mama. Oare îmi îngreunam singură situaţia?

Brusc s-a deschis uşa şi a ieşit Bryce într-un suflet, cărând o găleată de gunoi care dădea pe dinafară.

— Juli! a făcut el. Ce mai faci aici?

M-a luat pe nepregătite. Habar n-aveam ce făceam acolo. Eram atât de pierdută, că aş fi fugit acasă dacă nu s-ar fi chinuit el să îndese gunoiul

mai bine în găleată.

— Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat întinzând mâna – părea gata să verse gunoiul peste tot.

Apoi am văzut un colţ de cofraj.

Nu era un cofraj oarecare. Era cofrajul meu. Pe care tocmai i-l adusesem. Iar sub capacul albăstrui bombat am zărit ouăle.

— Ce s-a întâmplat? Le-ai scăpat pe jos? l-am întrebat uitându-mă când la el, când la ouă.

— Da, a răspuns el repede. Da, chiar îmi pare tare rău.

— Pe toate? am zis luând cofrajul din gunoi, deşi a încercat să mă oprească.

Când am deschis capacul am icnit. Şase ouă perfecte, tefere şi nevătămate.

— De ce le-ai aruncat?

Şi-a făcut loc pe lângă mine şi s-a dus după casă, să le arunce la tomberon, iar eu m-am luat după el, aşteptând să-mi răspundă.

A golit căldarea şi s-a întors spre mine.

— N-ai auzit de salmonelă?

— Salmonelă? Bine, dar…

— Mama nu vrea să ne punem sănătatea în pericol.

L-am urmat până pe verandă.

— Adică nu vrea să le mănânce pentru că…

— Pentru că se teme să nu se intoxice.

— Să se intoxice?! Cum aşa?

— Pentru că la voi în curte sunt numai

căcăreze! Uită-te şi tu la casa voastră, Juli! a zis el arătându-mi într-acolo. Uită-te numai. E o magherniţă!

— Ba nu e! am ţipat eu, însă vedeam cu ochii mei adevărul chiar peste drum şi n-aveam cum să neg. Dintr-odată mi s-a pus un nod în gât, chiar m-a durut când am încercat să vorbesc: De fiecare dată… le arunci la gunoi?

Bryce a ridicat din umeri şi şi-a lăsat ochii în pământ.

— Uite ce e, Juli. N-am vrut să te jignim cu nimic.

— Să mă jigniţi? Îţi dai seama că doamna Stueby şi doamna Helms îmi dau *bani* pe ouă?

— Glumeşti.

— Nu! Îmi dau doi dolari pe duzină!

— Nu se poate.

— E adevărat! Aş fi putut să vând ouăle voastre doamnei Stueby sau doamnei Helms!

— A, a făcut el ferindu-şi privirea. Apoi s-a uitat bănuitor la mine, zicându-mi: Atunci de ce ni le-ai dat pe gratis?

De-acum mă podideau rău lacrimile.

— Am încercat să fiu o vecină de treabă!

A lăsat găleata de gunoi, iar apoi a făcut ceva de mi-a stat mintea-n loc. M-a luat de umeri şi m-a privit drept în ochi.

— Eşti vecină cu doamna Stueby, nu? Şi cu doamna Helms la fel, corect? De ce te-ai purtat cu

noi ca o vecină de treabă şi cu ele nu?

Ce încerca să-mi spună? Chiar era atât de evident că sunt topită după el? Şi dacă ştia, cum de fusese atât de crud încât să-mi arunce ouăle la gunoi săptămână de săptămână, ani la rând?

N-am mai ştiut ce să zic. Am amuţit. M-am uitat doar în ochii lui, pierdută în albastrul lor limpede şi strălucitor.

— Îmi pare rău, Juli, a şoptit el.

M-am împleticit spre casă ruşinată şi zăpăcită, cu inima zdrobită ca un ou.

BRYCE

Revino-ţi, omule

Nu mi-a luat mult să mă prind că în locul vechilor bătăi de cap pe care mi le dădea Juli Baker înainte, acum aveam cu totul alte bătăi de cap cu Juli Baker. O simţeam de la o poştă cum spumegă.

De fapt, era mai rău s-o ştiu supărată pe mine decât să mă hărţuiască. De ce? Pentru că eu o dădusem în bară, de-aia. Mă mânjisem rău de la ouăle alea şi nu-mi spălasem deloc ruşinea dând vina pe curtea ei. Când o vedeam cum mă ignoră sau mă evită de-a dreptul, parcă mi-ar fi urlat în faţă că m-am purtat ca un nesimţit. Un mare nesimţit cu moacă de găină.

Apoi, într-una din zile, când mă întorceam

acasă de la Garrett, unde mersesem după ore, o văd pe Juli în curtea ei din faţă, hăcuind un boschet. Chiar îl chinuie sălbatic.

Peste umăr îi plouă cu crengi şi o aud limpede de peste drum cum tot mormăie şi mârâie şi zice:

— Ba… nu-ţi… merge! O să te tai… chiar nu e… după tine!

Crezi că m-am simţit bine? Nu, frate, deloc. Bine, curtea lor era varză şi chiar trebuia s-o aranjeze cineva de-acum, totuşi, haide, unde era tatăl familiei? Dar Matt şi Mike? De ce tocmai Juli?

Pentru că am făcut-o eu de ruşine, de-aia. Mă simţeam mai prost ca oricând.

Aşa că m-am furişat în casă şi am încercat să ignor întreaga situaţie: biroul, fereastra şi, chiar peste drum de mine, Juli cotonogind un boschet. Chiar n-ai cum să te concentrezi aşa. Nicio şansă. Mi-am făcut temele mai mult de-o grămadă.

A doua zi la şcoală mi-am tot făcut curaj să-i zic ceva, însă n-am mai apucat. Nici nu m-a lăsat să m-apropii cât de cât de ea.

Apoi, în drum spre casă, mi-a venit o idee. Mai întâi m-a luat tremuriciul, însă tot întorcând-o pe toate părţile, mi-am dat seama că, aşa e, dac-o ajut să se ocupe de curte aş putea să mă scuz cumva că m-am purtat ca un nesimţit. Asta dacă nu face prea pe şefa cu mine sau dacă nu începe să-mi facă ochi dulci sau vreo prostie din asta. Nu, o să mă duc să-i zic că mă simt prost că am fost

nesimţit şi, ca să mă scuz, vreau s-o ajut să taie nişte boscheţi. Punct. Şi cu asta basta. Şi dacă dup-aia mai are chef să stea supărată pe mine, treaba ei. Problema ei.

Problema *mea* a fost că n-am mai apucat. Când am coborât hotărât strada din staţie, am dat de *bunicul*, care îmi luase fapta bună în grija lui.

Numai puţin. Chiar mi-a luat un pic să-mi revin din surpriză. Bunicul nu se ocupă deloc de curte. Sau cel puţin nu s-a oferit niciodată să mă ajute când munceam la noi în curte. Bunicul stătea tot timpul în papuci de casă – de unde făcuse rost de cizmele alea de muncitor? Şi cum de purta blugi şi cămaşă în carouri?

M-am ghemuit după gardul viu al unui vecin şi m-am uitat la ei vreun sfert de oră şi, ce să mai cu cât mă uitam mai mult la ei, cu atât îmi sărea muştarul mai rău. În bucata aia de timp, bunicul a vorbit cu ea mai mult decât s-a sinchisit să vorbească cu mine de când se mutase la noi, acum un an jumate. Ce treabă avea el cu Juli Baker?

Am luat-o spre casă prin spate, de-a trebuit să sar două garduri şi să-i trag un picior terierului mic şi nesuferit al vecinilor, însă a meritat, odată ce am reuşit să evit petrecerea în aer liber de peste drum.

Şi iar n-am fost în stare să-mi fac temele. Cu cât mă uitam mai mult la ei, cu atât mă enervam mai tare. Eram acelaşi nesimţit cu moacă de găină,

numai că ea acuma se hlizea cu bunicu-meu. Îl mai văzusem vreodată să zâmbească? Să zâmbească pe bune? Chiar nu cred! Iar acum uite-l cum *râde* îngropat în urzici până la genunchi.

Seara la cină făcuse duş şi se îmbrăcase înapoi în hainele obişnuite şi în papucii de casă, însă părea schimbat. Parcă-l băgase cineva în priză şi aprinsese un bec.

— Bună seara, a zis el când ni s-a alăturat la masă. Ah, Patsy, arată delicios!

— Ei, tată, a zis mama râzând, se pare că excursia peste drum ţi-a prins tare bine.

— Da, a spus taică-meu. Mi-a zis Patsy că ai stat toată după-amiaza acolo. Dacă tot aveai chef să începi un proiect de renovare, de ce nu ne-ai zis şi nouă?

Taică-meu glumea cu el, însă nu cred că bunicu-meu ştia de glumă. S-a servit cu un cartof umplut cu brânză zicându-mi:

— Îmi dai şi mie sarea, Bryce?

Clar se simţea o anume tensiune în aer între tata şi bunicul, însă cred că dacă ar fi schimbat tata subiectul imediat, s-ar fi risipit şi gata.

Însă tata nu s-a lăsat, ci a zis mai departe:

— Ei, şi cum de se ocupă tocmai fata aia de casă după atâta timp?

Bunicul şi-a turnat foarte grijuliu sare pe cartof, iar apoi s-a uitat la mine peste masă. Hopa, mi-am zis. Hopa. Pe loc am ştiut că nu scăpasem deloc de

toată povestea cu ouăle. Doi ani le-am aruncat pe furiş la gunoi, doi ani am evitat orice discuţie despre Juli, ouă, găini, şi vizitele ei matinale şi tot degeaba. Bunicul aflase, se vedea pe faţa lui. Peste câteva clipe urma să se spargă în figuri ca un ou şi să mă frigă la tigaie.

Şi atunci s-a întâmplat o minune. Bunicul m-a ţintuit din priviri o vreme, de am înlemnit acolo, apoi s-a întors spre tata şi i-a zis:

— Aşa vrea ea, ce să zic.

M-au trecut toate apele, iar când a zis tata „Ei, era şi timpul să se ocupe cineva”, bunicul s-a uitat iar la mine şi am ştiut că n-are de gând să mă slăbească. Era o întreagă discuţie între noi doi, ca prima oară, numai că de data asta bunicul încă nu terminase cu mine.

După ce am spălat vasele, m-am retras în camera mea, însă bunicul a intrat peste mine, a închis uşa şi s-a aşezat pe pat. Totul fără cel mai mic zgomot. Nu tu *scârţ*, nu tu *zang*, nu tu *hârşti*, nici *păs* măcar… jur că tipul se mişca prin camera mea ca o stafie.

Şi eu sigur că mă lovesc la genunchi, scap creionul şi mă înmoi ca piftia. Însă chiar am încercat să-mi iau un ton relaxat când i-am zis:

— Bună, bunicule. Ai venit să-mi vezi bârlogul?

Bunicul şi-a ţuguiat buzele şi s-a uitat ţintă la mine.

Pe loc am cedat.

— Uite ce, bunicule, ştiu că am dat-o în bară. Trebuia să vorbesc cu ea, dar n-am putut. Şi am crezut că o să înceteze la un moment dat. Pe bune, câţi ani se ouă o găină? Doar în clasa a cincea au ieşit din găoace! Sunt vreo trei ani de-atunci! Nu li se termină ouăle odată şi-odată? Şi ce era să fac? Să-i zic că se teme mama să nu se intoxice cu salmonelă? Tata voia să-i zic că avem alergie, pe bune, cine m-ar fi crezut? Aşa că le-am ştii tu, le-am aruncat la gunoi şi gata. Nu ştiam că poate să le vândă. Credeam că are prea multe.

Bunicul tot dădea din cap, foarte lent.

— Mulţumesc că n-ai zis nimic la cină, i-am zis oftând, îţi rămân dator.

A tras perdeaua de la fereastră şi s-a uitat peste drum.

— Caracterul omului se vede de mic, fiule. Ceea ce hotărăşti să faci acum o să te urmărească tot restul vieţii. O clipă a rămas tăcut, apoi a lăsat perdeaua şi mi-a zis: Chiar nu vreau să te văd că te avânţi în larg până nu mai ai cum să te întorci.

— Da, dom’le.

— Nu mă lua cu „da, dom’le”, Bryce, a spus el încruntându-se. Apoi a continuat ridicându-se: Gândeşte-te doar la ce ţi-am zis şi când mai ai de luat o hotărâre poartă-te corect. Aşa o să avem cu toţii mai puţin de suferit în viaţă.

Şi, *puf*, s-a făcut nevăzut.

A doua zi m-am dus să joc baschet la Garrett

după ore şi când m-a adus mama lui acasă cu maşina mai târziu după-amiază, bunicul nici nu m-a văzut. Prea era prins să meşterească la curtea lui Juli.

Am încercat să-mi fac temele la masa din bucătărie unde mâncam dimineaţa, însă s-a întors mama de la lucru şi a început să trăncănească, apoi a apărut şi Lynetta şi s-au luat la harţă pe tema machiajului Lynettei – mama zicea că aduce cu un raton rănit.

Of, Lynetta. Nu se învaţă odată.

Mi-am luat lucrurile şi am fugit în camera mea, însă desigur că mi-am pierdut vremea. Peste drum huruia şi vuia o drujbă, iar tăieturile se combinau cu păcănitul de ciocan. Când m-am uitat pe geam am văzut-o pe Juli scuipând la cuie şi bătându-le de mama focului. Nu glumesc. Ţinea cuiele în gură ca pe nişte ţigări de oţel şi repezea ciocanul de la o poştă, hăt de deasupra capului, iar cuiele intrau-n stâlpii gardului ca-n brânză.

O clipă numai, mi-am închipuit cum ar fi fost să-mi ţintească propria scăfârlie cu ciocanul ăla şi să mi-o spargă ca pe un Hopa Mitică. M-am înfiorat tot şi am lăsat perdeaua la loc, am renunţat la teme şi m-am dus să mă uit la televizor.

Toată săptămâna au meşterit. Şi seara bunicul venea la masă cu bujori în obrăjori şi cu o foame de lup, lăudând-o pe mama pentru mâncarea ei grozavă. Apoi a venit şi ziua de sâmbătă. Şi chiar

n-aveam chef să stau acasă toată ziua, cât stârnea bunicu-meu praful ajutând-o pe Juli să sădească diverse în curte. Mama a încercat să mă trimită la muncă în curtea noastră, însă m-aş fi simţit ridicol tăind câte un milimetru de peluză pe când bunicul şi Juli schimbau toată curtea din faţă.

Aşa că m-am încuiat în cameră şi l-am sunat pe Garrett. Nu era acasă şi restul oamenilor pe care i-am sunat erau prinşi. Şi n-aveam nicio şansă să-i conving pe ai mei să mă ducă la film sau la mail. Mi-ar fi zis că nu terminasem cu curtea.

Ce să mai n-aveam cum să plec nicăieri.

Până la urmă m-am trezit că mă uit pe prostia aia de fereastră, la Juli şi bunicu-meu. Era absolut jenant, şi totuşi aşa am făcut.

Şi bineînţeles că m-au prins. M-a văzut bunicul. Care desigur că m-a arătat lui Juli, aşa că m-am ofilit şi mai mult. Am lăsat perdeaua la loc şi am tulit-o pe uşa din spate, sărind gardul. Trebuia să o şterg de acolo.

Jur că am mers vreo şaişpe kilometri în ziua aia. Nici nu ştiam pe cine eram supărat mai tare – pe bunicul, pe Juli sau pe mine însumi? Ce era cu mine? Dacă voiam atâta să mă scuz faţă de Juli, de ce nu mă duceam pur şi simplu să-i ajut? Ce mă ţinea locului?

Până la urmă am ajuns la Garrett şi, oho, ce m-am mai bucurat să-l văd! Cu Garrett îţi luai gândul de la orice chestie majoră. E maestru băiatul. Am

jucat baschet în curtea din spate, ne-am uitat la televizor şi ne-am făcut planuri să mergem la vară să ne distrăm într-un parc acvatic.

Iar când am ajuns acasă am dat de Juli, care tocmai uda curtea.

M-a văzut şi ea sigur, însă nu mi-a făcut cu mâna şi nici nu mi-a zâmbit, nimic. S-a uitat în altă parte.

În mod normal, poate m-aş fi prefăcut că n-am văzut-o sau aş fi salutat-o rapid cu mâna şi m-aş fi repezit în casă. Însă era supărată pe mine de-o veşnicie parcă. Nu mai vorbea deloc cu mine din dimineaţa aia, când cu ouăle. Cu câteva zile în urmă, m-a ignorat total la mate, când i-am zâmbit şi am încercat să-mi cer scuze. Nu mi-a zâmbit, nu a dat din cap, nimic, nimic. A întors capul şi nici nu s-a mai uitat la mine.

Chiar am aşteptat-o la uşa clasei să aduc vorba de lucrările la curte şi să-i zic că-mi pare tare rău, însă ea a tulit-o pe uşa cealaltă, iar după aia dacă mă apropiam numai un pic, mă ocolea ea cumva.

Iar acum uda curtea şi mă simţeam aşa de prost, că mi-a ajuns. M-am dus la ea şi i-am zis:

— Arată foarte bine, Juli. Bună treabă.

— Mersi, a răspuns ea fără să zâmbească. E mai degrabă opera lui Chet.

Chet? mi-am zis. *Chet*? Acuma se tutuia cu bunicu-meu?

— Uite ce e, Juli, am zis întorcându-mă la ale

mele. Îmi cer scuze pentru tot ce am făcut.

S-a uitat o clipă la mine, apoi şi-a întors ochii spre jetul de apă care intra în pământ.

— Tot nu înţeleg, Bryce, a zis ea într-un final. De ce nu mi-ai zis pur şi simplu?

— Nu… nu ştiu. A fost o prostie din partea mea. Aşa ar fi trebuit să fac. Şi n-ar fi trebuit să zic nimic de curte. A fost, cum să zic, deplasat.

Deja mă simţeam mai bine. Mult mai bine.

— Ei, poate e mai bine aşa, a spus Juli apoi şi a început să ţopăie cum făcea înainte. Nu că arată grozav? Chet m-a învăţat atâtea lucruri, e minunat. Ai mare noroc. Eu nu mai am deloc bunici.

— A, am făcut eu fără să ştiu ce să mai zic.

— Însă mi-e cam milă de el. Îi e tare dor de bunica ta. Îţi vine să crezi? a râs ea clătinând din cap. Cică semăn cu ea.

— Cum?

— Da, a spus ea râzând iar. Aşa am zis şi eu. Însă era un compliment.

M-am uitat la Juli încercând să mi-o închipui pe bunica în clasa a opta. În zadar. Doar Juli are părul şaten, lung şi înfoiat şi pistrui pe nas, iar bunica avusese mereu părul blond, în diverse nuanţe. Iar bunica se pudra ca lumea. Un soi de praf alb, uşor. Se dădea cu el pe faţă, pe păr, în papuci, pe *piept*… Femeia se pudra unde vedea cu ochii.

Pe Juli n-o vedeam să se dea cu praful ăla. Bine, poate cu praf de puşcă, însă cu chestia aia

albă şi parfumată?

Nicio şansă.

Cred că mă uitam lung la ea, aşa că Juli a făcut:

— Hei, nu eu am zis-o, el a fost ăla. Mi s-a părut drăguţ, atâta tot.

— Da, mă rog. Păi, baftă cu iarba. Pun pariu c-o să crească frumos. Apoi m-am trezit zicându-i: După câte te ştiu, o să-ţi iasă şi ultimul fir din găoace.

N-am zis-o deloc cu răutate, eram sincer. Am râs şi atunci a râs şi ea şi am lăsat-o aşa – zâmbind şi presărând seminţe de gazon pe pământ.

De săptămâni întregi nu mai fusesem aşa bine dispus. Scăpasem în sfârşit de povestea cu ouăle. Îmi spălasem păcatele. Eram fericit.

La cină, mi-a luat doar câteva minute să mă prind că eram singurul om fericit de la masă. Lynetta stătea bosumflată ca de obicei, aşa că nu era ea de vină. Însă taică-meu m-a întâmpinat făcându-mi observaţii că nu am tuns iarba.

— Nicio problemă, i-am zis. O tund mâine.

S-a strâmbat doar la mine.

Apoi mama l-a întrebat pe bunicul:

— Te simţi obosit, tată?

Nici nu l-am observat cum stă la masă ca o stană de piatră.

— Da, i-a azvârlit tata peste masă. Te munceşte din greu fata aia?

Bunicul şi-a aranjat mai bine furculiţa pe şervetul de masă şi a răspuns:

— Pe fată o cheamă Juli şi nu, nu mă „munceşte din greu”, cum te-ai exprimat tu atât de vulgar.

— Vulgar? Eu? a râs tata şi a zis apoi: Ai prins mare drag de fata aia, nu?

Până şi Lynetta a uitat o clipă să stea bosumflată. Chiar era pus pe harţă, ne-am dat noi seama. Mama l-a împuns pe tata cu piciorul, însă l-a stârnit şi mai tare.

— Nu, Patsy! Vreau să ştiu de unde găseşte tatăl tău atâta energie şi interes să se împrietenească cu o necunoscută când nici cu propriul lui nepot n-a avut chef să se joace măcar odată cu mingea.

„Că bine zice!” mi-am spus în sinea mea. Însă apoi mi-am amintit: îi eram dator bunicului. Dator vândut.

— Ia-o mai uşor, tată, am zis fără să mă gândesc. Juli îi aminteşte de bunica, atâta tot.

Toată lumea s-a crispat şi s-a uitat lung la mine. Aşa că m-am uitat la bunicul, zicându-i:

— Ăă… nu-i aşa, bunicule?

Bunicul a încuviinţat din cap şi iar şi-a aranjat furculiţa.

— De Renée? a făcut tata uitându-se când la mama, când la bunicul. Nu se poate!

— Îmi aminteşte în spirit de ea, a zis bunicul

închizând ochii.

— În spirit? a zis tata.

De parcă ar avea de-a face cu un ţânc de grădiniţă mincinos.

— Da, în spirit. Bunicul a tăcut o clipă, apoi a întrebat: Ştiţi de ce nu şi-au reparat Bakerii gardul până acum?

— De ce? Sigur. Pentru că sunt nişte trântori. Au o casă ca vai de ea, două maşini paradite şi o curte dărăpănată.

— Nu sunt trântori, Rick. Sunt nişte oameni buni, cinstiţi şi muncitori…

— Care nici nu se sinchisesc cum îi vede lumea. Sunt vecinii noştri de mai bine de şase ani, n-au nicio scuză că trăiesc în halul ăsta.

— Nu? Bunicul trage aer în piept şi o vreme pare să mediteze adânc. Apoi zice: Spune-mi, Rick. Dacă ai avea un frate sau o soră sau un copil cu un handicap grav, fie fizic, fie mental, ce-ai face?

Parcă scăpase un vânt la biserică. Tata s-a strâmbat şi a zis până la urmă, clătinând din cap:

— Chet, ce treabă are aşa ceva cu ce discutam?

Bunicul s-a uitat o clipă la el, apoi a spus:

— Tatăl lui Juli are un frate retardat şi…

Tata l-a întrerupt râzând.

— A, aşa mai înţeleg atunci, nu?

— Ce înţelegi? a făcut bunicul.

Încet. Calm.

— Sigur! Aşa mai înţeleg ce-i cu oamenii ăia...! a făcut el zâmbindu-ne larg. Aşa e toată familia probabil.

Toată lumea s-a uitat la el. Lynetta a căscat gura amuţită, cum n-am mai văzut-o de când e.

— Rick! a exclamat mama, însă tata doar a râs, cumva nervos, şi a zis:

— Glumeam şi eu! Bine, clar au ceva oamenii ăia. Vai, mă scuzi, Chet. Am uitat. Fata îţi aminteşte de Renée.

— Rick! a zis iar mama, numai că acum chiar s-a enervat.

— Ei, haide, Patsy. Tatăl tău exagerează cu dramele astea, vrea să mă simt prost că mi-am permis să-mi critic vecinii doar pentru că au o rudă retardată pe undeva. Alţi oameni au probleme de familie şi totuşi reuşesc să-şi tundă iarba. Mai bine s-ar mândri cu ce-i al lor, ce Dumnezeu!

Bunicul s-a înroşit rău la faţă, însă nu i-a tremurat glasul niciun pic când a spus:

— Casa nu e a lor, Rick. Proprietarul trebuie să se ocupe de reparaţii, însă nu face nimic. Şi cum tatăl lui Juli îl are în grijă pe fratele lui, tot ce reuşesc să pună deoparte acolo se duce şi îţi închipui că îi costă destul.

— Nu există centre de stat pentru aşa ceva? a întrebat mama foarte încet.

— Nu ştiu toate detaliile, Patsy. Poate nu există niciun centru de stat prin zonă. Sau poate s-au

gândit că i-ar fi mai bine într-un centru privat.

— Oricum, a zis tata, au la dispoziţie centre de stat. Dacă nu vor să apeleze la ele, e alegerea lor. Nu e vina noastră că familia lor are cine ştie ce anomalie cromozomială şi refuz să mă simt vinovat pentru că vreau…

Bunicul a bătut cu pumnul în masă şi s-a ridicat pe jumătate din scaun zicând:

— N-are de-a face cu cromozomii, Rick! A fost privat de oxigen la naştere. A coborât tonul, rostind şi mai apăsat cuvintele: Unchiul lui Juli s-a născut cu cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului. De două ori. Era un bebeluş absolut perfect, ca fiul tău Bryce, şi în câteva clipe s-a ales cu leziuni ireversibile.

Dintr-odată, pe mama a apucat-o isteria. S-a pus pe bocit cât ai bate din palme, plângea cu sughiţuri, încât taică-meu s-a dus la ea şi a încercat s-o liniştească. Degeaba. S-a pierdut cu totul din fire.

Lynetta a azvârlit şervetul pe masă mormăind „Familia asta e o glumă proastă”, după care a întins-o. Apoi a ţâşnit şi mama pe uşă, plângând cu faţa îngropată în mâini, iar tata s-a luat după ea, după ce s-a uitat urât de tot la bunicul.

Aşa am rămas doar eu şi bunicul, cu mâncarea rece pe masă.

— Oho, am zis în sfârşit. Chiar n-am ştiut.

— Nici acum nu ştii, mi-a spus el.

— Cum adică?

O vreme a rămas neclintit ca granitul, apoi s-a aplecat spre mine peste masă şi mi-a zis:

— De ce crezi că s-a necăjit mama ta aşa de tare?

— Păi… nu ştiu, am zis eu zâmbind cam fără vlagă. Pentru că e muiere?

Bunicul a zâmbit şi el pierit.

— Nu. S-a necăjit pentru că ştie că ar fi putut să păţească şi ea ca domnul Baker.

— Fratele ei s-a născut cu cordonul la gât? am zis în sfârşit după ce m-am gândit o vreme.

Bunicul a clătinat din cap.

— Păi, atunci…

S-a aplecat şi mai mult spre mine şi mi-a şoptit:

— Tu.

— Eu?

— Tot de două ori, a zis bunicul dând din cap.

— Dar…

— Doctorul care a asistat la naştere s-a mişcat rapid, plus că, din câte se părea, cordonul nu era foarte strâns, aşa că a reuşit să ţi-l scoată când ai ieşit. Nu te-ai spânzurat cu el când ai venit pe lume, însă se putea întâmpla şi aşa.

Dacă aş fi auzit acum câţiva ani sau săptămâni chiar că era să mă spânzur singur când alunecam pe tobogan la naştere, probabil că aş fi glumit sau mai degrabă aş fi zis ceva de genul: Mda, ce

drăguţ, ce-ar fi să mă scuteşti de toată discuţia asta?

Însă după tot ce se întâmplase, chiar m-a apucat groaza şi m-a potopit un noian de întrebări. Unde-aş fi acum dacă totul ar fi decurs altfel? Ce-ar fi făcut cu mine? Din câte-l auzisem pe tata, nu prea mi-ar fi găsit niciun rost, era clar. M-ar fi vârât undeva la balamuc, nu contează unde, şi ar fi uitat de mine. Însă apoi mi-am zis: Nu! Sunt *copilul* lui. N-ar face aşa ceva… nu?

M-am uitat în jur la tot ce aveam – casa noastră mare, covorul alb, mobila de epocă şi toate *obiectele* de peste tot. Oare ar fi renunţat la toate *obiectele* astea ca să mă bucur eu ceva mai mult de viaţă?

Mă îndoiam, frate, chiar mă îndoiam. Eram ruşinea familiei. De care tot încercau să uite. Părinţii mei ţinuseră întotdeauna să lase impresie bună. Mai ales tata.

— Nu poţi să trăieşti cu gândul la ce ar fi putut să se întâmple, Bryce, a zis bunicul foarte încet. Apoi, de parcă îmi citea gândurile, a continuat: Şi nu e corect să-l condamni pentru ceva ce n-a făcut niciodată.

Am dat din cap, încercând să-mi revin, însă nu prea am reuşit deloc.

— Apropo, a zis el, mă bucur că ai zis ce ai zis mai devreme.

— Ce? am făcut eu, deşi îmi simţeam gâtul

încordat şi umflat.

— Despre bunica ta. Cum de-ai ştiut?

— Mi-a spus Juli, am zis clătinând din cap.

— A! Ai stat de vorbă cu ea atunci?

— Da. De fapt, mi-am cerut scuze.

— Aşa deci…!

— Şi chiar mă simţeam mult mai bine, însă acum… Doamne, iar mă simt ca un ticălos.

— Nu e cazul. Ţi-ai cerut scuze şi asta contează de fapt. Auzi, a zis el ridicându-se, am chef de plimbare. Vrei să mă însoţeşti?

Să ies la plimbare? Îmi venea să mă duc la mine în cameră şi să încui uşa, ca să mă lase toată lumea în pace.

— Pe mine chiar mă ajută să-mi limpezesc mintea, a spus el şi atunci am înţeles că nu era o simplă plimbare – mă invita să petrecem timp împreună.

— Da, am zis ridicându-mă. Hai s-o ştergem de-aici.

Dacă înainte de-abia dacă-mi spunea să-i dau solniţa, acum bunicul s-a preschimbat într-un tip tare vorbăreţ. Am luat-o prin cartier, apoi prin cartierul vecin şi apoi în următorul, timp în care am aflat nu doar că bunicu-meu se pricepe la o groază de lucruri, ci şi că e un tip haios. Are un umor mai subtil, mai degrabă sec. Nu contează doar ce zice, ci şi cum le zice. E foarte mişto, nu ştiu.

Când făceam cale întoarsă spre teritoriul

nostru, am trecut pe lângă casa pe care o construiesc pe locul unde era pe vremuri sicomorul. Bunicul s-a oprit, a ridicat privirea în noapte şi a zis:

— Cred că era o privelişte pe cinste.

Atunci am ridicat şi eu privirea şi, pentru prima dată în seara aceea, am observat că ieşiseră stelele.

— Ai văzut-o vreodată căţărată în el? l-am întrebat.

— Mi-a arătat-o mama ta odată, când treceam cu maşina prin faţă. M-am speriat când am văzut cât de sus se suise, însă după ce am citit articolul am înţeles de ce o făcea. A clătinat din cap. Deşi copacul nu mai e, i-a rămas în suflet scânteia pe care i-a dăruit-o. Înţelegi ce vreau să zic?

Din fericire, n-a trebuit să răspund. Bunicul a zâmbit larg şi a continuat:

— Unii dintre noi suntem maţi, alţii poleiţi, iar alţii – sclipitori… Apoi s-a întors spre mine: Însă din când în când dai peste cineva care scânteiază în toate culorile curcubeului, iar atunci tot restul păleşte prin comparaţie.

Când ne apropiam de verandă, bunicul m-a cuprins cu braţul de după umeri şi mi-a zis:

— A fost o plimbare drăguţă, Bryce. M-am simţit foarte bine.

— Şi eu, i-am zis şi am intrat.

Pe loc ne-am dat seama că am păşit într-o

zonă de conflict. Deşi nimeni nu urla sau plângea, după feţele alor mei am ştiut că avusese loc o criză majoră cât lipsiserăm eu şi bunicul.

— Mă tem că mai trebuie să dreg un gard, mi-a şoptit bunicul, iar apoi a luat-o spre sufragerie ca să discute cu părinţii mei.

Mie nu-mi surâdea deloc atmosfera aia. M-am dus direct în cameră, am închis uşa şi am bâjbâit prin întuneric, până am nimerit patul şi m-am întins.

O vreme am rămas aşa, derulându-mi în minte dezastrul de la cină. Iar când am simţit că-mi sar siguranţele de atâta gândit, m-am ridicat în fund şi m-am uitat pe geam. În casa Bakerilor ardea un bec, iar felinarele de stradă erau aprinse, însă tot nu reuşeau să risipească bezna nopţii. Părea mai întuneric decât de obicei şi, nu ştiu, cumva apăsător.

M-am tras mai spre fereastră şi m-am uitat pe cer, însă nu se mai vedeau deloc stelele. M-am întrebat dacă Juli stătuse vreodată noaptea în sicomor. Printre stele.

Am clătinat din cap. Maţi, poleiţi, scânteietori. Ce-o mai fi însemnat şi asta? Mie Juli Baker mi se păruse întotdeauna *prăfuită* şi atât.

Am aprins veioza de pe birou şi am scotocit în sertar, după articolul despre Juli, acolo îl aruncasem.

Bănuiam eu – din articol se înţelegea că Juli

încercase să salveze Muntele Rushmore sau mai ştiu eu ce. Ziceau că e „un glas răsunând puternic în pustiul urban” şi „un far strălucitor, care pune în lumină nevoia de a domoli ritmul prea rapid al construcţiilor, ce au ajuns să ne marcheze comunitatea odată elegantă şi senină”.

Mai lăsaţi-mă. La o adică, ce-are dacă un tip vrea să taie un copac de pe proprietatea lui, ca să-şi construiască o casă? E pământul lui, copacul lui şi decizia lui. Şi cu asta basta. Articolul din ziar era apă de ploaie.

Cu unele excepţii. Atunci când o citau pe Juli. Poate pentru că contrastau atât de mult cu viziunea reporterului, cine ştie, oricum, vorbele lui Juli nu mi s-au părut exagerat de dramatice, cum mă aşteptam. Nu ştiu, erau *profunde*. Avea o întreagă filosofie despre statul în copac.

Şi, ce era mai ciudat, chiar o înţelegeam. Îţi descria cum se simţea când stă în copacul ăla, de parcă, gen, depăşea limitele spaţiului fizic. „Când stai sprijinită deasupra pământului, mângâiată de suflarea vântului”, zicea, „îţi simţi inima sărutată de frumuseţea lumii”. Mai ştii vreun elev de gimnaziu care să se exprime aşa? Eu unul chiar n-am prieteni din ăştia.

Mai zicea şi altele, gen, că un obiect e ceva mai mult decât părţile din care e alcătuit şi că, din diverse motive, oamenii au nevoie de anumite lucruri care să-i înalţe mai presus de traiul lor de zi

cu zi şi să le dea sentimentul că viaţa e o minune.

Am tot citit şi recitit declaraţiile ei la ziar, întrebându-mă când oare începuse să gândească aşa. Pe bune acuma. O fi Juli Baker deşteaptă, însă nivelul ăsta deja nu mai e de tocilar cu zece pe linie.

Dacă aş fi citit articolul cu o lună în urmă, l-aş fi catalogat drept o mare tâmpenie şi l-aş fi aruncat la gunoi, însă acum îl înţelegeam. Chiar bine.

Cu o lună înainte nici nu m-aş fi uitat la poza lui Juli, însă acum m-am trezit că nu-mi pot lua ochii de la ea. Nu vorbesc de fotografia de ansamblu – echipamentul de salvare se vedea mai bine decât Juli. Zic de cealaltă, din josul paginii. Probabil o făcuseră cu un obiectiv super-tele, pentru că poza o încadrează de la umeri în sus, deşi se vede că e în copac. Se uită în depărtare, cu părul fluturându-i pe spate în vânt, de parcă s-ar afla la timona unei corăbii sau mai ştiu eu ce, plutind spre soarele din zare.

Atâţia ani m-am ferit de Juli Baker, că nici n-am apucat să mă uit ca lumea la ea, iar acum, dintr-odată, parcă nu mă mai pot opri. Îmi dădea o senzaţie ciudată în adâncul stomacului, care nu-mi plăcea deloc. Deloc nu-mi plăcea. Ca să fiu cât se poate de sincer, mă băga în sperieţi de-a dreptul.

Am vârât ziarul sub pernă şi am încercat să-mi amintesc ce pacoste era Juli Baker de fapt. Însă, încet-încet, m-au furat iar gândurile şi nu mi-a luat

mult să scot din nou prostia de ziar de sub pernă.

Ce nebunie! Ce era cu mine?

M-am silit să sting lumina şi să mă culc. O luam razna, frate, chiar era timpul să-mi revin.

JULIANNA

Curtea

Nu m-am jenat niciodată de locul unde stau. Nu mi se întâmplase niciodată să mă uit la casa noastră sau la porţiunea de stradă pe care locuiam şi să zic: „Vai! Ce bine-ar fi fost să stăm în zona aia finalizată de curând – casele de acolo sunt mult mai noi şi mult mai bune!” Doar aici am crescut. E căminul meu.

Îmi dădeam seama cum e curtea, desigur. Mama se tot plângea de ea de ani buni. Însă o făcea cu jumătate de gură, nu merita să-ţi baţi capul cu ea. Sau aşa mi-am închipuit eu. Însă poate ar fi trebuit să-mi pun întrebări. Cum de pe-afară era jale şi pe dinăuntru era atât de bine îngrijită? În casa noastră era curat lună. În afară de camera băieţilor adică. Mama a renunţat la ea după ce a descoperit şarpele. Dacă erau destul de mari să adopte un şarpe, erau destul de mari şi să ţină curat în cameră. Matt şi Mike au înţeles din asta că trebuie să ţină uşa închisă şi chiar s-au arătat săritori în privinţa asta.

În afară de curte, nu mi-am făcut probleme nici pentru bani sau pentru faptul că păreau să ne cam lipsească. Ştiam că nu suntem bogaţi, însă nici nu aveam impresia că duc lipsă de ceva. De ceva care se poate cumpăra de la magazin adică.

Matt şi Mike tot cereau una, alta, însă când mama le tot zicea „Nu, băieţi, nu ne permitem aşa ceva”, eu o luam drept „Nu, băieţi, chiar nu meritaţi” sau „Nu, băieţi, de fapt nu vă trebuie aşa ceva cu adevărat”. De-abia după ce mi-a zis Bryce că locuim într-o magherniţă am început să văd mai bine în jur.

Nu numai curtea era aşa. Ci şi camioneta tatii, maşina mamei, bicicleta familiei, cu mai tot cadrul de oţel ruginit, şi mai era şi faptul că, şi când ne cumpăram ceva, părea luat dintr-o prăvălie de vechituri. Plus că nu mergeam nicăieri în vacanţă. Niciodată.

De ce oare? Tata era cel mai muncitor om din lume, iar mama lucra ca secretară la TempService când avea timp. La ce bun să munceşti atâta dacă trăieşti aşa?

Să-i întreb pe ai mei dacă suntem săraci mi se părea total lipsit de politeţe. Însă, cu cât trecea mai mult timpul, cu atât mi-era mai clar că trebuie să-i întreb. Trebuie şi gata. În fiecare zi, când mă întorceam de la şcoală pe bicicleta noastră ruginită şi o luam pe lângă gardul nostru rupt şi curtea desfundată, îmi spuneam: „Diseară. O să-i întreb

diseară”.

Însă apoi nu-i mai întrebam nimic. Pur şi simplu nu ştiam de unde să încep.

Apoi, într-o zi, mi-a venit o idee. Aşa puteam să discut cu ei şi, poate, chiar să-i ajut un pic. Şi cum fraţii mei erau la muncă, la magazinul de muzică, în seara aia şi la masă nu prea se discuta mai nimic, am tras adânc aer în piept şi am zis:

— Ştiţi, mă gândeam că n-ar fi mare scofală să lucrez un pic la curtea din faţă dacă aş face rost de nişte cuie, un ciocan şi poate nişte vopsea? Şi oare cât or costa seminţele de gazon? Nu cred că sunt prea scumpe, nu? Aş putea să sădesc nişte iarbă şi chiar nişte flori?

Părinţii mei s-au oprit din mâncat şi s-au uitat lung la mine.

— Ştiu să tai cu fierăstrăul şi să bat cuie cu ciocanul – aş putea să mă apuc, ştiţi.

Mama s-a întors atunci şi s-a uitat ţintă la tata.

— Curtea nu e în grija noastră, Julianna, a zis tata oftând.

— Nu… nu e?

— E în grija domnului Finnegan, a spus el clătinând din cap.

— Cine e domnul Finnegan?

— Cel care deţine casa.

Nu mi-a venit să cred.

— Cum?

— Proprietarul, a zis tata dregându-şi vocea.

— Adică nu e casa noastră?

S-au uitat unul la altul de parcă s-ar fi înţeles fără cuvinte, deşi pe mine discuţia asta a lor mă depăşea.

— Nu mi-am dat seama că n-ai ştiut, a zis tata până la urmă.

— Bine… dar n-are nicio noimă. Credeam că proprietarii vin să se ocupe de una, alta, nu? Să repare acoperişul când intră apa în casă şi să destupe burlanele când s-au înfundat de tot? Tu te ocupi întotdeauna de asta, tată. De ce o faci tu dacă e treaba lui?

— Pentru că e mai uşor aşa decât să-i cer ajutorul, a oftat el.

— Dar dacă…

— Şi aşa nu are cum să umfle chiria, m-a întrerupt tata.

— Bine, dar…

Mama a întins braţul şi m-a luat de mână.

— Scumpa mea, îmi pare rău dacă e aşa o lovitură. Cred că ne-am închipuit că ştii deja.

— Bine, dar cum rămâne cu curtea? De ce să te mai îngrijeşti cum arată casa pe dinăuntru şi deloc pe afară?

— Când am semnat contractul de închiriere, a zis tata încruntându-se, ne-a asigurat că o să repare gardurile, şi în faţă, şi în spate, şi o să pună gazon în curtea din faţă. Ceea ce, evident, nu s-a întâmplat. E o lucrare de proporţii şi materialele

pentru gard nu sunt deloc ieftine, a zis el clătinând din cap. Nu mă-ncumet să investesc atâta într-o proprietate care nici nu ne aparţine de fapt. Mai e şi o chestiune de principiu.

— Bine, dar locuim aici, am şoptit, şi arată tare urât.

Tata m-a studiat o vreme.

— Julianna, ce s-a întâmplat?

— Nimic, tati, am zis, însă ştia că mint.

— Scumpa mea, a şoptit el, zi-mi.

Ştiam ce-o să spună dacă-i povestesc, însă nu puteam să nu-i zic nimic când se uita aşa la mine. Aşa că am tras aer în piept şi am început:

— Familia Loski mi-a aruncat toate ouăle, s-au temut că au salmonelă, pentru că avem o curte aşa de murdară.

— Ei, hai că e ridicol, a spus tata, însă mama a exclamat:

— Cum? Ţi-a zis Patsy aşa ceva?

— Nu, Bryce mi-a zis, am spus lăsând ochii în jos.

— Probabil au discutat între ei! N-ar fi zis aşa ceva de capul lui…! Mama părea de-acum o porumbiţă care-şi aştepta glonţul fatal în inimă: Nu se mai poate aşa! a zis ea luându-şi faţa în mâini. Robert, trebuie să se schimbe ceva. Neapărat!

— Trina, ştii că fac tot ce pot. Îmi pare rău de curte şi de toată situaţia. Nici eu nu mă vedeam trăind aşa, însă uneori e bine să faci sacrificii.

Mama şi-a luat mâinile de pe faţă şi a zis:

— Nu e deloc bine pentru familia *noastră*. Fiica ta are de suferit pentru că refuzăm să ne ocupăm de curtea noastră.

— Nu e curtea noastră.

— Cum poţi să zici aşa ceva? Robert, trezeşte-te! Locuim de doisprezece ani aici. Nu mai e o chestiune temporară! Dacă vrem să ne stabilim vreodată într-o casă ca lumea şi să avem curtea noastră, să-i ajutăm pe copii să meargă la colegiu şi să facem tot ce ne-am propus împreună, va trebui să-l mutăm la stat.

Tata a oftat din greu, apoi a zis în şoaptă:

— De câte ori am discutat, Trina? Până la urmă recunoşti şi tu că mai bine îl ţinem la Greenhaven.

Îmi venea să le zic: „Staţi aşa! Despre ce vorbiţi? Despre *cine* vorbiţi?” Însă discuţia se derula atât de rapid şi de aprins, că n-aveam cum să-i întrerup şi, tot aşa, până la urmă au ajuns să se ciondănească atât de rău, că parcă şi uitaseră de mine.

Apoi, dintr-odată, mi-a picat fisa. Am înţeles tot. De fapt, discutau despre fratele tatii. Unchiul meu. David.

Ştiam de unchiul David doar din auzite. Părinţii mei îmi explicaseră ce-i cu el, însă nu l-am întâlnit niciodată. Şi chiar dacă ştiam că tata mai merge să-l vadă, nu ştiam când anume. Nu vorbea deloc despre asta.

Tata credea că nu e bine să discutăm despre unchiul David cu alţi oameni pentru că David e retardat.

— Lumea face tot felul de presupuneri, mi-a spus el. Îşi închipuie că, odată ce el e aşa, nici tu nu eşti tocmai cum trebuie. Crede-mă, ştiu ce zic.

Aşa că nu vorbeam deloc despre asta. Nici acasă, nici cu prietenii. Parcă n-ar fi existat niciun unchi David de fapt.

Asta până acum. Acum părea să troneze peste noi, căci din discuţia lor îmi dădeam seama că din cauza lui nu avem casa noastră, din cauza lui nu avem maşini ca lumea şi chestii scumpe. Din cauza lui păreau părinţii mei tot timpul atât de osteniţi.

Ce-a fost în capul meu de-am adus vorba despre curte? Nu-i mai văzusem niciodată pe părinţii mei certându-se aşa de rău. De când sunt. Îmi venea să-i iau de guler şi să le zic: „Terminaţi! Terminaţi odată! Doar vă iubiţi! Vă iubiţi!” Însă doar am stat liniştită pe scaun, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji.

Dintr-odată, mama s-a oprit şi a şoptit:

— N-ar trebui să ne purtăm aşa de faţă cu ea!

— Îmi pare rău, Julianna, a zis tata, luându-mă de braţ. Nu plânge. Nu e deloc vina ta. O rezolvăm noi, îţi promit.

— Întotdeauna ne-am rezolvat problemele şi aşa o să facem mereu, a zis şi mama încercând să râdă printre lacrimi.

În seara aia, părinţii mei au venit în camera mea pe rând, să discute cu mine. Tata mi-a spus de fratele lui, că-l iubea foarte mult şi că le-a promis părinţilor că o să aibă grijă de el. Mama mi-a spus de tata şi cât de mult îl iubeşte pentru tăria lui de caracter şi inima lui bună, despre visuri şi despre realitate şi despre nevoia pe care o simte orice om de a se bucura de darurile vieţii. Şi iar m-am trezit că plâng când m-a sărutat de noapte bună, şoptindu-mi că, dintre multele daruri cu care a binecuvântat-o viaţa, eu eram cel mai frumos şi mai luminos.

Mi-a părut rău de tata. Mi-a părut rău de mama. Însă în primul rând m-am simţit norocoasă că erau părinţii mei.

Iar dimineaţa, pedalând pe bicicleta mea ruginită pe aleea şcolii, mi-am promis că o să mă ocup de curte când ajung acasă. Cu chirie sau nu, era casa noastră şi voiam să dau o mână de ajutor, ca să trăim mai bine.

Până la urmă, a fost uşor de zis, greu de făcut. Întâi că a trebuit să scotocesc jumătate de oră prin garaj ca să găsesc un ciocan şi o cutie de cuie, fierăstrău şi o foarfecă de grădină. Apoi încă jumătate de oră m-am gândit de unde să încep. Curtea în sine însemna mai multe tufe de buruieni, cum rămânea cu gardul viu de la margini? Să-l scot cu totul din pământ sau să-l tund ca lumea? Chiar era un gard viu sau erau nişte boscheţi sălbatici

care crescuseră prea tare? Dar gardul propriu-zis? Să-l dau jos sau să-l reclădesc? Poate mai bine scot tot gardul din faţă ca să repar cu şipcile lui porţiunile laterale.

Cu cât mă uitam mai bine, cu atât îmi venea s-o las baltă şi gata. Ce să mă mai chinui? Nu era proprietatea noastră. Domnul Finnegan trebuia să se ocupe de reparaţii.

Însă apoi mi-am amintit ce-mi spusese mama în seara dinainte. Ce mi-am zis, dacă erai darul cel mai frumos şi mai luminos al cuiva, mă mai opreau câţiva boscheţi şi nişte şipci amărâte? Sigur că nu!

Aşa că am luat foarfecă şi m-am apucat de lucru.

Mi-a luat jumătate de oră să-mi însuşesc o anume lecţie de viaţă: boschetul reprezintă suma a numeroase ramuri, iar un boschet creşte în volum pe măsură ce îl tai şi arunci bucăţile în mijlocul unei curţi. Era ridicol! Unde să las tot mormanul ăsta?

Când a venit mama acasă a încercat să mă convingă să renunţ la misiune, însă nici n-am vrut să aud. Nu, nu, nu! Deja reuşisem să tund doi boscheţi până la o înălţime respectabilă, nu mai era mult şi avea să vadă ea ce prezentabil urma să arate totul.

— Nu de la mine ai moştenit încăpăţânarea asta, mi-a zis ea, însă apoi a ieşit să-mi aducă un pahar de suc şi să mă sărute pe obraz.

M-am declarat mulţumită!

La sfârşitul primei zile reuşisem să fac un talmeş-balmeş de nedescris. Însă dacă haosul e o etapă necesară în procesul de organizare a oricărui univers personal, însemna că sunt pe calea cea bună. Sau cel puţin aşa mi-am zis în seara aia, când m-am prăbuşit moartă de oboseală pe patul meu.

A doua zi după-amiază, în timp ce mă munceam să stârnesc un haos şi mai mare în micul meu univers, am auzit dintr-odată un glas grav venind de lângă mine:

— Grea sarcină ţi-ai asumat, domnişoară.

Bărbatul care stătea acum pe trotuarul din faţa casei noastre era bunicul lui Bryce, îl ştiam doar. Însă nu-l mai văzusem să iasă decât o singură dată din casă. În rest îl văzusem după un geam sau altul – fie de la fereastra salonului lor, fie de la portiera maşinii. Pentru mine era doar un bărbat brunet într-un ochi de geam. Când s-a ivit dintr-odată la mine pe trotuar, parcă era un om de la televizor care ieşise prin ecran ca să discute cu mine.

— Ştiu că ne-am mai văzut din când în când, zicea el. Îmi pare rău că mi-a luat mai bine de un an să vin să mă prezint. Sunt Chester Duncan, bunicul lui Bryce. Iar tu desigur că eşti Julianna Baker.

Mi-a întins mâna, aşa că mi-am scos mănuşile de lucru şi m-am uitat cum îmi dispare mâna într-a

lui când am făcut cunoştinţă.

— Îmi pare bine, domnule Duncan, am zis dându-mi seama că era mult mai impunător decât părea când îl vedeai prin fereastra salonului.

Apoi s-a întâmplat ceva tare ciudat. A scos şi el o pereche de mănuşi şi o foarfecă de grădină din buzunarul de la spate şi a zis:

— Vrei să-i tunzi pe toţi la acelaşi nivel?

— A, am făcut eu. Păi, da. Aşa mă gândeam. Deşi acum nu mai sunt aşa de sigură. Credeţi că ar da mai bine fără ei?

— Sunt arbuşti de ceai australieni, a zis el clătinând din cap. O să arate foarte bine tunşi.

Şi cu asta şi-a pus mănuşile şi s-a apucat de treabă.

Mai întâi nici n-am ştiut ce să vorbesc cu bărbatul ăla. Era tare ciudat că mă ajuta, deşi se purta de parcă nici nu se face să-mi bat capul cu asta. Tăia într-o veselie, *hârşti-hârşti*, *hârşti-hârşti*.

Apoi mi-am amintit brusc ce spusese Bryce despre curtea noastră şi am înţeles de ce venise.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el aruncând crengile tăiate deasupra mormanului unde le aruncam şi eu. Am tăiat prea mult?

— N… nu.

— Atunci de ce te uiţi aşa? m-a întrebat. Nu vreau să te stingheresc. M-am gândit doar că ţi-ar plăcea să te ajute cineva un pic.

— Ei bine, nu. Mă descurc şi singură.

— Ei, nici nu mă îndoiesc, a zis el râzând şi s-a apucat să tundă mai departe. Vezi tu, Julianna, am citit despre tine la ziar şi locuiesc peste drum de mai bine de un an. Se vede clar că eşti un om foarte priceput.

O vreme am lucrat în tăcere, însă mă tot trezeam trântind crengile peste morman din ce în ce mai vârtos, până n-am mai suportat. N-am mai suportat şi gata!

— Aţi venit pentru că vă e jenă de povestea cu ouăle, nu? i-am zis eu întorcându-mă nervoasă spre el. Ei bine, ouăle noastre n-au absolut nimic! Mâncăm din ele de aproape trei ani şi nu s-a intoxicat nimeni. Doamna Stueby şi doamna Helms mi se par la fel de sănătoase şi, oricum ar fi, dacă nu le voiaţi, trebuia să-mi ziceţi!

— Ouă? Intoxicaţie? a zis el lăsându-şi braţele în jos şi clătinând din cap. Julianna, n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

Eram atât de furioasă, jignită şi ruşinată, că parcă-mi ieşisem din fire.

— Vorbesc de ouăle pe care vi le-am adus acasă mai bine de doi ani, ouăle de la găinile mele, pe care aş fi putut să le vând! Şi pe care le-aţi aruncat la gunoi!

De-acum m-apucasem să urlu la el. Urlam la un om mare, chiar nu mai făcusem în viaţa mea aşa ceva.

— Îmi pare rău, a zis el foarte încet. Eu nu ştiu

de niciun ou. Cui i le-ai dat?

— Lui Bryce! am zis şi mi s-a pus un nod în gât când i-am rostit iar numele. Bryce.

— Ei, a zis domnul Duncan dând încet din cap şi şi-a văzut mai departe de tuns. Aşa mai înţeleg şi eu.

— Cum adică?

— Băiatul mai are încă de învăţat, a oftat el.

Am rămas cu ochii la el, gata să-mi vărs furia cum îmi stătea pe limbă.

— Ei, o fi el băiat arătos, nu zic nu, a spus el încruntându-se, apoi a adăugat rupând o creangă: E leit taică-său.

— De ce-aţi venit aici, domnule Duncan? am zis clătinând din cap. Dacă nu credeţi că am nevoie de ajutor şi nici nu vă simţiţi prost pentru ouăle alea, de ce vă mai sinchisiţi?

— Sincer?

L-am privit doar mai departe, drept în ochi.

— Pentru că-mi aminteşti de soţia mea, a spus el dând din cap.

— Soţia dumneavoastră?

— Întocmai. Apoi mi-a zis cu un surâs: Renée ar fi stat cu tine în copac. Ar fi stat o noapte întreagă.

Când am auzit propoziţiile alea două, am uitat de furie.

— Serios?

— Absolut.

— A… murit?

— Şi mi-e îngrozitor de dor de ea, a încuviinţat el. A aruncat o creangă deasupra mormanului şi a râs scurt. Nimic nu te face mai fericit în viaţă decât o femeie căpoasă.

În viaţa mea nu mi-ar fi trecut prin cap că o să mă împrietenesc cu bunicul lui Bryce. Însă la vremea cinei deja aflasem atâtea lucruri despre el şi soţia lui şi aventurile prin care trecuseră împreună, că aveam impresia că-l ştiu de o veşnicie. Şi, tot ascultându-i poveştile, munca mi se părea uşoară. Când am intrat în casă terminaserăm de tuns boscheţii şi, dacă nu luai în seamă mormanul cât toate zilele din mijlocul curţii, totul arăta deja mult mai bine.

A doua zi iar a venit. Iar când am zâmbit şi i-am zis „Bună, domnule Duncan”, mi-a zâmbit şi el cu un:

— Spune-mi Chet, bine? Înţeleg că azi ne apucăm de gard? mi-a zis el uitându-se la ciocanul din mâna mea.

Chet m-a învăţat cum să îndrept stâlpii gardului, cum să ţin ciocanul de coada mânerului, nu de mijloc, cum să calculez şi să ajustez distanţele dintre stâlpi şi cum să aranjez şipcile perfect vertical cu ajutorul unei nivele. Zile întregi am lucrat la gard, discutând mai tot timpul. Nu doar despre soţia lui. Voia să-i povestesc de sicomor şi a părut să mă înţeleagă cu totul când i-

am spus că un întreg e mai mult decât suma părţilor din care e alcătuit.

— E valabil şi pentru oameni, a spus el, numai că la oameni se mai întâmplă ca întregul să fie *mai puţin* decât suma părţilor.

Mi s-a părut destul de interesant. Iar a doua zi la şcoală m-am uitat în jur, la oamenii pe care-i ştiam încă din primară şi am încercat să-mi dau seama dacă erau mai mult sau mai puţin decât suma părţilor din care erau alcătuiţi. Chet avea dreptate. Mulţi erau mai puţin.

În capul listei era, desigur, Shelly Stalls. Dacă te uitai la ea, ai fi crezut că are de toate, însă, pe sub claia aia de păr cât Everestul, nu prea avea nimic pe care să te poţi baza. Şi chiar dacă atrage oamenii din jur ca o gaură neagră, se prind destul de repede că n-au cum să fie prieteni cu ea dacă nu-i alimentează tot timpul ego-ul ei nimicitor.

Însă, dintre toţi colegii, numai pe Bryce nu reuşeam să-l cataloghez. Până de curând, aş fi băgat mâna-n foc că e mai mult, mult mai mult decât suma părţilor din care era alcătuit. Îmi vrăjea inima într-un fel absolut inexplicabil.

Şi nu degeaba zic „inexplicabil”. Când m-am uitat la el în clasă la ora de mate, m-a năpădit aceeaşi mâhnire îngrozitoare amintindu-mi că îmi aruncase ouăle la gunoi. Ce fel de om e în stare să facă aşa ceva?

Apoi s-a uitat şi el la mine zâmbind şi am simţit

că-mi zvâcneşte inima în piept. Însă mi-a fost şi ciudă pe mine: cum de simţeam aşa ceva după ce s-a purtat atât de urât?

L-am evitat tot restul zilei, însă după ore parcă se stârnise înăuntrul meu un uragan care mă sfâşia de vie. Am sărit pe bicicletă şi am pedalat spre casă mai iute ca oricând. Pedala dreaptă tot clinchetea lovindu-se de lanţ şi bicicleta zornăia şi scârţâia ascuţit, gata să se prefacă într-un morman de piese ruginite.

Uraganul însă nu se prea potolise deloc când m-am oprit patinând pe aleea noastră. Aşa că mi-am mutat energia de la roţi la pensulă. Am deschis cutia de vopsea Alb de Navajo pe care mi-a cumpărat-o tata şi m-am apucat să mânjesc de zor gardul.

Peste vreo zece minute a apărut şi Chet.

— Oho, a râs el, eşti foarte în vervă azi, ai? Te invidiez!

— Nu, am zis dându-mi părul de pe faţă cu dosul mâinii. Sunt supărată doar.

Şi-a scos şi el pensula şi o cutie goală de cafea.

— Aoleu. Pe cine?

— Pe mine!

— A, cu atât mai grav. Nu prea te-ai descurcat la vreo lucrare?

— Nu! Am… Cum te-ai îndrăgostit de soţia ta? l-am întrebat întorcându-mă spre el.

A zâmbit, turnând nişte Alb de Navajo în cutie.

— A, a făcut el. Probleme cu băieţii.

— Ba n-am deloc probleme cu băieţii!

A şovăit un pic, însă nu m-a contrazis, ci mi-a răspuns la întrebare.

— M-am îndrăgostit de ea din greşeală.

— Din greşeală? Cum adică?

— Chiar n-am vrut. Pe atunci eram logodit şi n-ar fi trebuit deloc să mă îndrăgostesc. Spre norocul meu, mi-am dat seama la timp cât de orb sunt.

— Orb?

— Da. Logodnica mea era foarte frumoasă. Avea nişte ochi căprui absolut superbi şi un ten fin, ca de înger. O vreme nu i-am văzut decât frumuseţea. Însă apoi… în fine, să zicem că am descoperit că Renée era un om şi jumătate pe lângă ea.

Şi-a înmuiat pensula în cutia de cafea şi a întins o dungă de vopsea pe stâlp.

— Acum mi-e uşor să văd toate astea şi să dau sfaturi altora, însă trist e că cei mai mulţi oameni nu văd ce se ascunde dincolo de suprafaţă decât prea târziu.

O vreme am rămas tăcuţi, însă îl vedeam pe Chet căzut pe gânduri. Şi, judecând după sprâncenele sale încruntate, mi-am dat seama că nu avea nicio legătură cu problemele mele.

— Îmi… îmi pare rău că am adus vorba de soţia ta, i-am zis.

— A, să nu-ţi pară, nu-i nimic, a spus el

clătinând din cap şi încercând să zâmbească. Oricum nu mă gândeam la Renée, ci la altcineva. Cineva care n-a reuşit niciodată să vadă lucrurile în profunzime. De-acum nici nu cred că mai vreau aşa ceva de la ea.

Despre cine vorbea? Eram curioasă! Însă mi s-a părut deplasat să întreb, aşa că am vopsit mai departe stâlpii în linişte. Într-un final s-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Nu te uita doar la ochii, zâmbetul şi părul lui lucios, uită-te la ce fel de om e de fapt.

Când l-am auzit m-au trecut toţi fiorii. Parcă ar fi ştiut tot. Dintr-odată am simţit nevoia să mă apăr cumva. Voia oare să-mi spună că nepotul lui nu merită să simt ce simţeam pentru el?

Când s-a făcut ora cinei, tot nu mă simţeam în apele mele, însă măcar uraganul se potolise de tot. Mama a zis că tata lucrează până târziu şi că, odată ce băieţii au rămas pe la prieteni, suntem doar noi două la masă. Mi-a spus că discutase cu tata şi că se simţeau cam prost că tot venea Chet la mine în fiecare zi. Poate mai bine îl recompensau cumva pentru munca lui, a spus ea.

I-am zis că Chet o să se simtă probabil jignit, însă nu m-a ascultat şi a doua zi chiar a reuşit să-l jignească.

— Nu, doamnă Baker, a zis Chet. A fost plăcerea mea s-o ajut pe fiica dumneavoastră cu ce şi-a propus să facă.

Şi nici n-a mai vrut să audă altceva.

La sfârşitul săptămânii, tata a încărcat în camionetă toate crengile şi bucăţelele de lemn şi a plecat cu ele la muncă sâmbătă dimineaţă. Tot restul zilei am plivit buruienile cu Chet, am afânat pământul şi l-am pregătit de semănat.

Chiar atunci, în ultima zi, Chet m-a întrebat:

— Nu vă mutaţi, nu?

— Să ne mutăm? De ce mă întrebi?

— Ei, am auzit-o pe fiica mea dându-şi cu presupusul aseară la cină. Se gândeau că poate v-aţi apucat de renovat casa pentru că vă pregătiţi s-o vindeţi.

Deşi discutasem o mulţime de lucruri cu Chet tot muncind împreună, probabil că nu i-aş fi zis nimic de domnul Finnegan şi unchiul David şi cum se explica dezastrul din curte dacă nu m-ar fi întrebat atunci de mutat. Însă, odată ce m-a întrebat, până la urmă i-am zis tot. Şi chiar mi-a făcut bine să vorbesc. Mai ales despre unchiul David. Parcă aş fi suflat într-o păpădie, privind cum plutesc seminţele în toate părţile, până nu se mai văd. Eram mândră de părinţii mei şi, când mă uitam la curtea din faţă, eram mândră şi de mine însămi. Să vezi când o să mă apuc de curtea din spate! Apoi poate că o să mă apuc să văruiesc şi casa. Eram în stare. Chiar eram.

Chet a rămas cam tăcut după ce i-am povestit totul, iar când ne-a adus mama nişte sandvişuri la

prânz, ne-am aşezat pe verandă şi am mâncat în linişte. Apoi Chet a rupt tăcerea şi mi-a zis, făcându-mi semn din bărbie, să mă uit peste drum:

— Nu ştiu de ce nu iese la noi să ne salute odată.

— Cine? am întrebat, uitându-mă peste drum, unde-mi arătase el. Bryce? am zis fără să vreau când am văzut cum se lasă repede perdeaua la fereastra camerei sale.

— De trei ori l-am prins uitându-se.

— Serios?

Inima îmi tresălta în piept ca un puişor care se pregătea să-şi ia zborul.

— Hai să terminăm ca să ne apucăm de semănat, bine? Căldura soarelui o să ajute procesul de germinare, a spus el încruntându-se.

Mă bucuram că în sfârşit semănăm curtea, însă, fără să vreau, atenţia mi se întorcea mereu spre fereastra lui Bryce. Oare ne urmăreşte? Deşi mi-era jenă, toată după-amiaza m-am uitat într-acolo. Şi mă tem că şi Chet a observat, căci, după ce am terminat şi ne-am felicitat reciproc pentru cât de frumos avea să arate curtea, mi-a zis:

— Face el acum pe laşul, însă încă îmi fac speranţe pentru băiatul ăsta.

Laş? Ce Dumnezeu puteam să zic la aşa ceva? Am rămas înlemnită cu furtunul într-o mână şi cu cealaltă mână pe robinet.

Şi cu asta Chet şi-a luat rămas bun şi a trecut

strada.

Peste câteva minute l-am văzut pe Bryce venind pe trotuar, spre casa lor. Nu mi-a venit să cred. Eu îl crezusem în casă, cu ochii la mine, iar el de fapt ieşise la plimbare? Iar mi s-a făcut jenă de mine.

I-am întors spatele şi mi-am văzut iar de udat. Ce proastă am fost! O fraieră şi jumătate! Tocmai ce mă stârnisem, de-mi săreau capacele, când am auzit:

— Arată bine, Juli. Bună treabă.

Bryce venise lângă mine, pe aleea noastră. Şi dintr-odată nu mi-a mai fost ciudă pe mine, ci pe el. Cum de stătea acolo, făcând pe şeful, şi îmi lăuda munca? Nici nu avea dreptul să deschidă gura după cum se purtase.

Mai aveam un pic şi puneam furtunul pe el, când mi-a zis:

— Îmi cer scuze pentru tot ce am făcut, Juli. Am greşit, ştii.

M-am uitat la el, la ochii lui albaştri şi strălucitori. Şi am încercat să fac cum mă sfătuise Chet – să privesc dincolo de ei. Ce se ascundea acolo? Ce gândea? Chiar îi părea rău? Sau se jena pur şi simplu că-mi spusese ce-mi spusese?

Parcă m-aş fi uitat la soare însă, aşa că mi-am ferit privirea.

Nici nu ştiu despre ce am vorbit mai târziu, ştiu doar că s-a purtat frumos şi m-a făcut să râd. Iar

după ce a plecat am închis apa şi am intrat în casă cu un sentiment tare, tare ciudat.

Tot restul serii m-am simţit când mâhnită, când tulburată. Cel mai grav era că nici nu-mi dădeam seama prea bine de ce sunt mâhnită sau tulburată. Sigur, era din cauza lui Bryce, însă de ce nu eram pur şi simplu supărată pe el şi gata? Se purtase ca un... mârlan. Sau de ce nu eram bucuroasă şi gata? Doar venise la noi. Stătuse pe alee, se arătase drăguţ. Am râs împreună.

Însă nu eram nici supărată, nici bucuroasă. Iar în timp ce încercam să citesc întinsă în pat, mi-am dat seama că de acum eram mai degrabă tulburată. De parcă stătea cineva cu ochii pe mine. M-am speriat aşa de tare, că m-am sculat să văd dacă se ascunde cineva la fereastră, în şifonier sau sub pat, însă tot nu mi-a trecut senzaţia aia.

De-abia spre miezul nopţii am înţeles cine era.

Eu eram. Eu stăteam cu ochii pe mine.

BRYCE

Nişte dihănii puturoase

Când m-am trezit duminică mă simţeam de parcă aveam gripă. De parcă visasem ceva urât şi încâlcit şi fără nicio noimă, ca atunci când ai febră.

Din câte ştiu eu, când visezi ceva urât, încâlcit şi fără noimă, trebuie să te dezmeticeşti de tot. Să

uiţi pur şi simplu ce ai visat.

Aşa că m-am dezmeticit şi m-am ridicat devreme din pat, căci nu mâncasem mai nimic în seara dinainte şi mi-era o foame de lup! Însă, când am luat-o alene spre bucătărie, mi-am aruncat ochii prin salonul familiei şi am văzut că tata fusese trimis să doarmă pe canapea.

Nu era deloc a bună. Aşa am ştiut că luptele nu încetaseră încă şi m-am simţit ca un invadator pe propriul teritoriu.

Tata s-a întors pe partea cealaltă cu un geamăt, apoi s-a făcut covrig sub pătura subţire, mormăind în pernă ceva ce nu mi s-a părut prea prietenos.

Am tulit-o la bucătărie, unde mi-am umplut un castron imens cu fulgi de porumb. Tocmai mă pregăteam să-i înec în lapte, când a intrat mama şi mi l-a şterpelit rapid.

— N-ai decât să aştepţi, tinere, zice ea. O să luăm micul dejun în familie, doar e duminică.

— Bine, dar mor de foame!

— Nu eşti singurul. Du-te odată! O să fac clătite şi tu o să faci duş. Fugi!

De parcă duşul m-ar fi ajutat să evit moartea prin înfometare.

Însă am luat-o spre baie şi aşa am observat că salonul familiei era gol. Pătura era împăturită, pusă frumos la locul ei pe speteaza canapelei şi perna dispăruse… de parcă doar îmi închipuisem totul.

La micul dejun, tata nu arăta de parcă dormise pe canapea toată noaptea. Nu avea pungi sub ochi şi nici nu părea neras. Purta un şort de tenis şi un tricou de polo de culoarea levănţicii şi îşi uscase cu grijă părul, de parcă mergea la serviciu. Mie mi s-a părut că tricoul era prea de fete, însă mama a zis:

— Arăţi foarte bine în dimineaţa asta, Rick.

Tata s-a uitat bănuitor la ea, fără să zică nimic.

Apoi a intrat bunicul, zicând:

— Patsy, miroase tare bine în casă! Bună dimineaţa, Rick. Salutare, Bryce!

Mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a aşezat la masă şi şi-a desfăcut şervetul în poală.

— Lyn-et-taa! a strigat mama cu glas melodios. La mă-săă!

A venit şi soră-mea îmbrăcată într-o minijupă de blugi, cu nişte pantofi cu talpa groasă în picioare şi machiajul ei preferat, din gama ratonilor. Mama a scos un icnet, apoi a respirat adânc şi a zis:

— Bună dimineaţa, dragă. Arăţi… arăţi… Credeam că în dimineaţa asta te duci la biserică cu prietenii tăi.

— Mă duc, s-a strâmbat Lynetta şi s-a aşezat la masă.

Mama a adus la masă clătite, ouă ochiuri şi chiftele de cartofi. Tata a rămas o clipă băţos de tot, apoi şi-a scuturat şervetul şi l-a pus la gât.

— Aşadar, a zis mama aşezându-se, am găsit

soluţia problemei noastre.

— Să te auzim… a mormăit tata, însă, când s-a văzut săgetat din priviri de mama, a tăcut mâlc.

— Soluţia e… a început mama servindu-se cu clătite, să-i invităm pe Bakeri la noi la cină.

„*Ce*?”, izbucneşte tata, „Pe toţi?” întreabă Lynetta, „Glumeşti sau ce?” fac şi eu, numai bunicul îşi mai pune un ou ochi în farfurie, zicând:

— Excelentă idee, Patsy.

— Mersi, tată, spune mama zâmbind, iar apoi se întoarce spre mine şi Lynetta: Sigur că nu glumesc şi da, dacă vor să vină şi Juli şi băieţii, îi invităm şi pe ei.

Soră-mea începe să râdă.

— Ştii ce înseamnă asta?

Mama îşi aranjează şervetul în poală.

— Poate e cazul să aflu.

— O să invite la masă membrii fondatori ai Pişăcioşilor Sărăntoci, chiar că nu mă aşteptam la aşa ceva pe ziua de azi! spune Lynetta întorcându-se spre mine.

— Patsy, de fapt ce rost are? zice tata clătinând din cap. Am făcut şi eu nişte glume proaste aseară. Încerci cumva să mă pedepseşti şi mai rău?

— Ar fi trebuit să-i invităm la noi cu ani în urmă.

— Patsy, te rog. Ştiu că te simţi prost că ai aflat ce-ai aflat, însă o cină stânjenitoare în grup n-

o să schimbe nimic!

Mama şi-a turnat sirop pe clătite, a pus capacul sticluţei lingându-se pe deget şi apoi s-a uitat ţintă la tata.

— O să-i invităm pe Bakeri la cină.

Nu mai trebuia să-i spună că era ultimul cuvânt.

— Cum vrei tu, Patsy, a zis tata oftând adânc. Să nu zici că nu te-am prevenit. Facem grătar, bănuiesc? a mormăit apoi muşcând dintr-o chiftea.

— Nu, Rick. O să stăm cu toţii la masă. Ca atunci când îţi inviţi clienţii la noi.

— Te aştepţi să se îmbrace elegant? a zis tata oprindu-se din mâncat.

Mama s-a uitat urât la el.

— Mă aştept ca tu să te porţi aşa cum am crezut mereu c-o să te porţi, ca un domn.

Tata şi-a văzut atunci de cartofi. Mai bine decât să se ia la ceartă cu mama.

Lynetta a reuşit să mănânce tot albuşul unui ou ochi şi aproape o clătită întreagă. Fără sirop, desigur, însă, după pofta şi veselia cu care mânca, măcar ea era evident bine dispusă.

Bunicul a mâncat zdravăn, chiar mai mult decât de obicei, însă nu-mi dădeam seama ce gândeşte. Iar aducea mai degrabă cu o bucată de granit decât cu un om. Iar eu de-acum cam bănuiam că cina aia se putea să fie nu doar stânjenitoare, ci de-a dreptul neplăcută. Afurisitele

alea de ouă se ridicaseră din morminte, gata să mă înhaţe pe la spate, ca nişte dihănii puturoase.

Bine, bunicul aflase, însă era singurul din familie. Dacă deschidea cineva subiectul la masă? Eram mort-copt, cu moaca mea de găină cu tot.

Mai târziu, când mă spălam pe dinţi, m-am gândit s-o mituiesc cumva pe Juli. S-o atrag de partea mea, pentru a mâna discuţia departe de subiectul ouălor. Sau aş putea să sabotez cumva cina. Să nu se mai ţină până la urmă. Da, aş putea… m-am oprit şi m-am privit în oglindă. De ce eram aşa un pămpălău? Am scuipat şi m-am dus s-o caut pe mama.

— Ce-ai, dragule? m-a întrebat ea ştergând plita. Pari îngrijorat.

M-am uitat să mă asigur că nu pândeau tata sau Lynetta pe undeva, apoi i-am şoptit:

— Juri să păstrezi secretul?

— Nu ştiu ce să spun, a râs ea.

Am aşteptat.

— Ce-i aşa de… a început ea, apoi, când s-a uitat la mine, s-a oprit din curăţenie. Oho, chiar eşti serios. Ce-ai păţit, dragă?

Era o veşnicie de când îi mai mărturisisem mamei vreo prostie aşa, de capul meu. De-acum nu mi se mai părea că e cazul, învăţasem să-mi rezolv singur problemele. Sau aşa crezusem. Până acum.

— Bryce, spune-mi, mi-a zis ea punându-mi

mâna pe braţ. Ce e?

M-am căţărat pe hiatul bufetului, am respirat adânc şi am început:

— E vorba de ouăle lui Juli.

— Despre… ouăle ei?

— Da. Mai ţii minte dezastrul cu puii, găinile şi salmonela?

— A trecut ceva timp de-atunci, dar da.

— N-ai cum să ştii, dar Juli nu ne-a adus ouă doar atunci. Ne-a adus în fiecare săptămână… sau cam aşa ceva.

— Serios? Cum de n-am ştiut?

— Păi, m-am temut că o să se supere tata pe mine că n-am putut s-o refuz, aşa că le-am luat eu. Când o vedeam venind, ieşeam înainte să sune la uşă şi le aruncam la gunoi până să afle careva de ele.

— Vai, Bryce!

— Păi, am crezut că o să înceteze la un moment dat! Cât să se ouă o amărâtă de găină?

— Deci înţeleg că până la urmă s-a terminat cu ouăle?

— Da. Săptămâna trecută. M-a prins Juli aruncând cofrajul la tomberon.

— Aoleu.

— Exact.

— Şi ce i-ai zis?

— I-am zis că ne e frică să nu ne intoxicăm cu salmonelă pentru că la ei în curte e atâta mizerie,

am mormăit eu cu ochii în pământ. A plecat în fugă, plângând, şi după aia am văzut-o că se-apucă să cureţe curtea.

— Vai, Bryce!

— Exact.

O vreme a rămas tăcută ca peştele, apoi a zis foarte încet:

— Mulţumesc că ai fost sincer cu mine, Bryce. Chiar mă ajută să înţeleg destule lucruri. Ce părere şi-a făcut familia aia despre noi? a zis ea clătinând din cap şi s-a reapucat de şters plita. De-asta e foarte bine să-i invităm la masă, după părerea mea.

— Juri să ţii secretă toată povestea asta cu ouăle, nu? i-am şoptit. Bine, Juli i-a zis bunicului, aşa că el ştie deja, însă nu vreau să mai afle şi, ştii tu, tata.

M-a studiat o clipă, după care mi-a zis:

— Zi-mi că te-ai învăţat minte, dragule.

— M-am învăţat, mamă.

— Bine atunci.

Am oftat uşurat.

— Mersi.

— A, Bryce?

— Da.

— Mă bucur mult că mi-ai spus. M-a pupat pe obraz zâmbind, apoi a urmat: Parcă ai promis ieri că te ocupi de peluză?

— Sigur, am zis şi am ieşit să tund iarba.

Seara, mama ne-a anunţat că Bakerii vin la masă vineri, la ora şase. Meniul conţinea, printre altele, somon poşat, rizoto cu crab şi legume la aburi şi nu cumva să ne fofilăm vreunul din noi. Tata a mormăit că, dacă tot dăm masă, ar fi mers mult mai bine un grătar, aşa îi rămâne şi lui ceva de făcut, însă mama l-a săgetat bine din priviri, aşa că a lăsat-o baltă.

Bun. Deci veneau la masă. De-acum era şi mai stânjenitor să mă văd cu Juli la şcoală. Nu că s-ar fi extaziat sau mi-ar fi făcut cu mâna sau cu ochiul sau ceva. Nu, iar începuse să mă evite. Dacă ne întâlneam, mă saluta, însă, în loc s-o văd cu ochii pe mine când mă întorceam, n-o mai vedeam deloc. Probabil că o ştergea prin spate şi ocolea la greu prin curtea şcolii. Nu ştiu, cam dispăruse din peisaj.

M-am trezit uitându-mă eu la ea în timpul orelor. Profesorul vorbea mai departe şi toată lumea se uita spre tablă… numai eu nu. Mi se tot întorcea privirea spre Juli. Era ciudat. Ascultam ce zice profesorul, iar apoi mă trezeam că nici nu-l aud, cu ochii la Juli.

De-abia miercuri la ora de mate mi-am dat seama de ce. Cum stătea în banca ei cu părul revărsat pe umeri şi capul înclinat, semăna cu poza din ziar. Nu chiar de tot, era alt unghi şi nici nu-i sufla vântul părul, însă chiar semăna cu poza aia. Foarte bine chiar.

M-a luat cu fiori când am făcut legătura. M-am întrebat atunci: oare la ce se gândea? Chiar o interesa atât de tare extragerea rădăcinii pătrate?

Darla Tressler m-a prins privind-o pe Juli şi, oho, s-a uitat foarte bănuitoare la mine. Dacă nu luam măsuri, avea să se ducă vorba în toată şcoala, aşa că m-am uitat chiorâş la ea şi i-am şoptit:

— Are o albină în păr, proasto – şi am făcut un gest cu mâna în aer, gen: „Uite-o, n-o vezi?”

Darla şi-a sucit gâtul căutând albina, iar eu am reuşit să mă concentrez tot restul zilei. Asta-mi lipsea acuma, să mă facă alde Darla Tressler praf şi pulbere.

Mai târziu, seara, când îmi făceam temele, ca să-mi dovedesc că mi s-a părut, am scos articolul ăla din găleata de gunoi. Şi mă apuc să-l frunzăresc zicându-mi: Am deformat eu realitatea, mi-am închipuit doar, de fapt Juli nu arată aşa…

Însă uite-o. Fata de la ora de mate, care stătea mai în faţă, la două rânduri de mine, strălucea pe pagina tipărită.

Atunci a dat Lynetta buzna în cameră.

— Îmi trebuie ascuţitoarea ta, a zis ea.

Am închis caietul repede, ca să ascund ziarul, zicându-i:

— Trebuie să baţi la uşă!

Apoi, când am observat că se uita curioasă şi încă se vedea un colţ de ziar, m-am grăbit să îndes

caietul în ghiozdan.

— Ce încerci să ascunzi acolo, frăţioare?

— Nimic, nu-mi mai spune aşa! Şi nu mai da buzna în camera mea!

— Dă-mi ascuţitoarea şi nici n-o să mai ai de-a face cu mine, a zis ea întinzând mâna.

Am scormonit prin sertar după ea, i-am azvârlit-o şi chiar s-a cărat.

Însă peste câteva clipe m-a strigat mama, după care, ce mai, am uitat că am pus ziarul în caiet.

Asta până în ziua următoare, la ora a doua. Hopa! Ce puteam să fac cu el? Nu puteam să mă ridic din bancă şi să mă descotorosesc de el, era Garrett lângă mine. Plus că eram la oră cu Darla Tressler şi-mi dădeam seama că stătea cu ochii în patru după albine rătăcite. Dacă mirosea ceva, m-aş fi înţepat rău.

Apoi Garrett s-a întins să-mi şterpelească o foaie de hârtie, cum face de cel puţin paişpe ori pe zi, doar că de data asta mi s-a scurtcircuitat mintea şi m-am pomenit că-mi las repede mâna peste a lui, ca să-l opresc.

— Băi! a făcut el. Ce-i cu tine?

— Scuze, am zis şi m-am prins că vrea de fapt o foaie liniată, nu ziarul.

— Frate, a zis el iar, ştii că de la o vreme eşti super cu capul în nori? Ţi-a mai zis cineva?

A rupt o bucată de hârtie din caiet, apoi a

observat marginea ziarului, s-a uitat bănuitor la mine şi nici n-am apucat să mă mişc, că l-a scos deja.

M-am repezit la el şi i l-am smuls din mâini, însă prea târziu. A zărit poza.

— Tacă-ţi gura, bine? Nu e ce crezi tu, i-am tăiat-o eu imediat.

— Hei, ia-o mai încet, da? Chiar nu cred nimic…

Însă am văzut cum i se învârt rotiţele în cap.

— Sunt sigur că poţi să-mi explici perfect cum de umbli cu poza lui Juli Baker la tine, a zis el zâmbindu-mi ironic.

Chiar m-am speriat când l-am auzit. Parcă se gândea dacă să mă facă de râs în faţa clasei sau nu.

— Ciocul mic, bine? i-am zis aplecându-mă spre el.

Proful ne-a făcut observaţie că vorbim, însă Garrett nu s-a jenat să-mi zâmbească mai departe ironic şi să ridice cu tâlc din sprâncene, arătându-mi caietul. După oră, Darla s-a prefăcut nepăsătoare şi prinsă cu ale ei, însă îşi îndreptase antena radar spre noi. Mai toată ziua s-a ţinut după mine, aşa că n-am avut când să-i explic lui Garrett care era faza.

Oricum, ce puteam să-i zic? Că ţineam ziarul în caiet ca să nu-l vadă soră-mea? Ce să zic, scăpăm de el mai mult de-o grămadă.

Şi chiar n-aveam chef să-i torn cine ştie ce minciună penibilă. Chiar voiam să vorbesc pe bune cu Garrett. Doar eram prieteni şi mă apăsa pe suflet tot ce se întâmplase în ultimele două luni. M-am gândit că dacă discut cu el o să mă ajute să revin la normal. O să mă ajute să nu mă mai gândesc atâta. Garrett era de mare ajutor în sfera asta.

Din fericire, la ora de studii sociale ne-au trimis la bibliotecă să strângem date pentru lucrarea despre un personaj istoric. Darla şi Juli erau şi ele la ora aia, însă am reuşit să-l trag pe Garrett într-un cotlon al bibliotecii fără să se prindă ele. Şi cum am rămas între patru ochi, m-am apucat să-i torn lui Garrott toată povestea cu găinile.

— Băi! a făcut el clătinând din cap. Despre ce vorbeşti?

— Mai ştii când ne-am dus să ne uităm la ea peste gard?

— În clasa a şasea?

— Da. Mai ştii că te-ai luat de mine că nu ştiu ce-i aia o găină?

— Iar începi? a zis el dându-şi ochii peste cap.

— Frate, erai cizmă în materie de pui. Am mers pe mâna ta şi mi-ai turnat numai gogoşi.

Aşa că i-am povestit de taică-meu, de ouă şi de salmonelă, şi că am tot recepţionat ouă în secret aproape doi ani.

— Mi se pare normal, a zis el ridicând din

umeri.

— Băi, m-a prins!

— Cine?

— Juli!

— Haide, băi!

I-am zis ce i-am spus atunci şi că dup-aia am văzut-o imediat cum se luptă cu buruienile în curtea din faţă.

— Ei, şi? Nu e vina ta că au curtea varză.

— Însă dup-aia am aflat că nici măcar nu e casa lor. Sunt săraci pentru că tatăl ei are un frate retardat pe care îl întreţin, ştii?

— Retardat, ai? face Garrett hlizindu-se. Păi, aşa mai înţeleg.

Nu mi-a venit să cred ce auzeam.

— Cum?

— Ştii tu, zice el, cum e Juli.

Pe loc a început să-mi bată inima tare de tot şi mi-am încleştat pumnii. Şi pentru prima oară de când învăţasem să mă păzesc de necazuri, mi-a venit să pocnesc pe cineva.

Numai că eram la *bibliotecă*. Şi m-am prins că dacă-l pocneam pentru că-mi zisese aşa ceva, s-ar fi apucat să spună în dreapta şi-n stânga că mi s-au aprins călcâiele după Juli Baker!

Aşa că i-am aruncat un „Da, bine” şi m-am silit să râd, după care m-am scuzat şi am luat un pic de *distanţă*.

După ore, Garrett m-a chemat la el, însă n-

aveam nicio tragere de inimă. Plus că încă-mi venea să-l pocnesc.

Am încercat să mă temperez singur, însă în sinea mea chiar eram foc de supărat pe el. Întrecuse măsura, frate. Era chiar prea de tot.

Şi chiar nu reuşeam să uit de toată faza asta, oricât m-aş fi chinuit, mai ales că acolo unde întrecuse Garrett măsura, chiar lângă el, îl vedeam şi pe taică-meu.

JULIANNA

În vizită

Duminică dimineaţa e mereu linişte la noi în casă. Tata îşi permite să lenevească până târziu. Mama îşi permite să nu gătească deloc dimineaţa. Iar dacă fraţii mei au ieşit seara până târziu cu formaţia lor, nici nu mişcă până la prânz.

De obicei mă furişez afară, să culeg ouă cât doarme lumea, după care şterpelesc un bol de Cheerios şi mă duc să mănânc în cameră, cu o carte în mână.

Însă în duminica aia – după ce mă simţisem mai toată seara mâhnită şi tulburată –, când m-am trezit, mi-a venit să mă apuc de ceva. Ca să-mi alung toată confuzia aia din suflet.

De fapt, mi-ar fi făcut bine să mă caţăr în sicomorul meu, însă m-am mulţumit să ud gazonul,

încercând să mă gândesc la altceva. Am deschis robinetul la maximum şi am admirat solul negru şi bogat, tot mutând jetul încolo şi-ncoace. Tocmai vorbeam cu seminţele mele încolţite, îndemnându-le să iasă mai repede la soare, când a apărut tata din casă. Avea părul ud de la duş şi o sacoşă mare de cumpărături îndoită în mână.

— Tată! Îmi pare rău dacă te-am trezit.

— Nu m-ai trezit, scumpa mea. Eram deja treaz.

— Doar nu te duci la lucru, nu?

— Nu, mă… M-a studiat o clipă, apoi a urmat: Mă duc să-l văd pe David.

— Pe *unchiul* David?

— Da, pe el, a zis luând-o spre camionetă. O să… o să mă întorc pe la prânz.

— Bine, tată, dar de ce azi? E duminică.

— Ştiu, scumpa mea, însă e o duminică mai specială.

Am închis robinetul.

— Cum aşa?

— Împlineşte patruzeci de ani. Vreau să-l văd şi să-i dau un cadou, a zis ridicând sacoşa de hârtie. Nu-ţi face probleme. O să fac eu nişte clătite la prânz, bine?

— Vin şi eu, am zis aruncând furtunul.

Nici măcar nu mă îmbrăcasem ca lumea – trăsesem nişte pantaloni de trening pe mine şi tenişii în picioare, fără şosete, fără nimic –, însă

eram absolut hotărâtă. Mergeam cu el şi gata.

— Ce-ar fi să stai acasă să te relaxezi cu mama ta în dimineaţa asta? Sigur o să…

M-am dus la portiera din dreapta a camionetei şi cu un „Vin cu tine” m-am urcat şi am trântit-o după mine.

— Bine, dar… a zis el uitându-se la mine pe geamul portierei din stânga.

— Vin cu tine, tată.

— Bine, a zis el după ce m-a studiat o clipă, lăsând sacoşa pe banchetă. Stai să-i las un bilet maică-tii.

Cât s-a dus el în casă, mi-am pus centura, zicându-mi că e mai bine aşa. Ar fi trebuit să mă duc să-l văd cu ani în urmă. Unchiul David era parte din familia noastră, din tata şi din mine. Chiar era timpul să-l cunosc.

Am studiat sacoşa de hârtie de lângă mine. Oare ce cadou îi făcea tata fratelui său care împlinea patruzeci de ani?

Am luat sacoşa. Nu era un tablou, era prea uşor. Plus că scotea un sunet ciudat, înăbuşit, când o scuturai.

Tocmai desfăceam gura sacoşei ca să arunc o privire înăuntru, când a ieşit tata pe uşa din faţă. Am lăsat sacoşa şi m-am îndreptat de spate, iar când s-a urcat la volan am zis:

— Nu te superi pe mine, nu?

Tata s-a uitat la mine, cu mâna pe cheia din

contact.

— Nu… nu-ţi stric ziua pe care voiai s-o petreci cu el sau ceva, nu?

— Nu, scumpa mea, a zis el pornind motorul. Mă bucur că vii.

Pe drum spre Greenhaven niciunul nu a zis mare lucru. Tata părea pierdut cu ochii la peisaj, iar eu, ei bine, chiar aveam multe întrebări, însă nu-mi venea să-l descos. Însă era drăguţ să merg cu tata cu maşina. Parcă tăcerea ne lega într-un fel anume, mai presus de orice explicaţii.

Când am ajuns la Greenhaven, tata a parcat camioneta, însă nu ne-am dat jos imediat.

— Trebuie să te obişnuieşti un pic, Julianna, însă până la urmă o să-ţi placă. O să-ţi placă de ei. Toţi sunt oameni buni.

Am încuviinţat din cap, simţindu-mă însă ciudat de speriată.

— Haide atunci, a zis el luând sacoşa de pe banchetă. Să intrăm.

Greenhaven nu mi se părea că arată ca un spital obişnuit, însă nu părea nici ca o casă de locuit. Clădirea era prea lungă şi pătrăţoasă. Aleea era încadrată de o boltă de un verde şters şi de straturi de panseluţe proaspăt sădite, care păreau înnoroite şi un pic strâmbe. Iarba era jumulită, iar lângă clădire erau săpate trei gropi adânci.

— Rezidenţii se ocupă de curte, a spus tata. Face parte din programul de instruire ocupaţională

şi are rol terapeutic. În gropile acelea o să-i instaleze pe Piersic, Prun şi Păr.

— Pomi?

— Da. Au făcut mare vâlvă când au votat.

— Cine?… Rezidenţii?

— Exact. Intră, m-a îndemnat el deschizând o uşă dublă de sticlă.

Înăuntru era răcoare. Şi mirosea a dezinfectant cu parfum de pin şi a înălbitor, plus un miros înţepător, mai difuz.

Nu era nicio recepţie sau sală de aşteptare, doar un nod de coridoare, cu pereţi albi şi bănci înguste de lemn. La stânga era o încăpere mare cu un televizor şi mai multe rânduri de scaune de plastic, la dreapta erau uşi deschise, dând spre birouri, iar chiar lângă noi erau două şifoniere de pin. Printr-o uşă deschisă se vedeau vreo şase flanele gri atârnate frumos pe umeraşe.

— Bună dimineaţa, Robert! a strigat o femeie prin uşa deschisă a unui birou.

— Bună dimineaţa, Josie, a răspuns tata.

A ieşit să ne întâmpine, zicând:

— David s-a trezit. Încă de la vreo şase. Mabel mi-a zis că e ziua lui.

— Mabel are din nou dreptate. Apoi tata s-a întors zâmbind spre mine: Josie, îmi face plăcere să ţi-o prezint pe fiica mea, Julianna. Julianna, ţi-o prezint pe Josie Gruenmakker.

— Ei, chiar mă bucur, a zis Josie strângându-mi

cu putere mâna. Te ştiu din albumul foto al lui David. Mai ai puţin şi intri la liceu, nu-i aşa?

M-am uitat clipind la ea, apoi la tata. Eu nu mă gândisem deloc la asta, însă îmi dădeam seama că el o făcuse.

— Da, cred… cred că da.

— Josie e administratoarea centrului.

— Iar eu una, a adăugat Josie râzând, nu mai intru în altă parte! Sunt de şapteşpe ani aici şi aici o să rămân. Apoi a sunat telefonul şi s-a grăbit să se ducă, zicându-ne: Tre’ să răspund. Ne vedem un pic mai încolo. Vedeţi în camera de recreere, apoi la el în cameră. Daţi voi de el.

Tata m-a condus după colţ şi, când am luat-o pe un coridor, mirosul acela vag înţepător a devenit mai puternic. De parcă bântuiau pe-aici Pişăcioşi Misterioşi de ani de zile şi nimeni nu reuşise să le neutralizeze ca lumea marcajele teritoriale.

Ceva mai departe pe coridor era un omuleţ ghemuit într-un scaun cu rotile. Mai întâi am crezut că era un copil, însă când ne-am apropiat am văzut că era o femeie. Aproape că nu avea păr, iar când i-a zâmbit tatii fără dinţi, l-a luat de mână şi a început să vorbească.

Mi-am simţit inima tare grea. Sunetele pe care le scotea erau înăbuşite şi îngălate. Nu desluşeam nimic din ce zicea, însă se uita atât de concentrat la tata, de parcă sigur o înţelegea.

Spre marea mea mirare, tata a răspuns:

— Ai mare dreptate, Mabel. Azi e. De-asta am venit. I-am adus un mic cadou, a şoptit el ridicând sacoşa.

— Găăăl, a zis ea.

— De unde ţi-ai dat seama?

A gâlgâit ceva, iar tata a bătut-o peste mână zicând:

— Sunt prea previzibil de-acum, mă tem. Însă lui îi plac, aşa că…

A observat că-şi mută privirea spre mine.

— Ciii… heee… a făcut ea.

— Ea e fiica mea, Julianna. Julianna, ţi-o prezint pe extraordinara domnişoară Mabel. Ţine minte toate zilele de naştere şi are o adevărată pasiune pentru *milkshake*-urile cu căpşuni.

Am reuşit să zâmbesc şi să-i şoptesc un „Îmi pare bine”, însă m-am ales doar cu o strâmbătură bănuitoare.

— Păi, noi mergem la David, a zis tata scuturând sacoşa. Nu ne da de gol dacă-l vezi cumva.

L-am urmat pe tata până la uşa unui dormitor, unde s-a oprit o clipă, strigând:

— David? David, sunt Robert.

La uşă a apărut un bărbat. N-aş fi zis în veci că e fratele tatii. Era îndesat, la ochi purta o pereche de ochelari maronii cu lentile groase şi arăta palid şi buhăit la faţă. Însă atunci a sărit la pieptul tatii,

ţipând:

— Obed! A veit!

— Da, frăţioare.

I-am urmat în cameră, ai cărei pereţi am văzut că erau acoperiţi cu un colaj de piese de puzzle. Piesele erau lipite direct pe tencuială, chiar şi pe tavan! Dădeau încăperii un aer intim, comod şi interesant. Parcă intrasem într-o peşteră cu pereţii îmbrăcaţi în pături din petice.

Tata s-a desprins din îmbrăţişarea fratelui său zicând:

— Şi uite pe cine am adus!

O clipă doar, David a părut aproape speriat, însă tata a urmat imediat:

— Pe fiica mea, Julianna.

David a zâmbit imediat.

— Ju-iii-aa-na! a ţipat el şi s-a repezit la mine să mă îmbrăţişeze.

Am simţit că sunt gata să mă sufoc. Mi-a îndesat faţa la pieptul lui şi m-a strâns de n-am mai avut aer, legănându-se într-o parte şi în cealaltă. Apoi mi-a dat drumul chicotind şi s-a trântit pe un scaun.

— E iua meea!

— Ştiu, unchiu’ David. La mulţi ani!

— Muumec! a făcut el chicotind iar.

— Ţi-am adus un cadou, a zis tata desfăcând sacoşa de hârtie.

Până să scoată el obiectul şi să-mi dau seama

cât de mare e, mi-am amintit sunetul pe care-l scosese când l-am scuturat în camionetă. „Desigur!” mi-am zis. Un puzzle.

Şi unchiul David s-a prins.

— U paăăl?

— Nu doar un puzzle, a zis tata scoţându-l din sacoşă. Un puzzle şi o morişcă.

Tata învelise puzzle-ul într-o hârtie drăguţă, albastră, şi legase o fundă de mânerul moriştii roşu cu galben. Unchiul David a înhăţat pe loc morişca şi a suflat. Mai întâi încet, iar apoi tare de tot, împroşcând cu rafale de scuipat.

— Poocaliu! a ţipat suflând iar şi iar. Poocaliu!

Tata i-a luat-o cu binişorul din mână, zâmbind.

— Roşu şi galben împreună dau portocaliu, aşa e. David a încercat să ia morişca, însă tata i-a zis: O să ieşim mai încolo cu ea. O să te ajute şi vântul la suflat.

Apoi i-a pus în mâini cutia de puzzle.

Când a sfâşiat hârtia şi a aruncat-o pe jos, m-am aplecat să văd ce fel de puzzle îi adusese tata şi am icnit şocată. Trei mii de piese! Şi era doar o poză cu nişte nori albi pe un cer albastru. Fără umbre, fără copaci, doar norii şi cerul.

Tata a arătat undeva în mijlocul tavanului.

— Mi-am zis că s-ar potrivi de minune acolo.

Unchiul David s-a uitat şi el în sus dând din cap, apoi s-a repezit să-şi ia morişca zicând:

— Avaăă?

— Sigur. Hai să facem o plimbare. Ai chef să mergem la McElliot să mănânci o îngheţată de ziua ta?

Unchiul David a început să dea din cap însufleţit.

— Daaa!

Am anunţat-o pe Josie că ieşim, apoi am luat-o pe stradă. David nu putea să meargă prea repede, parcă-i venea să se retragă, în loc să înainteze. Păşea cu tălpile proptite cruciş, încovoiat de umeri, iar când am luat-o la plimbare s-a sprijinit destul de mult de tata.

Însă tot timpul ţinea morişca întinsă în faţă şi se uita cum se roteşte, tot ţipând când şi când:

— Poocaliu, poocaliu!

McElliot era un magazin cu un stand de îngheţată înăuntru. Deasupra tejghelei era o copertină cu dungi albe şi roşii şi mai erau nişte măsuţe albe aranjate într-un spaţiu cu pereţi tapetaţi în dungi roşii şi albe. Avea un aer foarte sărbătoresc, mai ales pentru un magazin.

Tata ne-a luat îngheţată la cornet şi, după ce ne-am aşezat, a discutat un pic cu David, deşi el avea chef mai degrabă să-şi mănânce îngheţata cu cremă de ciocolată. Tata îmi zâmbea din când în când şi atunci îi zâmbeam şi eu, însă eram distratră. Oare de câte ori veniseră aici împreună, să mănânce îngheţată? Câte aniversări sărbătoriseră doar ei, ca între fraţi? De când îi ştia pe Mabel,

Josie şi restul celor de la Greenhaven? Cum de nu-l mai întâlnisem deloc pe unchiul în toţi anii ăştia? Parcă tata ar fi dus o viaţă secretă, departe de mine. Parcă ar fi avut o familie secretă, departe de mine.

Nu-mi plăcea. Nu înţelegeam deloc. Şi tocmai începeam să mă enervez când David a strivit cornetul în mână şi îngheţata s-a răsturnat pe masă.

Până să-l oprească tata, David a luat îngheţata cu mâna şi a încercat s-o îndese înapoi în cornet. Cum cornetul era terci, îngheţata i-a picat iar, de data asta pe jos.

— Las-o, David. Îţi iau alta, a zis tata, însă acesta nu l-a ascultat.

Şi-a împins scaunul în spate şi s-a aruncat la podea s-o culeagă.

— Nu, David! Îţi iau imediat alta.

Tata l-a tras de braţ, însă David nu s-a lăsat. A cules îngheţata şi a îndesat-o în cornetul rupt, iar când acesta a cedat şi s-a fărâmiţat de tot, a început să urle.

Era groaznic. Parcă am fi avut un băieţel de o sută de kile care făcea o criză tăvălindu-se pe jos. Nu înţelegeam ce urlă acolo şi după ce a încercat o vreme să-l liniştească, tata mi-a zis:

— Julianna, ai putea să-i iei altă îngheţată?

Vânzătorul s-a grăbit cât a putut să-i pregătească alt cornet, însă, cât s-a tăvălit pe

podea, David a reuşit să răstoarne o masă şi două scaune, mânjind totul cu ciocolată. Vânzătorii şi cumpărătorii care aşteptau la casele de marcat păreau înmărmuriţi de groază, de parcă David ar fi fost nu ştiu ce monstru gata să distrugă lumea.

I-am dat noul cornet tatii, care i l-a întins pur şi simplu lui David, cum stătea în fund pe podea. Cât a mâncat David îngheţata, m-am apucat cu tata să strângem în jur, am aranjat totul şi am şters ciocolata.

Când ne-am întors la Greenhaven, David părea să fi uitat total ce se întâmplase. Din când în când sufla îmbăloşat în morişcă, ţipând „Poocaliu!”, însă când i-a ţinut tata uşa să intre, mi-am dat seama că obosise.

Când am ajuns în camera lui, David a lăsat morişca pe pat şi a luat puzzle-ul.

— Nu vrei să te odihneşti un pic înainte să te apuci? l-a întrebat tata.

— Acuuu, a zis David clătinând din cap.

— Bine atunci. Hai să te-ajut să te instalezi.

Tata a tras de sub pat o măsuţă pliantă, i-a desfăcut picioarele şi le-a fixat. A tras-o lângă peretele de lângă pat, a adus un scaun şi a zis:

— Poftim. E gata.

David deschisese cutia şi se apucase să scormonească printre piese.

— Ee fooate dăăăgut, Obet.

— Mă bucur că-ţi place. Crezi că-l termini până

miercuri? Pot să vin să te ajut să-l lipeşti pe tavan dacă vrei.

David a dat din cap, însă era deja absorbit de puzzle, aranjând cu grijă piesele pe masă. Tata şi-a lăsat mâna pe umărul lui, zicându-i:

— Atunci ne vedem miercuri, da?

David a dat din cap.

— Vrei să-ţi iei la revedere de la Julianna?

— Paaa, a zis el fără să-şi ia ochii de la piesele din cutie.

— Ne mai vedem, unchiu' David.

M-am străduit să par veselă, deşi nu mă simţeam.

Când ne-am urcat în camionetă, tata mi-a zis punându-şi centura:

— Ei?

M-am uitat la el încercând să-i zâmbesc.

— Eşti la fel de terminată de oboseală ca mine? m-a întrebat el.

Am încuviinţat.

— A fost bine… în afară de îngheţata aia.

— În afară de îngheţată, a râs tata, apoi a devenit serios. Din păcate, n-ai de unde să ştii ce fel de „îngheţată" o să fie. Uneori e o muscă în cameră. Alteori şosetele nu-i vin cum trebuie. E greu să vezi din timp ce-o să fie. De obicei mâncăm îngheţată fără probleme.

A clătinat din cap cu ochii închişi, gândindu-se la cine ştie ce.

— O vreme David a locuit cu mine şi mama ta, a zis tata până la urmă pornind motorul. Înainte să vă naşteţi voi. Am crezut că mai bine stă la noi decât într-un centru, însă n-a fost aşa.

— Însă în mare totul a mers bine azi…

A tras de manetă ca să întoarcă.

— David are multe, multe nevoi speciale, atât pe plan emoţional, cât şi fizic. N-aveam cum să le acoperim doar eu şi mama ta. Din fericire, aici se simte bine. Au diverse programe în care îl învaţă să se îngrijească singur – să se îmbrace, să se spele pe corp şi pe dinţi, cum să se poarte cu lumea şi să comunice. Merg în vizite şi se ocupă de corespondenţă la un cabinet medical…

— Serios?

— În timpul săptămânii se duce în fiecare dimineaţă acolo să împăturească scrisori şi să le pună în plicuri. Greenhaven l-a ajutat mult. I se acordă incredibil de multă atenţie, conform nevoilor lui. Are camera lui, prietenii lui, viaţa lui.

— Însă e parte din familia noastră, tată. Pur şi simplu nu mi se pare corect să nu vină deloc pe la noi. Nici măcar de Crăciun sau de Ziua Recunoştinţei!

— Nu vrea să vină, scumpa mea. Într-un an am insistat cu mama ta să stea la noi de Ziua Recunoştinţei şi a ieşit ditamai tămbălăul. Era aşa de supărat, că pe drum a făcut praf geamul maşinii.

— Atunci… de ce nu mergem noi pe la el? Ştiu că tu mergi, zic de noi, restul. Cum de nu mergem?

— Păi, e foarte obositor. Mama ta se deprimă cumplit şi o înţeleg. Am căzut de acord că nu e bine să aducem nişte copii într-un asemenea loc.

A luat-o pe autostradă accelerând şi a condus o vreme în tăcere.

— Nici nu simţi cum trec anii, Julianna. Îţi ţii fetiţa în braţe şi parcă peste noapte o şi vezi că s-a făcut aproape femeie în toată firea. Tata mi-a zâmbit cu tristeţe: Deşi îl iubesc pe David, e totuşi o povară, cred că am încercat să vă menajez. Însă acum îmi dau seama că toate astea oricum te-au afectat, ne-au afectat pe toţi din familie.

— Bine, tată, dar nu…

— Julianna, încerc să-ţi spun că-mi pare rău. Voiam să-ţi ofer atâtea lucruri. Ţie şi întregii familii. Cred că nici nu mi-am dat seama până de curând că nu prea am reuşit să am grijă de voi.

— Nu e adevărat!

— Ei, îţi dai seama, cred, că am fost bine intenţionat, însă dacă te gândeşti obiectiv, cineva ca domnul Loski, să zicem, reuşeşte să fie un soţ şi un tată mult mai bun decât cineva ca mine. Stă mai puţin plecat prin alte părţi, aduce mai mulţi bani în casă şi probabil că e şi mult mai agreabil.

Tata nu era genul care să vâneze complimente sau aprecieri, însă tot nu-mi venea să cred că poate să gândească una ca asta.

— Tată, nu-mi pasă cum arată lucrurile obiectiv, cred că eşti cel mai bun tată din lume! Iar când o să mă mărit într-o zi, clar nu vreau pe cineva care să semene cu domnul Loski! Vreau pe cineva aşa ca tine.

S-a uitat la mine de parcă nici lui nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Serios? a zis el zâmbind larg. Atunci o să-ţi amintesc ce-ai spus când o să apară acel cineva în peisaj.

Şi aşa ni s-a înseninat ieşirea. Am râs, am glumit şi am discutat despre tot felul de lucruri, însă, când ne-am apropiat de casă, am tot revenit la acelaşi subiect.

Clătitele.

Însă mama avea alte planuri. Toată dimineaţa spălase podelele în casă, aşa că a zis pas la clătite.

— Îmi trebuie ceva mai consistent. Cum ar fi un sandviş la grătar cu şuncă şi brânză. Şi ceapă, a zis ea. Multă, multă ceapă!

— Ai spălat podelele? a zis tata. E duminică, Trina. De ce te-ai apucat să speli podelele?

— Am avut emoţii.

Apoi s-a uitat la mine.

— Cum a fost?

— Bine. Mă bucur că am mers.

S-a uitat la tata, apoi iar la mine.

— Păi, bravo, a oftat ea, apoi a urmat: Mi-a venit să spăl podelele şi pentru că m-a sunat Patsy.

— Loski? a făcut tata. S-a întâmplat ceva?

— Nu… a zis mama dându-şi câteva şuviţe de păr din ochi. A sunat să ne invite la cină vineri.

O clipă am rămas uimiţi, apoi am întrebat-o:

— Pe toţi?

— Da.

Îmi dădeam seama ce gândeşte tata: De ce? Stăteam de ani buni peste drum de ei şi niciodată nu ne invitaseră. De ce tocmai acum?

Şi mama şi-a dat seama ce gândeşte.

— Robert, a oftat ea, nu-mi dau seama de ce, însă a tot insistat. Mai să-i dea lacrimile, atâta s-a scuzat că nu ne-a invitat niciodată şi că i-ar plăcea tare mult să ne cunoaştem mai bine.

— Şi ce i-ai zis?

— N-am avut cum s-o refuz. A fost aşa de amabilă şi Chet ne-a ajutat aşa de mult… I-am zis că venim, a urmat ea ridicând din umeri. E vineri la şase seara.

— Serios? am făcut.

Mama a ridicat iar din umeri.

— Cred că s-ar putea să ne simţim bine. Un pic ciudat, însă bine.

— Păi, bine atunci, a zis tata. N-o să-mi iau ore în plus vineri. Băieţii ce fac?

— N-au niciun concert trecut în calendar şi nici nu muncesc, însă n-am vorbit încă cu ei.

— Sigur ne-au invitat *pe toţi* la ei? a întrebat tata.

— Chiar insistă, a încuviinţat mama.

Îmi dădeam seama că perspectiva unei cine la familia Loski nu-i pica deloc bine tatii, însă amândoi simţeam că mama era cumva foarte impresionată de invitaţie.

— Bine atunci, a zis el şi s-a pus pe tăiat brânză şi ceapă.

Restul după-amiezii am lenevit, citind şi visând cu ochii deschişi. Iar a doua zi la şcoală parcă nici nu reuşeam să mă concentrez. Mă tot gândeam la David. Mă întrebam ce fel de oameni au fost bunicii mei şi cum s-au descurcat cu un fiu ca el.

Am visat şi la sicomorul meu, lucru pe care la început l-am pus pe seama melancoliei. Însă mi-am amintit ce-mi spusese mama: că sicomorul îţi arată ce înseamnă să rezişti. Supravieţuise loviturii primite când era doar un puiet. Se făcuse mare. Unii oameni îl credeau urât, însă mie nu mi se păruse niciodată aşa.

Poate contează doar cum anume priveşti. Poate că ceea ce mi se părea mie urât altora li se părea frumos.

Shelly Stalls, de pildă. E cel mai bun exemplu! Eu una nu vedeam nimic de laudă la ea, însă restul lumii avea impresia că e o minune de fată.

O mi-nu-ne.

În fine, cam aşa mi-am trecut săptămâna. Până joi. Joi ne-am dus la bibliotecă în timpul orei de studii sociale, să conspectăm pentru lucrarea

despre un personaj istoric celebru. Eu mi-o alesesem pe Susan B. Anthony şi lupta sa pentru emanciparea femeilor şi tocmai căutam nişte volume când m-a chemat Darla Tressler de după un raft de cărţi.

Eram colegă cu Darla la mai multe materii, însă nu se putea zice că sunt prietenă cu ea, aşa că m-am uitat în spate, să văd dacă nu cumva îi făcea semn altcuiva.

— Vino încoace! mi-a zis ea pe muteşte, făcându-mi disperată semne.

Aşa că m-am dus într-un suflet. Mi-a arătat ceva de după raftul de cărţi, şoptindu-mi:

— Ia ascultă!

Se auzea Garrett vorbind. Apoi Bryce. Discutau despre… mine. Despre găinile mele. Intoxicaţii cu salmonelă. Cum îmi aruncase Bryce ouăle. Şi cum m-am apucat să muncesc la curte.

Bryce părea foarte jenat, însă dintr-odată am simţit că-mi îngheaţă sângele în vine. Vorbea despre David!

Apoi Garrett a zis râzând:

— Retardat, ai? Păi, aşa mai înţeleg, nu? Ştii tu… cum e Juli?”

O clipă s-a lăsat tăcerea. Chiar eram convinsă că o să audă cât de tare îmi bate inima în piept, însă apoi Bryce a zis râzând: „Da, bine”.

Mi s-au înmuiat picioarele şi m-am lăsat la podea. Într-o clipă n-am mai auzit nicio voce. Darla

s-a uitat o clipă după colţul raftului, apoi s-a aşezat lângă mine zicându-mi:

— Of, Jules, îmi pare aşa de rău. Am crezut c-o să-i mărturisească între patru ochi că-i place de tine.

— Cum? Darla, lui Bryce nu-i place de mine.

— Pe ce lume trăieşti? Chiar n-ai observat cum se uită la tine? Băiatul e îndrăgostit lulea.

— Da, evident! Nu l-ai auzit, Darla?

— Da, numai că ieri – *ieri* – l-am prins uitându-se o groază la tine şi mi-a zis că aveai o albină în păr. O albină, fată. Ai auzit vreo scuză mai penibilă în viaţa ta?

— Darla, la cum merg lucrurile cu mine, nu m-aş mira să fi avut pe bune o albină în păr.

— A, te crezi dulce foc, ai? Trag albinuţele la tine ca la dulceaţă. Ei bine, dulceaţă, singura albinuţă care îţi dă târcoale bâzâind e B-r-y-c-e. E frumuşel, aşa e. Însă, după ce l-am auzit zicând ce-a zis, în locul tău l-aş face terci sub talpă, fată. Terci. S-a ridicat să plece, însă apoi s-a întors şi a adăugat: Nu-ţi face griji, n-o să dau din gură aiurea.

Am clătinat din cap şi nici nu m-am mai gândit la Darla. Cât de amarnic se înşela.

Însă chiar nu puteam să-mi scot din cap ce ziseseră Bryce şi Garrett. Cum puteau să fie atât de cruzi? Şi atât de proşti? De asemenea oameni avusese parte tata când era mic?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă enervam mai tare. Cum îşi permitea Bryce să-şi bată joc de unchiul meu? Cum îndrăznea?

Mi-au luat foc obrajii şi am simţit un junghi rece în inimă. Şi pe loc am ştiut: am terminat-o definitiv cu Bryce Loski. Nu-mi mai păsa deloc de ochii lui albaştri strălucitori. Nu-mi mai păsa de zâmbetul lui mincinos şi nici de... sărutul pe care nu mi-l dăruise nici până acum. Gata! Nu-mi mai păsa nici de asta. N-o să mai vorbesc în viaţa mea cu el!

M-am dus furioasă înapoi la raftul cu cărţi despre Susan B. Anthony, am găsit două care mi s-au părut bune şi m-am întors la masa mea. Însă când îmi strângeam lucrurile ca să plec de la bibliotecă, mi-am amintit. A doua zi mergeam la cină la familia Loski.

Am tras fermoarul ghiozdanului şi mi l-am azvârlit pe umăr. După tot ce auzisem adineauri, sigur aveam dreptul să zic pas cinei!

Nu-i aşa?

BRYCE

M-au trecut răcorile

Când mi-am dat seama că tata are acelaşi gen de umor ca *Garrett* m-au cam trecut răcorile. De-abia dacă mai puteam să mă uit la el, d-apoi să-i

vorbesc. Însă vineri, când aproape că s-a făcut cinci după-masă, îi dădeam dreptate cu o singură chestie: mai bine am fi dat un grătar. Grătarele sunt mai, ştii tu, fără pretenţii. Aşa însă, mama se tot agita prin bucătărie, tocând în draci şi punându-ne pe mine şi pe tata la muncă de parcă venea preşedintele la masă.

Am spălat podelele, am montat masa extensibilă, am mai adus cinci scaune şi am aranjat-o. Total greşit, desigur, însă mamei i-a luat cinci secunde s-o pună ca lumea. Mie mi se părea neschimbată, însă ce ştiu eu?

Mama a aşezat lumânări pe masă, zicând:

— Rick, ai putea să pui tu vasele în maşina de spălat? Sper să apuc să mă aranjez un pic. După aia poţi şi tu să te schimbi. A, Bryce, cu ce te-mbraci?

— Mamă, doar vin *Bakerii*. Chiar vrei să se simtă ca ultimii oameni?

— Am căzut de acord cu Trina că ne îmbrăcăm la patru ace, aşa că…

— De ce?

— Ca să ne simţim toţi la fel de incomod, fiule, mi-a zis tata luându-mă de umăr.

Femeile astea.

— Adică trebuie să-mi pun cravată şi tot? am întrebat-o privind-o lung.

— Nu, dar ar fi drăguţ să-ţi pui o cămaşă în loc de tricou. M-am dus la mine în cameră şi am

scotocit o groază prin şifonier, tot căutând ceva cu nasturi. Am găsit destule chestii, e drept. Chestii de tocilar. M-am gândit dacă să boicotez codul vestimentar al mamei, însă până la urmă m-am apucat să probez cămăşi.

Mi-a luat douăzeci de minute şi tot nu mă îmbrăcasem. Şi îmi mai şi sărise muştarul, pe bune, ce rost avea? Ce conta cum arăt la prostia asta de cină? Parcă eram fată.

Apoi i-am văzut venind printre perdelele de la geam. Au ieşit pe uşa casei, au luat-o pe alee şi au traversat strada. Parcă pluteau prin aer spre casa noastră. Toţi cinci.

Am luat o cămaşă de pe pat, am tras-o repede pe mine şi m-am încheiat la nasturi.

Peste două secunde s-a auzit soneria şi mama strigându-mi:

— Poţi să deschizi tu, Bryce?

Din fericire, mi-a luat-o bunicul înainte. I-a întâmpinat pe toţi de parcă erau cine ştie ce rude pe care nu le mai văzuse de secole şi chiar părea să ştie care e Matt şi care Mike. Primul era într-o cămaşă mov, iar celălalt într-o cămaşă verde, aşa că nu mi-ar fi fost greu să-i deosebesc, însă când au intrat şi mi-au aruncat un „Hei, frăţioare! Ce mai faci?”, ciupindu-mă de obraji, m-am enervat aşa de rău, că iar m-am zăpăcit de tot.

Mama a venit ca vântul din bucătărie, zicând:

— Poftiţi, poftiţi. Mă bucur mult că a ajuns

toată lumea. Apoi a strigat: Lyn-et-ta! Rick! Avem mu-sa-firi!

Când a dat cu ochii de Juli şi doamna Baker, s-a oprit.

— Ei, ce-avem aici? a întrebat. Plăcinte de casă?

— Plăcintă cu brânză dulce şi afine şi încă una cu nuci pecan.

— Arată minunat! Absolut minunat!

Nu mi-a venit să cred cât se vânzolea. A luat plăcinta din mâinile lui Juli şi s-a repezit cu ea spre bucătărie, însoţită de doamna Baker.

Lynetta a apărut atunci de după colţ, iar când au văzut-o Matt şi Mike i-au zis rânjind:

— Bună, Lyn. Arăţi bine.

Fusta neagră, unghiile date cu ojă neagră, machiajul negru – da, chiar arăta bine pentru o rozătoare de noapte ca ea.

Au dispărut toţi trei în camera Lynettei, iar când m-am întors, bunicul discuta cu domnul Baker în camera din faţă şi uite aşa m-am pomenit singur cu Juli pe hol.

Nu se uita la mine. Părea să se uite în toate direcţiile, numai la mine nu. Mă simţeam tare prost, cum stăteam acolo, în cămaşa mea de tocilar, cu obrajii ciupiţi bine şi neştiind ce să zic. Şi m-am pierdut aşa de tare că nu ştiam ce să zic, că mi-a luat-o inima razna, tot bătea în prostie, cum păţeam înainte de cursele şi meciurile sportive.

Plus că semăna atât de bine cu prostia aia de poză din ziar, că poza nici nu mai semăna de-acum cu ea, dacă are vreo noimă ce zic. Nu că ar fi fost la patru ace – chiar nu era. Purta o rochie normală şi nişte pantofi normali şi părul era aranjat ca de obicei, poate doar se pieptănase un pic mai bine. Semăna pentru că se uita în toate părţile, numai la mine nu, stând dreaptă, cu bărbia ridicată şi ochii aruncându-i scântei.

Probabil că nu trecuseră nici cinci secunde de când stăteam acolo, însă părea un an întreg.

— Bună, Juli, am zis în sfârşit.

M-a fulgerat din priviri şi atunci mi-am dat seama că era supărată.

— Te-am auzit la bibliotecă, mi-a şoptit ea, cum râdeai cu Garrett de unchiul meu, aşa că nu vreau să vorbesc cu tine! M-ai înţeles? Nu mai vorbesc niciodată cu tine!

Mi-am tot stors minţile. Oare unde stătuse? Nici n-o văzusem prin zonă la bibliotecă! Oare auzise cu urechile ei? Sau îi spusese altcineva?

Am încercat să-i zic că Garrett spusese toate astea, nu eu, doar Garrett. Însă mi-a tăiat-o şi a luat-o la picior spre camera din faţă, la tatăl ei.

Iar eu am rămas locului, regretând că nu i-am tras un pumn lui Garrett la bibliotecă – aşa, Juli nu m-ar fi băgat în aceeaşi oală cu cineva care face glume pe seama *retardaţilor*. Chiar atunci a apărut şi taică-meu şi m-a bătut pe umăr.

— Ei, cum e petrecerea, fiule?

Vorbeam de lup. Mi-a venit să-i iau mâna de pe umărul meu.

S-a întins să vadă ce se întâmplă în camera din faţă, zicându-mi:

— Hei, hai că s-a făcut prezentabil tăticul, aşa-i?

Mă dau mai încolo.

— Pe domnul Baker îl cheamă Robert, tată.

— Da, ştiu, ştiam. Ei, mai bine mă duc să-i salut, spune el frecându-şi mâinile. Vii?

— Nee. Cred că tre' s-o ajut pe mama.

Însă n-am fugit la bucătărie. M-am uitat cum dă domnul Baker mâna cu tata. Şi cum îşi scuturau ei mâinile zâmbind, m-a năpădit iar un sentiment tare ciudat. Nu era vorba de Juli, ci de tata. Pe lângă domnul Baker, părea tare mic. De statură adică. Şi dacă mă uitam la bărbia hotărâtă a domnului Baker, taică-meu părea cam molâu.

E neplăcut să-ţi vezi propriul tată în lumina asta. Când eram mic, credeam că tata are întotdeauna dreptate şi că e-n stare să pună orice bărbat la respect. Însă cum stăteam şi mă uitam la ei, mi-am dat seama că domnul Baker ar putea să-l facă praf ca pe un gândac.

Şi mai urât mi se părea cum se poartă. Când îl vedeam pe tata cum se dă bine pe lângă domnul Baker, parcă-l prindeam cu minciuna. Îi minţea pe domnul Baker, pe Juli, pe bunicul, pe toată lumea.

De ce se purta ca un ipocrit? De ce nu putea să se poarte normal? Politicos, ştii. De ce trebuia să joace tot teatrul ăsta? Nu o făcea doar ca să aibă pace-n casă. Mi se părea dezgustător.

Iar lumea zicea că sunt leit taică-meu. De câte ori nu auzisem asta? Nu prea-i luasem în seamă, însă acum simţeam că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Sunt gata apetitivele! a strigat mama sunând din clopoţel, apoi m-a văzut cum stau în hol. Bryce, unde s-au dus sora ta şi băieţii?

— La ea în cameră, cred, am zis ridicând din umeri.

— Du-te să-i anunţi, bine? Apoi vino să mănânci un apetitiv.

— Sigur, am zis.

Făceam orice să scap de gustul ăsta amar.

Lynetta închisese uşa. În mod normal, aş fi bătut şi aş fi strigat „Te cheamă mama” sau „La masă” sau altceva, însă chiar înainte ca degetele să-mi intre în contact cu lemnul uşii, parcă spiritul Frăţiorului Afurisit a pus stăpânire pe mâna mea. Am apăsat pe clanţă şi am intrat pur şi simplu.

Face Lynetta crize sau se apucă să arunce cu chestii în mine urlând la mine să ies? Nu. Mă ignoră. Matt-şi-Mike dau din cap spre mine şi Lynetta mă vede şi ea, numai că stă cu mâinile pe nişte căşti şi se zbânţuie toată ascultând ceva la un CD player portabil.

Matt-sau-Mike îmi şopteşte:

— Mai are un pic. Venim imediat – sigur că venisem să-i chem la masă, altfel ce-aş fi căutat acolo?

Cumva m-am simţit, nu ştiu, al nimănui. Pentru tipii ăştia eu nici nu existam. Eram doar frăţiorul mai mic.

Eram obişnuit deja, însă tot m-am trezit că mă seacă rău. Parcă dintr-odată nu-mi mai găseam locul nicăieri. Nici la şcoală, nici acasă… şi când mă uitam în jur aveam impresia că mă înstrăinez de tot mai mulţi oameni pe care-i ştiam de secole. Parcă şi de mine mă înstrăinasem.

Nu m-a încălzit cu nimic să mănânc biscuiţi săraţi cu cremă de brânză şi icre. Mama se învârtea de colo colo ca un roi de albine. Era peste tot. Când la bucătărie, când afară. Servea băuturi, împărţea şerveţele. Prezenta felurile de mâncare fără să se atingă de nimic.

Lynetta n-a crezut-o pe mama când descria antreurile până la urmă, şi-a disecat toată porţia, împărţind ingredientele pe categorii: scârbos, dezgustător, execrabil.

Chiar dacă stăteau lângă ea, fraţii Baker au tot băgat în ei mâncare pe nemestecate. Oho, mai că mă aşteptam să se încolăcească pe un picior de masă şi să-şi încordeze muşchii.

Juli, tatăl ei şi bunicul vorbeau încontinuu despre ceva mai la o parte, iar tata stătea cu

doamna Baker şi arăta ca un fraier, cum mă simţeam şi eu de altfel, cum stăteam singur şi nu vorbeam cu nimeni.

— Eşti bine, dragule? zice mama agitându-se toată pe lângă mine.

— Da, îi răspund, însă ea mă sileşte oricum să merg lângă bunicul. Hai, du-te, îmi şopteşte. Mai e un pic până la masă.

Rămân în picioare şi grupul îmi face loc, mai mult din reflex decât altfel. Nimeni nu-mi spune un cuvânt, îşi văd de discuţia lor despre *perpetuum mobile*.

Perpetuum mobile.

Frate, eu habar n-aveam ce-i aia *perpetuum mobile*. Discutau despre sisteme închise, sisteme deschise, rezistenţă, surse de energie, magnetism… parcă vorbeau în altă limbă. Iar Juli, *Juli* zicea chestii de genul: „Păi, şi dacă aşezi magneţii spate în spate şi inversezi polaritatea?”, de parcă ea înţelegea ce discutau ei. După care bunicul şi tatăl ei o lămureau de ce ideea n-ar fi mers deloc, numai că Juli mai întreba ceva.

Eram total pierdut. Mă prefăceam că urmăresc tot ce spuneau, numai că de fapt mă chinuiam să nu mă uit prea fix la Juli.

Când ne-a chemat mama la masă, am încercat s-o trag pe Juli deoparte şi să-mi cer scuze cât mai frumos, însă ea m-a tratat cu răceală – şi cine ar fi putut să o condamne pentru asta?

M-am aşezat în faţa ei la masă, simţindu-mă destul de abătut. De ce nu-i zisesem ceva lui Garrett la bibliotecă? Nu trebuia neapărat să-i trag un pumn. De ce nu i-am zis în faţă că era total deplasat?

După ce mama a servit pe toată lumea cu mâncare, tata a hotărât parcă dintr-odată că se cuvine să dirijeze el conversaţia de la masă.

— Ei, Mike şi Matt, zice el, sunteţi în clasa a douăsprezecea.

— Amin! zic ei într-un glas.

— Amin? Adică vă bucuraţi că terminaţi liceul?

— Absolut.

Tata se apucă să-şi sucească furculiţa în mână.

— Cum aşa?

Matt şi Mike se uită unul la altul, apoi la tata.

— Până la urmă ţi se cam ia de atâta tocit.

— Ce ciudat, spune tata uitându-se în jur la masă. Liceul cred că a fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea.

— Pe bune? Frate, e super-penibil! face Matt-sau-Mike.

Doamna Baker îl atenţionează din priviri, însă degeaba.

— Păi, chiar e, mamă. E atitudinea asta robotică din învăţământ. Claustrare, combatere, conformare – mi s-a luat de toată faza asta.

Tata se uită la mama cu un zâmbet ironic, gen „Ţi-am zis eu”, apoi se întoarce iar spre Matt şi

Mike.

— Deci înţeleg că nici nu se pune problema colegiului?

Doamne, ce-are omul ăsta? Cât ai clipi, mi-am şi încleştat mâinile pe furculiţă şi cuţit, gata parcă să mă iau la bătaie pentru doi tipi care mă ciupeau de obraji şi mă luau cu „frăţioare”.

Am respirat adânc şi am încercat să mă relaxez. Am încercat să plonjez în ape mai liniştite. Nu era lupta mea.

Oricum, Matt şi Mike nu păreau afectaţi.

— A, nu, au zis. Colegiul e o posibilitate viabilă.

— Da, am intrat în mai multe locuri, însă ne gândim să ne încercăm mai întâi norocul cu faza cu muzica.

— A, faza cu *muzica*, a făcut tata.

Matt şi Mike se uită unul la altul, apoi ridică din umeri şi îşi văd de mâncat. Însă Lynetta se uită urât la el, spunând:

— Nu e cazul acum să fii sarcastic, tată.

— Lyn, Lyn, spune Matt sau Mike. E-n regulă. Toată lumea reacţionează aşa. Până nu auzi cu urechile tale despre ce e vorba, degeaba.

— Excelentă idee, spune Lynetta şi sare de pe scaun, luând-o la fugă pe hol.

Mama înlemneşte, nesigură ce-are Lynetta de gând, însă apoi doamna Baker zice:

— Mâncarea e absolut delicioasă, Patsy.

— Mersi, Trina. Ne… ne bucurăm să vă avem

alături de noi.

Preţ de vreo trei secunde se lasă tăcerea, apoi apare Lynetta butonând la CD player până când alunecă tăviţa înăuntru.

— Lyn, nu! Nu-i o idee bună, zice Matt-sau-Mike. Pe bune, Lyn. Nu prea merge aşa ceva la masă.

— Nasol, face Lynetta şi dă sonorul tare.

Bum, *poc*! *Bum-bum*, *poc*! Lumânările tremură în suporturi, apoi rafala chitarelor zgârie aerul, mai să le stingă de tot. Matt şi Mike se uită la boxe, apoi se uită unul la altul zâmbind şi-i strigă tatii:

— Sistem audio *surround*, super-combinaţie, domnu' Loski!

De-acum adulţii de-abia aşteptau să taie sunetul, însă Lynetta a rămas de pază, aruncându-le priviri mânioase. Când se termină cântecul, Lynetta scoate CD-ul, opreşte playerul, după care zâmbeşte – le zâmbeşte pe bune lui Matt şi Mike, zicând:

— E super-meserie cântecul. Îmi vine să-l ascult la infinit.

— Probabil că nu e pe gustul dumneavoastră, însă noi cu asta ne ocupăm, îi zice Matt-sau-Mike tatii.

— Voi aţi compus cântecul ăla?

— Aha.

Tata îi face semn Lynettei să-i dea CD-ul, zicând:

— Doar cântecul ăla?

— Frate, zice Matt-sau-Mike râzând, avem sute de cântece, însă pe CD-ul de prezentare sunt doar trei.

Tata ridică CD-ul.

— E CD-ul vostru de prezentare?

— Da.

— Păi, dacă sunteţi Pişăcioşii Sărăntoci sau cum vă cheamă, cum de vă permiteţi să înregistraţi CD-uri?

— Tată! se răsteşte Lynetta la el.

— E OK, Lyn. E doar o glumă, aşa-i, domnu' Loski?

— Sigur, zice tata râzând scurt, însă apoi adaugă: Deşi chiar sunt un pic curios. Clar n-aţi înregistrat CD-ul acasă la voi şi, din întâmplare, ştiu că majoritatea formaţiilor nu-şi permit să închirieze studiouri…

Matt şi Mike îl întrerup ca să bată palma în plin avânt, în timp ce eu mă jenez că tata s-a apucat să-i descoasă despre bani, de parcă n-ar găsi alt subiect de discuţie, mama se chinuie să vâre mizeria lui taică-meu cât mai repede sub preş.

— Când ne-am cunoscut, Rick cânta într-o formaţie…

Dintr-odată, mă trezesc că-mi stă somonul poşat în gât.

Cât mă înec eu, Lynetta face ochii de raton cât cepele şi exclamă:

— Ta? Ai cântat într-o *formaţie*? La ce, la clarinet?

— Nu, dragă, zice mama încercând să ne tempereze. Tatăl tău cânta la chitară.

— La *chitară*?

— Ce tare! face Matt-sau-Mike. Rock? Country? Jazz?

— Country, zice tata. Nu-i deloc o muzică rea, băieţi.

— Frate! Ştim. Tot respectul, omule!

— Când am vrut să scoatem o mostră, am văzut că ne-ar fi rupt. Asta într-un oraş mare, unde exista ceva competiţie. Dar să înregistrezi un CD aici? Nici nu ştiam că există un spaţiu pentru aşa ceva.

Matt şi Mike zâmbesc mai departe cu gura până la urechi.

— Nu există.

— Atunci unde v-aţi dus? Şi cum de v-aţi permis? Când mama îi trage un picior pe sub masă, tata adaugă: Sunt şi eu curios, Patsy!

Matt şi Mike se apleacă peste masă.

— L-am înregistrat noi.

— CD-ul ăsta? Voi l-aţi scos? Nu se poate. Tata pare aproape enervat: De unde-aţi făcut rost de echipament? Când mama îi mai trage un picior, tata se întoarce spre ea zicându-i: Termină odată. Sunt curios, atâta tot.

— Nu-i nimic, doamnă Loski, zice Matt-sau-

Mike, apoi îi explică tatii zâmbind: Am tot căutat chilipiruri pe internet şi pe forumurile cu obiecte la schimb. Toţi sunt înnebuniţi acum să scape de vechea aparatură analogică şi să-şi ia alta digitală, ca să fie în ton cu restul lumii. După părerea noastră, aparatura digitală e *slabă*. Se pierde prea mult din undele sonore. Nu mai sunt la fel de consistente, iar noi, evident, căutăm ceva mai săţios.

— Bine, dar CD-urile sunt digitale, aşa că… spune bunicul ridicând un deget.

— Exact, însă e singurul compromis pe care suntem dispuşi să-l facem în producţie. E necesar dacă vrem să fim în industrie. Toată lumea vrea CD-uri. Însă sintetizarea şi mixarea dual㠠sunt pe model analogic. Şi ne-am permis aşa ceva, domnu' Loski, pentru că avem echipament la mâna a doua şi tot punem bani la ciorap de la doişpe ani. Mai cântaţi? îl întreabă el zâmbind larg. Putem să vă înregistrăm nişte piese dacă doriţi.

Tata lasă ochii în jos şi o clipă chiar n-am ştiut dacă o să-i sară muştarul sau o să-i dea lacrimile. Însă apoi a scos un soi de pufăit, zicând:

— Mersi, dar nu mai sunt ce eram odată.

Probabil că, pentru prima dată în seara aia, era şi el sincer. După aia a rămas tăcut. Mai încerca din când în când să zâmbească, însă se vedea că-l roade ceva. Îmi era cam milă de el. Oare-şi amintea de vremurile bune când cânta în formaţia

lui? Am încercat să mi-l închipui în cizme şi pălărie de cowboy, cu chitara pe umăr, cântând nişte melodii vechi de Willie Nelson.

Avea dreptate – nu era stilul lui.

Însă simplul fapt că fusese odată aşa îmi dădea un sentiment şi mai acut şi total de înstrăinare. Apoi, la sfârşitul mesei, când Bakerii s-au înghesuit la uşă, s-a întâmplat o altă ciudăţenie. Juli şi-a pus mâna pe braţul meu. Şi, pentru prima oară în seara aia, s-a uitat la mine. Chiar cu privirea aia a ei, care mă vedea numai şi numai pe mine.

— Îmi pare rău că am fost atât de supărată când am intrat, spune ea. Toţi ne-am simţit bine şi a fost foarte drăguţ din partea mamei tale că ne-a invitat.

Mi-a vorbit încet, aproape în şoaptă. Am rămas zgâindu-mă prosteşte la ea.

— Bryce? face ea punându-mi iar mâna pe braţ. M-ai auzit? Îmi pare rău.

Am reuşit să dau din cap, însă braţul mă furnica şi inima îmi bătea tare, şi cumva mă trăgea ceva spre ea.

Apoi a plecat. A dispărut pe uşă, în noaptea de afară, în corul vesel de „la revedere”. Am încercat să-mi trag sufletul. Ce-a fost asta? Ce era cu mine?

— Poftim, a zis mama închizând uşa. Ce v-am zis eu? Ce familie fermecătoare! Băieţii nu sunt deloc cum îi credeam. Lynetta, de ce nu mi-ai zis că sunt aşa de… cuceritori?

— Sunt dealeri de droguri, asta sunt.

Toată lumea s-a uitat la tata cu gura căscată.

— *Poftim*? a făcut mama.

— Altfel cum şi-au permis băieţii ăia să-şi cumpere echipament de înregistrare aşa de scump? Aşa e, nu? a zis el uitându-se furios la Lynetta.

Lynetta a făcut ochii cât cepele.

— Rick, te rog! a zis mama. Nu poţi să vii cu asemenea acuzaţii din senin!

— Altfel chiar nu înţeleg, Patsy. Crede-mă, ştiu cum sunt muzicienii. Este singura explicaţie posibilă.

— Din întâmplare, chiar ştiu categoric că nici nu iau şi nici nu vând droguri, i-a strigat Lynetta. Cum de-ţi permiţi să spui aşa ceva? Eşti un măgar ipocrit, arogant şi încuiat la minte!

O clipă s-a lăsat liniştea, apoi tata a plesnit-o, *pleosc*, fix peste obraz.

Atunci maică-mea s-a luat la ceartă cu el mai rău decât am văzut-o în viaţa mea, iar soră-mea a fugit la ea în cameră înjurându-l peste umăr.

Îmi bătea inima să-mi spargă pieptul. Lynetta avea dreptate şi i-am şi zis-o, puţin a lipsit să nu mă iau şi eu la ceartă cu el. Însă apoi bunicul m-a luat deoparte şi ne-am retras amândoi în cotloanele noastre.

În timp ce dădeam ture prin camera mea, îmi venea să mă duc să vorbesc cu Lynetta. Să-i zic că

are dreptate, că tata întrecuse orice măsură. Însă o auzeam prin pereţi cum plânge şi urlă, cu mama lângă ea, încercând s-o liniştească. După care a ieşit valvârtej din casă, cine ştie unde, iar mama iar s-a luat la ceartă cu tata.

Aşa că am rămas locului. Şi chiar dacă pe la ora unşpe cutremurul se potolise, nu încetase de tot. Simţeam eu.

Cum stăteam lungit în pat, cu ochii pe fereastră, la cer, mi-am amintit cât de mult îi dispreţuise tata pe Bakeri dintotdeauna. Cât de urât vorbea despre casa şi curtea lor şi despre ocupaţiile lor. Cum îi făcuse trântori şi-şi bătuse joc de tablourile domnului Baker.

Iar acum îmi dădeam seama că erau o familie foarte tare. Cu toţii. Erau pur şi simplu… ei înşişi.

Iar noi cine eram? În casa asta lucrurile începeau s-o ia razna rău de tot. Parcă atunci când lumea Bakerilor ni se deschisese în faţă, dintr-odată am văzut-o şi pe a noastră de acolo, cum te-ai uita pe fereastra cuiva, şi nu ne-a plăcut deloc.

De unde apăruseră toate lucrurile astea?

Şi cum de n-am văzut nimic până acum?

JULIANNA

Cina

Când am ajuns acasă, mi-am dat seama că ar

fi fost egoist din partea mea să boicotez dineul din casa Loski. Mama îşi trecuse în revistă toate reţetele de plăcinte şi scormonise prin şifonier după „o vestimentaţie adecvată”. Chiar îi cumpărase tatii o cămaşă nouă şi inspectase hainele pe care şi le aleseseră băieţii. Era evident entuziasmată de cină – de ce, chiar nu înţelegeam, însă nici nu voiam să-i stric plăcerea zicându-i cât de mult ajunsesem să-l urăsc pe Bryce.

Iar tata şi-aşa era abătut din cauza lui David. Asta mai lipsea, să audă ce comentarii de doi bani făcuseră nişte mucoşi de clasa a opta.

Aşa că în seara respectivă am ajutat-o fără chef pe mama cu plăcintele, încercând să mă conving singură că aşa era mai bine. Ce contează o cină în viaţă? Trebuia să rezist şi gata.

Vineri la şcoală am încercat cât am putut să evit puşlamaua cu ochi albaştri, însă seara, când mă îmbrăcam de cină, cum stăteam şi mă uitam la tabloul de la tata, iar m-a apucat furia. Bryce nu mi-a arătat niciodată un dram de prietenie! Nu s-a luptat deloc pentru copac, mi-a aruncat toate ouăle şi şi-a bătut joc de mine şi de unchiul meu… De ce trebuia să-i ţin isonul de parcă am fi fost amici şi vecini de când lumea?

Când ne-a strigat mama să mergem, am ieşit pe hol gata să-i zic că nu vreau şi nu pot să merg la cină la familia Loski, însă arăta atât de adorabilă şi părea atât de fericită, că nu m-a lăsat inima. Nu

m-a lăsat pur şi simplu. Am tras adânc aer în piept, am împachetat o plăcintă şi am luat-o încet peste drum, după fraţii şi părinţii mei.

Ne-a deschis Chet. Poate ar fi trebuit să fiu supărată şi pe el, doar le spusese despre unchiul meu, însă nu eram. Nu-l rugasem să nu mai spună nimănui şi nu el îşi bătuse joc de David.

Doamna Loski a venit şi ea din spatele lui Chet, ne-a luat pe sus în casă şi a început să se agite de colo colo. Deşi se machiase din abundenţă, m-am mirat când i-am observat cearcănele vineţii de la ochi. Apoi doamna Loski şi mama au plecat cu plăcintele, fraţii mei au dispărut pe hol cu Lynetta şi tata l-a urmat pe Chet în living.

Ei, hai că era minunat! Uite aşa m-am trezit singură cu Bryce în holul de la intrare.

Când m-a salutat, mi-a sărit pe loc ţandăra. M-am dus repede lângă el şi i-am tăiat-o:

— Să nu te aud! Am auzit ce-ai trăncănit cu Garrett la bibliotecă şi nu mai vreau să vorbesc niciodată cu tine!

Am luat-o spre living, dar m-a oprit.

— Juli, Juli, stai! mi-a şoptit. Eu n-am făcut nimic! Garrett e de vină. Numai Garrett!

— Doar te-am auzit, i-am spus uitându-mă furioasă la el.

— Nu! Chiar deloc! Mă… mă simţeam prost pentru, ştii tu, chestia cu ouăle şi ce ţi-am spus despre curte. Nu ştiam deloc de unchiul tău sau de

situaţia familiei tale, bine? Eu voiam doar să discut cu cineva.

O clipă, ochii ni s-au întâlnit şi, pentru prima oară, albastrul lor nu mi-a mai scurtcircuitat creierul.

— Te-am auzit când ai râs. A glumit că sunt retardată şi tu *ai râs*.

— Juli, nu înţelegi. Mi-a venit să-l pocnesc! Pe bune! Dar eram la bibliotecă…

— Aşa că ai râs.

A ridicat din umeri, cu un aer nefericit şi ruşinat.

— Da.

Am plecat. L-am lăsat baltă şi m-am dus în living. Dacă inventase toată povestea asta, ştia să se prefacă. Iar dacă era sincer, avea dreptate Chet, era un laş. Oricum ar fi fost, nu voiam să-l ştiu lângă mine.

M-am dus lângă tata şi am încercat să urmăresc discuţia pe care o purta cu Chet pe subiectul unui articol de ziar pe care-l citiseră.

— Bine, dar ce propune el ar necesita un *perpetuum mobile*, aşa că nu se poate, zicea tata.

— Poate doar conform cunoştinţelor acumulate de oamenii de ştiinţă până în prezent, a răspuns Chet, dar chiar ţi se pare absolut exclus?

În clipa aia chiar nu simţeam niciun strop de curiozitate ştiinţifică. Însă, disperată să mi-l alung cu totul pe Bryce din minte, am întrebat:

— Ce e un *perpetuum mobile*?

Tata şi Chet s-au uitat unul la altul şi au ridicat din umeri râzând, de parcă ar fi căzut de acord să mă primească în clubul lor secret.

— E o maşină care funcţionează fără nicio sursă de alimentare externă, mi-a explicat tata.

— Fără curent, fără combustibil, fără hidropropulsie, absolut nimic. Ţi se pare viabil? a întrebat Chet un pic distrat, uitându-se peste umărul meu.

Oare ce-i atrăsese atenţia? Bryce stătea mai departe în hol? De ce nu pleca pur şi simplu?

M-am silit să mă concentrez asupra discuţiei.

— Dacă mi se pare viabil? Păi, nu prea ştiu. Toate maşinăriile consumă energie, nu? Până şi cele mai economice. Iar energia trebuie să vină de undeva…

— Şi dacă maşinăria şi-ar produce propria energie? a întrebat Chet trăgând mai departe cu ochiul pe hol.

— Cum anume?

Niciunul nu mi-a răspuns.

— Bună seara, Rick, a zis tata atunci întinzând mâna. Ce drăguţ din partea voastră că ne-aţi invitat.

Domnul Loski a strâns viguros mâna tatii şi s-a alăturat grupului, comentând un pic despre vreme. Când a epuizat subiectul, a continuat:

— Oho, ce bine a ieşit curtea voastră. I-am zis

lui Chet că am putea să-l mai trimitem la muncă din când în când. Chiar se pricepe la garduri, nu?

Glumea. Cred. Însă tatii nu i-a picat bine şi nici lui Chet. Mă cam temeam să nu se întâmple ceva, însă chiar atunci a sunat doamna Loski dintr-un clopoţel de masă, strigând:

— Sosesc apetitivele!

Apetitivele au fost delicioase. Însă când mi-a şoptit tata că afinele micuţe de pe biscuiţi nu sunt deloc afine, ci caviar, m-am oprit din mestecat. Icre de peşte? Dezgustător!

Apoi tata mi-a atras atenţia că mănânc zilnic ouă de găină, aşa că de ce mi se mai face greaţă de icre, care sunt ouă de peşte? Avea cumva dreptate. Am terminat fără chef biscuitul, însă am mai luat unul aproape imediat.

Bryce stătea singur în picioare în celălalt capăt al camerei şi de câte ori mă uitam, fără să vreau, spre el, se zgâia la mine.

Până la urmă i-am întors cu totul spatele şi i-am zis tatii:

— Oricum, cine încearcă să inventeze un *perpetuum mobile?*

— Oamenii de ştiinţă ţicniţi din toată lumea, a râs tata.

— Serios?

— Da. De secole.

— Şi cum anume procedează? Cum arată aşa ceva?

Nu după mult timp, Chet s-a alăturat discuţiei. Şi tocmai când începeam să înţeleg ce-i cu magnetismul, particulele giroscopice şi energia punctului zero, am simţit pe cineva în spatele meu.

Era Bryce.

Mi-au luat foc obrajii de furie. Nu vedea că vreau să mă lase în pace? M-am îndepărtat cu un pas de el, însă aşa practic i-am făcut loc în grupul nostru şi i-am permis să vină mai în faţă. Acum stătea în cercul nostru şi asculta ce vorbim!

În fine! Doar nu-l interesa subiectul mişcării perpetue. De-abia dacă mă interesa pe mine! Ce mi-am zis, dacă ne vedem de discuţie, o să plece la un moment dat. Aşa că m-am readâncit în subiect. Iar când conversaţia a început să se epuizeze, am început să propun idei de *perpetuum mobile*. Parcă eram un *perpetuum mobile* de idei, veneam cu cele mai ridicole propuneri.

Şi tot nu pleca. Nici nu spunea nimic, asculta doar. Iar când doamna Loski a anunţat că e gata masa, Bryce m-a prins de braţ şi mi-a şoptit:

— Juli, îmi pare rău. În viaţa mea nu mi-a părut mai rău decât acum. Ai dreptate, am fost un nesimţit şi îmi cer scuze.

M-am desprins din strânsoarea lui, zicându-i:

— Mi se pare că îţi tot ceri scuze de la un timp!

Şi l-am lăsat baltă, cu tot cu scuzele lui retezate brutal.

Însă mi-am dat seama aproape imediat că am

făcut o greşeală. Mai bine îl lăsam să-şi ceară scuze până la capăt şi apoi îl ignoram mai departe. Însă, aşa, mă răstisem la el chiar când îşi cerea scuze şi aşa eu păream aia nepoliticoasă.

M-am uitat pe furiş la el, cum stătea în faţa mea la masă, însă el se uita la tatăl lui, care îi luase pe fraţii mei la întrebări despre absolvire şi colegiu.

Desigur, îl mai văzusem de multe ori pe domnul Loski, însă de obicei de la distanţă. Oricum, mă miram tare mult că nu-i mai observasem ochii. Erau albaştri. De un albastru scânteietor. Şi chiar dacă domnul Loski îi avea ceva mai adânciţi în orbite şi mascaţi cumva de sprâncene şi de pometi, era absolut clar că de la el moştenise Bryce ochii. Plus că era brunet, tot ca Bryce, şi avea dinţii albi şi drepţi.

Deşi Chet îmi spusese că Bryce e leit tatăl său, până acum nu mi se păruse că seamănă deloc. Însă acum mi-am dat seama că aşa era, doar că tatăl lui Bryce avea un aer oarecum arogant, pe când Bryce părea... ei, în clipa asta părea de-a dreptul furios.

Apoi, din cealaltă parte a mesei am auzit pe cineva zicând:

— Nu e cazul acum să fii sarcastic, tată.

Doamna Loski a scos o exclamaţie înăbuşită şi toată lumea s-a uitat la Lynetta.

— Păi, chiar nu e, a zis ea.

Deşi stăteam de atâţia ani peste drum de familia Loski, cred că nu schimbasem mai mult de zece cuvinte cu Lynetta, iar ea nu-mi vorbise nici atât. Mă cam speria. Aşa că nu m-am mirat s-o văd uitându-se furioasă la tatăl ei, deşi era stânjenitor. Doamna Loski a continuat să zâmbească, numai că tot clipea şi se uita agitată la meseni. Atunci am trecut şi eu repede lumea în revistă, întrebându-mă dacă cina în sânul familiei Loski era mereu atât de tensionată.

Dintr-odată Lynetta s-a ridicat şi a fugit pe hol, de unde s-a întors imediat cu un CD în mână. Iar când l-a introdus în player, mi-am dat seama că din boxe răsuna tare un cântec de-al fraţilor mei.

Mai auziserăm melodia aia, „Lumânarea de gheaţă” se chema, de cel puţin un milion de ori prin uşa camerei fraţilor mei, aşa că noi eram obişnuiţi. Însă m-am uitat oricum la mama, temându-mă să nu se jeneze de acordurile distorsionate de chitară şi de versurile dure. Clar nu era genul de muzică potrivit pentru un dineu cu caviar.

Părea un pic debusolată, însă mulţumită. Făcea schimb de zâmbete cu tata şi, sincer, parcă am auzit-o chicotind încet. Tata părea amuzat, deşi încerca s-o ascundă, aşa că de-abia după ce s-a terminat melodia mi-am dat seama că era mândru. Se mândrea că băieţii lui creaseră toată larma aia muzicală.

M-am mirat. Tata nu păruse niciodată să aprecieze cine ştie ce producţiile fraţilor mei cu formaţia lor, deşi nici nu-i criticase vreodată. Însă când domnul Loski s-a apucat să-i descoase pe Matt şi Mike ca să afle cum îşi permiteau să-şi înregistreze propria muzică şi i-au explicat că munceau şi puneau bani deoparte ca să-şi ia echipament ieftin, mi-am dat seama de ce era tata atât de mândru.

Şi fraţii mei erau destul de încântaţi, se vedea. Nu mă miram, doar o auzeam pe Lynetta ridicând în slăvi „Lumânarea de gheaţă”. Era de-a dreptul extaziată, ceea ce mi se părea tare ciudat din partea ei, din câte o cunoşteam.

Când m-am uitat la oamenii de la masă, mi-am dat dintr-odată seama că ieşiserăm să luăm cina cu nişte străini. Eram vecini de ani buni, şi totuşi nu-i cunoşteam absolut deloc pe oamenii ăştia. Lynetta chiar era în stare să zâmbească. Domnul Loski părea spălat şi lustruit pe dinafară, însă de sub faţada asta se înălţa un anume iz de stricăciune, destul de prost mascat. Iar prea-priceputa doamnă Loski părea aproape în culmea agitaţiei. Oare *noi* îi dădeam atâtea emoţii?

Mai rămăsese Bryce, care mă tulbura cel mai mult, pentru că trebuia să recunosc că nici pe el nu-l cunoşteam cu adevărat. Şi, dacă judecam după tot ce aflasem de curând despre el, nici nu-mi doream să-l cunosc mai bine. Când mă uitam la el

peste masă, aveam doar un sentiment ciudat, neutru, detaşat. Nu tu focuri de artificii, nu tu furie neconsumată sau fiori renăscuţi.

Nimic.

După desert, când ne pregăteam să plecăm, m-am dus la Bryce şi mi-am cerut scuze că fusesem atât de pornită împotriva lui la venire.

— Ar fi trebuit să te las să-ţi ceri scuze şi chiar a fost foarte drăguţ din partea alor tăi să ne invite la masă. Ştiu că aţi muncit mult şi cred că mama s-a simţit foarte bine, ceea ce mă bucură enorm.

Deşi ne uitam unul la altul în clipa aia, parcă nici nu mă auzea.

— Bryce? Ţi-am zis că îmi pare rău.

A dat din cap, apoi familiile noastre şi-au luat la revedere, urându-şi noapte bună.

Am luat-o după mama, care mergea de mână cu tata, lângă fraţii mei, care duceau ce mai rămăsese din plăcinte. Până la urmă ne-am strâns toţi la bucătărie, iar Matt şi-a turnat un pahar de lapte, zicându-i lui Mike:

— Domnu' Loski ne-a tocat mărunt adineauri, aşa-i?

— Pe bune. Poate are impresia că ne ţinem după fiică-sa.

— Eu nici atât, frate! Tu?

Mike şi-a turnat şi el lapte.

— E febleţea lui Skyler. Doar n-o să mă bag peste el. Apoi a zâmbit larg: Însă chiar mi-a plăcut

de ea în seara asta. S-a luat în piept cu babacul, ce mai.

Tata a luat o farfurie de carton din dulap şi şi-a tăiat o felie de plăcintă.

— Aţi avut multă răbdare adineauri, băieţi. Eu nu ştiu dacă aş fi reuşit să nu mă enervez în locul vostru.

— Ei, tipul e doar… condiţionat, a zis Matt. Mai bine te adaptezi la nivelul lui şi îi răspunzi de-acolo. Însă chiar nu-mi doresc un tată ca el… a adăugat.

Mike era să se înece cu laptele.

— Frate! Îţi închipui cum ar fi?

Apoi Matt l-a bătut pe tata pe spate, zicând:

— Nici gând. Mi-e bine cu tipul ăsta de-aici.

— Şi mie, a zis mama din cealaltă parte a bucătăriei, zâmbind larg.

Nu-l văzusem niciodată pe tata plângând. Nu că s-ar fi pus pe bocit la masă, însă am văzut clar că i-au dat lacrimile. Le-a alungat cât a putut, zicând:

— Nu vreţi nişte plăcintă cu laptele ăla, băieţi?

— Hei, a făcut Matt aşezându-se invers pe un scaun. Tocmai mă gândeam.

— Da, a zis şi Mike. Mor de foame.

— Vreau şi eu o farfurie! i-am strigat lui Mike când s-a apucat să caute prin dulap.

— Bine, dar tocmai *am mâncat*, a exclamat mama.

— Haide, Trina, mănâncă nişte plăcintă. E delicioasă. M-am dus la culcare foarte fericită şi cu burta plină. Iar când stăteam întinsă în întuneric m-am minunat prin câte emoţii poţi să treci într-o singură zi şi cât de minunat e să te simţi aşa la sfârşitul ei.

Iar când m-am relaxat de tot şi a început să mă fure somnul, mi-am simţit inima minunat de... liberă.

A doua zi dimineaţă m-am simţit la fel de bine. Am ieşit să ud curtea, ascultând încântată clipocitul şi susurul apei pe pământ şi întrebându-mă când oare o să iasă primul firicel crud de iarbă la lumina zilei.

Apoi m-am dus în spate, am curăţat coteţul şi curtea şi am mai plivit din buruienile înalte de pe la margini.

Doamna Stueby s-a aplecat peste gardul dintre casele noastre când turnam gunoiul şi buruienile cu lopata în tomberon.

— Cum merge, Julianna? a zis ea. Te pregăteşti să aduci un cocoş?

— Un cocos?

— Păi, desigur. Aşa găinile o să se arate mai harnice cu ouăle lor!

Avea dreptate. Bonnie, Clydette şi celelalte îşi înjumătăţiseră producţia de ouă, însă un cocoş?...

— Nu cred că o să se bucure vecinii dacă-mi

iau cocoş, doamnă Stueby. Oricum, aşa am avea şi mai mulţi pui şi nu cred că încap mai multe păsări în curtea asta.

— Aiurea. Răsfeţi prea tare păsările astea, toată curtea e a lor. Pot să stea mai înghesuite. Fără probleme. Altfel cum o să-ţi menţii afacerea? Mai e puţin şi o să se oprească de tot din ouat!

— Serios?

— Ei, de-abia dacă o să mai facă ouă.

— Erau doar nişte pui care s-au făcut mari şi au început să se ouă, am zis clătinând din cap. Nici n-am avut de gând să-mi pornesc o afacere.

— Ei, poate că nici eu nu te-am ajutat tot luând ouă pe datorie, mă ierţi. Săptămâna asta o să-ţi dau toţi banii, însă vezi dacă n-ai chef totuşi să-ţi iei un cocoş cu o parte din sumă. Am o prietenă pe strada Newcomb care e încântată la culme de ouăle mele umplute. I-am dat reţeta, însă mi-a zis că ale ei n-au acelaşi gust. Sigur ar da bani frumoşi ca să facă rost de ingredientul meu secret dacă ar apărea pe piaţă, a zis ea făcându-mi cu ochiul. Apoi a dat să plece, însă a adăugat: Apropo, Julianna, ai aranjat tare bine curtea din faţă. Chiar îţi ia ochii!

— Mersi, doamnă Stueby, i-am strigat când intra pe poartă în curtea pavată. Mersi frumos.

Cât am terminat de încărcat gunoiul, m-am gândit la ce-mi spusese doamna Stueby. Chiar să-mi iau un cocoş? Auzisem că găinile fac mai multe

ouă cu un cocoş prin preajmă, indiferent dacă intră sau nu în contact cu el. Aş fi putut chiar să cresc mai mulţi pui şi să mă aleg cu mai multe cloşti. Însă chiar îmi doream să repet toată povestea?

Nu prea. Nu-mi doream o fermă de cartier. Dacă fetele mele nu mai au chef să se ouă, n-am nimic împotrivă.

Am pus grebla şi lopata la locul lor, le-am trimis bezele găinilor şi am intrat în casă. Îmi plăcea să mă simt stăpână pe destinul meu! Mă simţeam puternică, în largul meu şi sigură pe mine însămi.

Habar n-aveam că după doar câteva zile de şcoală, aveam să uit cu totul cum m-am simţit atunci.

BRYCE

Când ţi se pune pata

După cina aia, Juli a început să se poarte drăguţ cu mine la şcoală. Nu mi-a plăcut deloc. Era mai bine înainte, când era supărată pe mine. Era mai bine când era înnebunită după mine, nu... *drăguţă* cu mine. Parcă eram doi străini, frate, chiar m-a secat. M-a secat rău.

Apoi a avut loc licitaţia şi m-am trezit cu probleme mai mari pe cap.

Licitaţia asta e o aiureală de eveniment

organizat de clubul de promovare a şcolii ca să strângă fonduri. Ei tot zic că e cine ştie ce onoare dacă eşti votat, însă e apă de ploaie! De fapt păcălesc douăzeci de fraieri, care trebuie să organizeze câte un picnic de fiţe şi să se facă de râs în faţa întregii şcoli cât licitează fetele ca să ia masa cu ei.

Ghici cine s-a trezit nominalizat pe anul ăsta în rândul celor douăzeci de norocoşi.

Te-ai aştepta ca mamele noastre să zică: „Hei, doar n-o să-mi vindeţi fiul la licitaţie oricui oferă mai mult”, însă nu. De fapt sunt toate încântate că fiul lor a fost numit „băiat de coş”.

Da, frate, chiar aşa ţi se zice. Trebuie să auzi la difuzoare chestii de genul: „Astăzi la prânz în sala de evenimente se ţine o întrunire organizatorică a băieţilor de coş proaspăt aleşi. Prezenţa e obligatorie pentru toţi băieţii de coş”.

Cât de curând, nici nu ţi se mai zice pe nume. Eşti Băiatul de Coş, tu şi încă nouăsprezece păMpălăi.

Desigur că mamei i-a surâs ideea, propunând să-mi pună tot felul de mâncăruri în coş ca să câştig licitaţia. Am încercat să-i explic că nu vreau să ajung în Galeria Campionilor Gimnaziului în ipostază de Băiat de Coş şi că oricum nu contează ce ai în coş. Nu pe coş licitau fetele. Dacă te gândeai un pic, îţi dădeai seama că era un agaţament.

— Iei masa la şcoală şi gata. Nu-i deloc un agaţament, Bryce. E o onoare! Oricum, poate o să liciteze o fată drăguţă să mănânce cu tine şi o să-ţi faci o nouă prietenă!

Mamele habar n-au pe ce lume sunt.

Atunci vine Garrett să-mi toarne ultimele bârfe la ureche: Shelly Stalls se desparte de Mitch Michaelson şi o să se ia la întrecere cu Miranda Humes şi Jenny Atkinson pentru mine.

— Frate! îmi zice. Cele mai faine gagici din şcoală. Îţi jur pe ce vrei tu, omule, Shelly i-a dat papucii lui Mitch de dragul tău. Mi-a zis-o chiar Shagreer, iar Shagreer Şuşoteală ştie tot ce mişcă. Apoi adaugă rânjind răutăcios: Eu unul sper să câştige Jumbo Jenny. Aşa-ţi trebuie dacă ai ajuns băiat de coş.

I-am zis să mă scutească, însă avea dreptate. La ce noroc am, probabil o să mă potcovesc cu Jumbo Jenny. Parc-o vedeam cum hăpăie ambele porţii, la un metru optzeci şi zdravănă cum e tipa, iar apoi i se face poftă să-şi vâre dinţii şi în mine. Jenny e singura, dintre toate fetele şi toţi băieţii din şcoală, care poate să arunce la coş de sus. Se zguduie sala când marchează ea la baschet. Şi cum n-are deloc, ştii tu… parabolele tipic feminine, dacă s-ar rade în cap, fata ar putea chiar să intre într-o echipă din NBA. Serios. N-ar bănui nimeni nimic.

Plus că ai ei îi oferă tot ce vrea pe tavă. Cică şi-

au transformat garajul într-un teren de baschet pe bune, doar de dragul ei.

Ceea ce însemna că, în partida băieţilor de coş, fata asta îşi propusese să-mi rupă tocmai mie coşul dintr-o săritură.

Doar dacă nu reuşeau cumva Shelly sau Miranda să vină cu o sumă mai mare. Însă cum aş fi putut să mă asigur că aşa o să se întâmple? Mi-am tot stors creierii să pun la punct un plan, iar până la urmă m-am decis că nu-mi rămânea decât o singură stratagemă viabilă.

Să mă dau bine pe lângă amândouă.

Chiar din prima zi în care am trecut la acţiune m-am simţit de-a dreptul infect. Nu că m-aş fi purtat greţos sau ceva. Eram doar, ştii tu, prietenos. Shelly şi Miranda nu păreau să mă miroasă, însă Garrett a ştiut ce fac acolo.

— Băi! îmi zice el joi. M-am prins de mişcarea ta.

— Ce tot zici?

— Nu te face, frate. Le periezi de zor pe amândouă. Oi fi tu băiat de coş, dar jos pălăria, îmi şopteşte el la ureche.

— Ei, taci, omule.

— Pe bune! Şuşoteală zice că s-au luat la păruit azi la ora de sport.

Muream de curiozitate.

— Şi cum rămâne cu… Jumbo Jenny?

— N-am auzit, ridică el din umeri. Dar aflăm noi

mâine, nu-i aşa, frate?

Mama m-a condus la şcoală vineri, cu prostia mea de coş de picnic cât China, şi cum toţi băieţii de coş trebuiau să fie la patru ace, mă sufocam cu cravata la gât şi mi-era o târşă de muream în pantalonii şi pantofii mei de fiţe.

Copiii mă fluierau şi strigau „Ooo, ce faci, iubi?” după mine când am luat-o pe alee, după care a trecut Jumbo Jenny mai în faţă, urcând câte trei trepte deodată.

— Ooo, Bryce, mi-a aruncat ea peste umăr. Arăţi… *delicios*.

Aoleu! Am luat-o pur şi simplu la fugă spre sala de clasă unde se strângeau băieţii de coş şi, cum am intrat, cum m-am simţit mai bine. Aici eram între alţi amărâţi ca mine, care păreau sincer bucuroşi să mă vadă. „Bună, Loski”, „Ce faci, frate?”, „Aşa-i că-i naşpa?”, „De ce n-ai venit cu autobuzul azi, omule?”

Ne consolam între noi.

Apoi tropăie pe uşă doamna McClure, preşedinta clubului de promovare şi cea care ne înhămase pe toţi la acţiunea asta.

— Vaai! face ea. Ce frumoşi sunteţi cu toţii!

Nici n-a pomenit de coşuri. Nici măcar n-a aruncat un ochi în ele. Putea să bată vântul prin ele şi nu s-ar fi sinchisit.

Agaţament, am zis eu!

— Nu vă faceţi atâtea probleme, băieţi, ne zicea doamna McClure. Urmează o zi minunată!

Scoate o listă de nume şi se apucă să ne alinieze. Fiecare primeşte un număr, la fel şi coşurile noastre. Completăm nişte cartonaşe cu informaţiile aberante pe care ni le solicită ea. Când a terminat cu organizarea şi ne-a explicat ce se face şi ce nu se face, trecuse deja prima oră şi mai toată a doua.

— În regulă, domnilor, zice ea. Lăsaţi-vă coşurile aici şi mergeţi… ce oră e? S-a terminat a doua? Se uită la ceas: Bun. La ora a doua.

— Nu ne trebuie scutire? o întreabă un băiat de cos cu bun-simţ.

— Profesorii au primit o listă de nume. Dacă zice vreunul ceva, spuneţi-le din partea mea că de-asta purtaţi cravate, să vă scutească. Ne vedem aici după ce se dă liber pentru licitaţie. Aţi înţeles? Nu pierdeţi vremea, bine?

Am mormăit câte un „Da” şi am luat-o spre clasele noastre. Şi pot să jur că niciunul din ăştia douăzeci câţi eram n-a băgat la cap un cuvânt din ce ziceau profii în dimineaţa aia. Cum să asculţi ceva cu ştreangul de gât, bătături de la pantofi şi cu atâţia idioţi în jur care aveau impresia că s-a dat startul la vânat băieţi de coş? Cine-a inventat prostia asta de tradiţie merită vârât într-un coş şi aruncat în râu, fără lingură, fără nimic.

Eu eram băiatul de coş numărul nouă. Ceea ce

însemna că trebuie să aştept în picioare pe scena din sala de sport, până vindeau la licitaţie aproape jumătate dintre noi. Suma minimă era zece dolari. Iar dacă nu licita nimeni, sărea oricum o profă cu banii – se ştia în secret.

Da, frate, puteai să te faci de râs într-o groază de feluri.

O parte din mame au apărut şi ele şi s-au postat într-o parte a sălii, cu camerele şi obiectivele lor digitale, tot fâţâindu-se de colo colo şi făcând cu mâna, la fel de penibile cum arătau şi fiii lor. Ştiu pe pielea mea. Mama şi-a luat liber o oră ca să se prezinte în grupul lor.

Tim Pello era băiatul de coş numărul cinci şi chiar s-a trezit că licitează maică-sa pentru el. Nu glumesc.

— Douăzeci! Vă dau douăzeci pe el! ţipa ea ţopăind.

Frate, aşa ceva n-ai cum să uiţi câte zile oi avea. Din fericire pentru Tim, Kelly Trott a sărit cu douăzeci şi doi de dolari şi cincizeci de cenţi şi l-a salvat pe amărâtul ăla de eternele chinuri prin care ar fi trecut dacă ajungea „băiatul mamii” – una dintre puţinele etichete mai aiurea decât băiat de cos.

A urmat Caleb Hughes şi clubul a încasat doar unşpe dolari şi cincizeci de cenţi pe el. Apoi a venit Chad Ormonde, care mai că s-a scăpat în pantaloni când l-a invitat doamna McClure să se dea cu un

pas mai în faţă. Doamna McClure a citit de pe cartonaşul lui, l-a ciupit de obraji şi a scos fix unşpe dolari pe el.

Nu mai era decât Jon Trulock şi urmam eu la licitaţie. Aşa că nu prea mă interesa ce are în coş, ce hobby-uri îl pasionează şi care e sportul lui preferat. Eu unul o căutam pe Jumbo Jenny în mulţime, cu subsuorile fleaşcă de frică.

— Oferă careva zece dolari? zice doamna McClure la microfon.

Îmi ia ceva să mă prind că nimeni nu strigă „Zece!” Nimeni nu zicea nimic.

— Ei, haideţi! Mâncarea e delicioasă. Tarte cu căpşuni, ăăă…

Şi doamna McClure se apucă să citească iar meniul lui Jon Trulock de pe cartonaş.

Ce penibil! Era mai rău decât să fii băiatul mamii. Mai rău decât să iei prânzul cu Jumbo Jenny! Cine-l votase ca băiat de coş dacă nu voia nimeni să mănânce cu el?

Apoi, din dreapta mulţimii se aude un „Zece!”

— Zece? Am auzit un zece? face doamna McClure zâmbind emoţionată.

— Doisprezece! se aude o altă voce tot din zona aia.

Prima voce a revenit cu un „Cincisprezece!” şi dintr-odată mi-am dat seama a cui era vocea.

Era a lui Juli Baker.

Când m-am uitat prin mulţime am văzut-o,

avea mâna în aer şi expresia *aia* pe faţă.

— Şaisprezece! s-a auzit cealaltă voce.

Urmează o pauză, însă apoi Juli strigă un „Optsprezece!”

— Optsprezece! ţipă doamna McClure, care pare gata să leşine de uşurare. După o pauză, continuă: Optsprezece o dată… Optsprezece de două ori… Adjudecat contra sumei de optsprezece dolari.

Lui Juli? Chiar nu mă aşteptam deloc să liciteze pentru prânzul ăsta, indiferent al cui era.

Jon s-a dus împleticindu-se înapoi în rând. Ştiam că trebuie să păşesc în faţă, însă nu reuşeam să mă urnesc din loc. Parcă mă pocnise careva în stomac. Adică lui Juli îi plăcea de Jon? De-asta se arătase atât de… de… *drăguţă* cu mine în ultimul timp? Pentru că de-acum nu-i mai păsa de mine? O ştiusem dintotdeauna prin preajmă, aşteptându-se să mă fofilez ca să scap de ea, iar acum parcă nici n-aş fi existat.

— Vino mai în faţă, Bryce. Hai, nu fi timid!

Mike Abenido mi-a dat un mic brânci, zicându-mi:

— E rândul tău să fii tras pe roată. Du-te odată!

Parcă m-aş fi dus la moarte, aşa mă simţeam. Am rămas în faţă pe scenă, asudând la greu, cât mi-a disecat regina clubului meniul şi a parcurs lista preferinţelor personale. Nici n-a apucat să termine, că Shelly Stalls a şi strigat: „Zece!”

— Poftim? face doamna McClure.

— Vă dau zece!

— A, râde ea lăsând cartonaşul. Păi, zece atunci!

— Douăzeci! strigă Miranda Humes din mijlocul mulţimii.

— Douăzeci şi cinci! se-aude iar Shelly.

Eu mă uit după Jumbo Jenny şi mă rog să fi plecat deja acasă, poate i s-a făcut rău sau ceva. Între timp, Shelly şi Miranda tot licitează amândouă, din cinci în cinci dolari.

— Treizeci!

— Treizeci şi cinci!

— Patruzeci!

Atunci dau cu ochii de ea. E la vreo şase metri în spatele Mirandei şi-şi curăţă mizeria de sub unghii cu dinţii.

— Patruzeci şi cinci!

— Cincizeci!

— Cincizeci şi doi.

— Cincizeci şi doi? le întrerupe regina clubului. Ei, dar s-a încins atmosfera! Şi, judecând după conţinutul coşului, chiar merită să…

— Şaizeci!

— Şaizeci şi doi! strigă Shelly.

Miranda se agită să stoarcă nişte bani de la prietenii ei cât strigă doamna McClure „O dată!”. Însă atunci se ridică Jenny şi urlă:

— O sută!

O sută. Mulţimea exclamă în cor, apoi toţii colegii de şcoală se întorc să caşte gura la Jenny.

— Ei! râde doamna McClure. Avem o sută! Chiar e un record absolut. Şi o donaţie generoasă pentru clubul nostru, cât avânt!

Îmi venea să-i dau eu *vânt* de pe scenă. Eram terminat. N-aveam cum să mai scap de băşcălie de-acum.

Apoi se iscă ditamai tărăboiul şi dintr-odată le văd pe Shelly şi Miranda în picioare una lângă alta, strigând într-un glas:

— O sută douăzeci şi doi şi… cincizeci! Vă dăm o sută douăzeci şi doi şi cincizeci de cenţi!

— O sută douăzeci şi doi de dolari şi cincizeci de cenţi?

O clipă am avut impresia că regina clubului o să se facă praf şi pulbere de atâta emoţii.

— Vă puneţi banii la un loc ca să mâncaţi în compania acestui tânăr chipeş?

— Da! strigă ele şi se uită la Jenny.

Toată lumea se uită la Jenny.

Jenny ridică din umeri şi se apucă iar să-şi cureţe o unghie.

— Bine atunci! O sută douăzeci şi doi de dolari şi cincizeci de cenţi o dată… O sută douăzeci şi doi de dolari şi cincizeci de cenţi de două ori… Adjudecat de cele două domnişoare superbe în schimbul sumei record de o sută douăzeci şi doi de dolari şi cincizeci de cenţi!

— Frate! mi-a şoptit Mike când m-am întors în rând. Shelly şi Miranda? Eu cum aş putea să concurez cu aşa ceva?

Nicio şansă. L-a adjudecat Terry Norris pe şaişpe dolari, şi suma maximă după aia a fost patruzeci. Iar după ce s-a terminat, toţi ceilalţi tipi m-au luat cu „Frate! Ce mai, eşti cel mai tare… Respect!”, numai că nu mă simţeam deloc cel mai tare. Mă simţeam terminat de oboseală.

Mama a venit să mă îmbrăţişeze şi să mă sărute de parcă aş fi câştigat medalia de aur sau mai ştiu eu ce, mi-a şoptit „Băieţelul meu scump” şi a luat-o ţăcănind pe tocuri înapoi spre birou.

Iar eu am rămas locului extenuat şi jenat, ca apoi să mă ia Shelly şi Miranda pe sus până în sala de evenimente.

Clubul amenajase în sală măsuţe pentru doi decorate în nuanţe de roz, albastru şi galben, iar peste tot erau baloane şi panglici. Parcă eram iepuraşul de Paşti cu prostia aia de coşuleţ în mâini şi cu Miranda agăţată de un braţ şi Shelly de celălalt.

Ne-au dat cea mai mare masă şi au mai adus repede un scaun, iar când toată lumea a luat loc, doamna McClure a zis:

— Dragi băieţi şi fete! Nu mai trebuie să vă amintesc că sunteţi scutiţi de restul orelor. Poftă bună şi distracţie plăcută ca între prieteni… Nu vă grăbiţi, relaxaţi-vă, vă mulţumim încă o dată că ne

sprijiniţi. Fără voi n-am putea să ne facem treaba!

Şi iată-mă la masă cu cele mai atractive fete din şcoală.

Eram „cel mai tare”, toţi băieţii mă invidiau.

Frate, eram în culmea nefericirii.

Bine, erau amândouă absolut superbe, însă ziceau nişte chestii jenant de răutăcioase despre Jumbo Jenny.

— Ce-a fost în capul ei? se agită Miranda. Doar nu ţi-ai dori-o în veci ca prietenă, nu-i aşa, Bryce?

Păi, da, avea dreptate. Numai că nu mi se părea în regulă să zici aşa ceva cu voce tare.

— Am putea să vorbim despre altceva?

— Sigur. Despre ce?

— Nu-mi pasă. Orice. Mergeţi undeva la vară?

— Merg cu ai mei în croazieră pe litoralul mexican, se apucă Miranda să-mi zică prima. Aş putea să-ţi aduc ceva, face ea fluturând din gene.

— Noi mergem până la lac, zice Shelly dându-se ceva mai aproape cu scaunul. Tata are o cabană acolo şi poţi să te bronzezi absolut scandalos. Mai ştii cum arătam la începutul anului? Eram neagră, ce mai. Aşa am de gând să fac şi anul ăsta, numai că de data asta am program de bronzat peste *tot*. Să nu-i zici maică-mii, bine? chicoteşte ea. O să facă o criză!

Ei, şi aşa a izbucnit Bătălia Bronzurilor, frate. Miranda i-a zis lui Shelly că nici n-a observat la începutul anului că s-a bronzat şi că oricum cel mai

frumos te bronzezi pe un vas de croazieră. Shelly i-a zis Mirandei că persoanele cu pistrui n-au cum să se bronzeze pe bune, şi cum Miranda are pistrui peste tot, mai bine nu-şi iroseşte banii pe croazieră. Eu îmi înghiţeam cu noduri porţia de mâncare şi mă uitam prin sală, încercând să nu mă las afectat.

Atunci am văzut-o pe Juli. Era la două mese mai încolo, cu faţa spre mine. Numai că nu la mine se uita, ci la Jon, şi râdea cu ochii scânteietori.

Mi-a zvâcnit inima. De ce râdea aşa? Despre ce discutau? Cum putea să stea la masa aia şi să arate atât de… frumoasă?

Am simţit că-mi pierd controlul. Era ciudat. Parcă nu mai reuşeam să-mi mişc corpul ca lumea. Jon mi se păruse întotdeauna un tip destul de mişto, numai că în clipa aia îmi venea să dau cu el de pământ.

— Bryce, nu ţi-e bine? a zis Shelly apucându-mă de braţ. Arăţi… nu ştiu… ca un posedat sau mai ştiu eu ce.

— Cum? A, am făcut eu încercând să iau o gură de aer.

— La ce te uiţi aşa de lung? m-a întrebat Miranda.

S-au uitat amândouă în spate, apoi au început iar să ciugulească din mâncare, ridicând din umeri.

Însă nu mă puteam abţine să nu mă uit la ea. Şi parcă-l auzeam în sinea mea pe bunicul zicându-

mi: „Ceea ce hotărăşti să faci acum o să te urmărească tot restul vieţii. Poartă-te corect…”

Poartă-te corect…

Poartă-te corect…

M-am dezmeticit când m-a întrebat Miranda:

— Bryce? Tu nu eşti atent deloc? Te-am întrebat ce faci la vară.

— Nu ştiu, am răspuns tăios.

— Hei, poate vrei să stai câteva zile cu noi la lac! a zis Shelly.

Era un chin. Îmi venea să le urlu: „Tăceţi odată! Lăsaţi-mă în pace!” Îmi venea să o şterg afară şi să tot fug până nu mai simţeam nimic.

— Mâncarea e absolut delicioasă, Bryce, am auzit glasul Mirandei venind de undeva. Bryce? M-ai auzit? Chiar e o masă fenomenală.

Nu trebuia decât să-i mulţumesc şi atât. Însă am fost oare în stare să-i mulţumesc pur şi simplu? Nu.

— Am putea să vorbim despre altceva decât mâncare, bronzat şi păr? i-am trântit enervat.

— Păi, tu despre ce ai chef să vorbim atunci? mi-a întors-o ea obraznică.

M-am uitat buimac la ea, apoi la Shelly.

— Ce ziceţi de un subiect ca mişcarea perpetuă? Despre asta ştiţi ceva?

— Ce mişcare?

Miranda se pune pe râs.

— Ce? fac eu. Ce-i aşa de amuzant?

Se uită o clipă la mine, apoi chicoteşte.

— Nu mi-am dat seama că mi-am luat intelectual la licitaţie.

— Hei… Chiar sunt un tip deştept!

— Da? chicoteşte Miranda. Ştii măcar cum se scrie cuvântul ăsta?

— E mult prea deştept, Miranda.

— Ia nu te mai da atâta pe lângă el, Shelly. Adică te interesează pe bune ce-are în cap? Dumnezeule, mă dezgustă să te văd cum te guduri pe lângă el.

— Mă gudur? Poftim?

— M-ai auzit bine. Oricum n-o să te invite la balul absolvenţilor, aşa că las-o baltă, bine?

Şi până aici le-a fost. O tartă din foietaj cu mere de-a maică-mii s-a făcut terci în părul Mirandei, iar ce mai rămăsese din sosul de friptură a picurat în pletele lui Shelly. Şi nici n-a apucat doamna McClure să zică: „În numele clubului, ce faceţi acolo?”, că deja se luaseră la trântă pe podea, încercând să se demachieze una pe alta cu unghiile.

Am profitat de situaţie ca să mă duc până la masa lui Juli, unde am luat-o de mână zicându-i:

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Ce e? face Juli dând să se ridice. Ce-i asta, Bryce? De ce s-au luat la bătaie?

— Ai putea să ne scuzi puţin, Jon? zic şi o trag după mine de la masă.

Acum că o ţin de mână, nici nu mai pot să *gândesc*. Aşa că mă opresc în mijlocul sălii şi mă uit la ea. La faţa ei. Îmi vine să-i ating obrazul, să i-l simt sub piele. Îmi vine să-i ating părul, chiar pare incredibil de moale.

— Bryce, îmi şopteşte ea. Ce-i cu tine?

— Îţi place de el? o întreb aproape sufocându-mă.

— Dacă-mi place… de Jon adică?

— Da!

— Păi, sigur. E drăguţ şi…

— Nu, îţi place de el *pe bune* adică?

Îmi bătea inima mai să-mi spargă pieptul, aşa că am apucat-o de amândouă mâinile şi am aşteptat.

— Păi, nu. Adică nu în felul ăla…

Nu! A zis nu! Nu mi-a mai păsat unde sunt, nu mi-a mai păsat cine mă vede. Voiam, nu, trebuia neapărat s-o sărut. Mi-am apropiat faţa de a ei, am închis ochii şi apoi…

S-a desprins din strânsoarea mea.

Dintr-odată în sală s-a lăsat o tăcere desăvârşită. Miranda şi Shelly se uitau la mine de sub claia lor murdară de păr, toată lumea mă privea de parcă mi se arseseră toate circuitele, iar eu stăteam înlemnit şi încercam să-mi retrag buzele din acţiune şi să mă reculeg.

Doamna McClure m-a luat atunci de umeri şi m-a condus înapoi la scaunul meu, zicându-mi:

— Ia loc şi să nu pleci cumva!

După care le-a tras pe Miranda şi Shelly afară cu o muştruluială şi le-a trimis pe fiecare în altă baie, să se spele cât fugea ea să cheme pe cineva de la curăţenie să dea cu mopul.

Am rămas singur la masă şi nici măcar nu m-am mai sinchisit să mă prefac. Voiam pur şi simplu să fiu cu ea.

Să-i vorbesc. S-o ţin iar de mână.

S-o sărut.

Am încercat să discut iar cu ea înainte să ne trimită acasă, însă, cum mă apropiam, cum mă evita. Iar când a sunat ultimul clopoţel a dispărut. Am căutat-o peste tot, însă parcă intrase în pământ.

Garrett însă era încă prin zonă.

— Băi! a făcut el când a dat de mine. Zi-mi că nu-i adevărat!

N-am zis nimic. Am luat-o doar spre rastelul de biciclete, sperând să o găsesc pe Juli.

— Aoleu… chiar e adevărat!

— Lasă-mă în pace, Garrett.

— Te pomeneşti cu cele mai faine gagici din şcoală la masă şi le laşi baltă de dragul lui *Juli*?

— Nu înţelegi.

— Aşa e, frate. Chiar nu înţeleg. Ai încercat s-o săruţi pe bune? Nu mi-a venit să cred când am auzit. Doar vorbim de Julianna Baker acum, nu? Vecina ta de coşmar? Pacostea aia atotştiutoare?

Gagica din coteţul cu găinaţi?

Am înlemnit locului, apoi l-am îmbrâncit. M-am proptit cu amândouă mâinile în el şi l-am împins.

— Asta a fost acu’ o veşnicie, frate. Mai termină! Garrett a ridicat braţele, trăgându-se însă mai spre mine.

— Băi, chiar că ţi s-a pus pata rău, auzi?

— Nu te băga, bine?

Garrett mi-a tăiat imediat calea.

— Nu-mi vine să cred! Acu’ două ore erai cel mai tare. Cel mai tare! Toată şcoala picase în genunchi de admiraţie! Şi uite ce-ai ajuns. Acuma eşti, gen, un risc social. Apoi a urmat pufnind: Şi ştii ce, frate, sincer, dacă aşa ai de gând să te porţi, chiar nu-mi trebuie un tovarăş ca tine.

— Foarte bine! i-am zis şi eu aproape în nas. Să ştii că nici mie nu-mi trebuie!

L-am împins în lături şi am luat-o la fugă.

Până la urmă m-am dus pe jos acasă. În pantofii care mă rodeau şi cu vasele murdare zornăind în coşul de picnic lipicios, aşa am mers tot drumul, ca un băiat de coş ce sunt. Iar înăuntrul meu se dădea o adevărată bătălie. Bryce de pe vremuri voia să dea timpul înapoi şi s-o ardă fără griji cu Garrett, voia s-o urască mai departe pe Juli Baker.

Voia să fie cel mai tare din şcoală.

Dar în adâncul sufletului ştiam că se terminase

cu Bryce de pe vremuri. Tăiasem toate legăturile cu el. La fel şi cu Garrett, Shelly sau Miranda sau alţii care n-aveau cum să mă înţeleagă. Juli *era* altfel, însă după atâţia ani nu mă mai deranja.

Chiar îmi plăcea.

Îmi plăcea de *ea*.

Şi de câte ori o vedeam mi se părea şi mai frumoasă. Părea să strălucească pur şi simplu. Bine, nu ca un bec de o sută de waţi, avea un fel de căldură a ei. Poate pentru că se căţărase în copacul ăla. Poate pentru că le cânta puilor ei. Poate pentru că bătea cuie în stâlpii gardului şi visa la mişcarea perpetuă. Habar n-am. Ştiu doar că, pe lângă ea, Shelly şi Miranda păreau atât de… oarecare.

Nu mă mai simţisem niciodată aşa. În viaţa mea. Mă simţeam puternic, acum că recunoşteam ce simt, în loc să mă mai ascund. Eram fericit. Mi-am scos pantofii şi şosetele şi le-am vârât în coş. Când am luat-o la fugă spre casă cu cravata fluturându-mi peste umăr, mi-am dat seama că Garrett avusese dreptate de data asta – chiar mi se pusese pata.

Total.

Am gonit pe strada noastră şi i-am văzut bicicleta răsturnată pe aleea casei. Era acasă!

Am sunat la uşă de-am crezut că stric soneria.

Nimic.

Am bătut în uşă cu pumnul.

Nimic.

M-am dus acasă şi am sunat-o, şi în sfârşit, în sfârşit a răspuns mama ei.

— Bryce? Nu, îmi pare rău. Nu vrea să vorbească. După care îmi şopteşte: Mai las-o puţin, bine?

Am lăsat-o o oră. Nici atât. Apoi m-am dus peste drum.

— Vă rog, doamnă Baker. Trebuie neapărat s-o văd!

— S-a încuiat în camera ei, dragule. Ce-ar fi să revii mâine cu un telefon?

Mâine? Nu puteam să aştept până mâine! Aşa că am luat-o pe lângă casă, am sărit gardul şi i-am bătut la fereastră.

— Juli! Juli, *te rog*. Trebuie să te văd.

Perdelele au rămas trase, doar s-a deschis uşa din spate şi a ieşit doamna Baker să mă trimită la plimbare.

Când am ajuns acasă, mă aştepta bunicul la uşa din faţă.

— Bryce, ce se întâmplă? Tot dai fuga la Bakeri acasă şi sari gardul… Parcă a luat foc lumea!

— Nu-mi vine să cred! am izbucnit. Pur şi simplu nu-mi vine să cred! Nu vrea să vorbească cu mine!

Bunicul m-a condus în camera din faţă, întrebându-mă:

— Cine nu vrea să vorbească cu tine?

— Juli!

— E… supărată pe tine? a întrebat el şovăind.

— Nu ştiu!

— Are de ce să fie supărată pe tine?

— Nu! Da! De fapt nu ştiu!

— Bun, ce s-a întâmplat?

— Am încercat s-o sărut! De faţă cu toată sala, în timp ce luam masa cu Shelly şi Miranda la prostia aia de prânz al băieţilor de coş, atunci am încercat s-o sărut!

Pe fata bunicului s-a lăţit încet un zâmbet.

— Aşa ai făcut?

— Parcă eram, gen, *posedat*. Nu m-am putut abţine! Numai că ea s-a dat în spate şi… M-am dus să mă uit pe fereastră la casa Bakerilor: Şi acum nu vrea să vorbească cu mine!

— Poate i se pare totul un pic prea din senin? a zis bunicul foarte încet.

— Bine, dar nu e!

— Nu e?

— Nu, adică… M-am întors spre el: Totul a început când cu prostia aia de articol din ziar. Nu ştiu… De atunci m-am simţit tare ciudat. Parcă nici nu mai arată la fel, nu mai vorbeşte la fel, nici nu mi se mai pare acelaşi om! E… e pur şi simplu altfel, am zis cu ochii pe geam, la casa Bakerilor.

Bunicul a venit lângă mine şi s-a uitat şi el peste drum.

— Nu, Bryce, a zis el încet. Ea e la fel ca

înainte, tu te-ai schimbat de fapt. Mi-a pus mâna pe umăr şi mi-a şoptit: Şi de-acum înainte, fiule, n-o să mai fi niciodată ce erai.

O fi bunicul încântat de situaţia asta, însă eu unul mă simt îngrozitor. Nu-mi vine să mănânc, nu-mi vine să mă uit la televizor, nu-mi vine să fac nimic.

Aşa că m-am dus la culcare devreme, numai că nu pot să adorm. De ore întregi mă uit pe fereastră, la casa ei. M-am uitat la cer, am numărat oi. Însă, frate, îmi vine să-mi trag şuturi că am fost aşa de prost toţi anii ăştia.

Cum aş putea s-o conving să mă asculte acum? Dac-aş putea, m-aş căţăra în sicomorul ăla uriaş. Până în vârf. Şi i-aş striga numele peste acoperişuri, să-l audă o lume întreagă.

Şi cum ştii deja ce pămpălău sunt când vine vorba de urcat în copaci, cred că-ţi dai seama că aş face absolut orice s-o conving să vorbească cu mine. Nene, m-aş arunca după ea într-un coteţ plin de găinaţi dacă trebuie. M-aş chinui pe bicicletă tot drumul până la şcoală de-acum şi în vecii vecilor dacă aşa pot să fiu cu ea.

Ceva. Trebuie să fac ceva ca să-i arăt cumva că m-am schimbat. Ca să-i demonstrez că am înţeles.

Dar ce? Cum să-i arăt că nu sunt cum mă crede ea? Cum aş putea să şterg cu buretele tot ce-am făcut şi să o iau de la capăt?

Poate că n-am cum. Poate că nu e posibil. Însă Juli Baker m-a învăţat că trebuie să încerc din toată inima mea şi din tot sufletul meu.

Orice s-ar întâmpla, ştiu că bunicul are dreptate de data asta.

N-o să mai fiu niciodată cum eram.

JULIANNA

Băieţii de coş

În prima luni după cina din casa Loski, Darla a venit să vorbească cu mine la şcoală şi m-a silit să-mi amintesc de Bryce Loski.

— Jules! Stai, fată, aşteaptă! Ce mai faci?

— Bine, Darla, dar tu?

— Nu, pe bune acuma, mi-a şoptit ea. Eşti bine? Apoi şi-a aranjat ghiozdanul şi s-a uitat mai întâi peste un umăr, apoi peste celălalt: M-am tot gândit, ştii, a fost o mare răutate din partea lui Bryce. Mai ales că e febleţea ta.

— Cine ţi-a zis aşa ceva?

— Da’ ce, n-am ochi? Haide, fată. Se înţelege. De-asta mi-am făcut griji pentru tine. Chiar eşti bine?

— Da, sunt bine. Însă mersi că te-ai gândit la mine. Oricum, Darla, i-am zis uitându-mă ţintă la ea, nu se mai înţelege de-acum.

— Cât o să te ţii de regimul ăsta? a râs Darla.

— Nu e niciun regim. Mi-am pierdut, ăă, apetitul pentru el.

— Aha, face ea privindu-mă cu scepticism.

— Păi, chiar aşa e. Dar mersi că, ştii tu, îţi pasă de mine.

La prima oră m-am simţit bine, puternică şi tare pe poziţie, însă apoi doamna Simmons a încheiat lecţia cu un sfert de oră mai devreme, zicându-ne:

— Să nu mai văd pe bănci decât un pix şi o hârtie.

— Ce? a ţipat toată lumea – şi eu cu ei adică, pentru că chiar nu mă pregătisem pentru o lucrare de control!

— Goliţi-vă băncile! a zis ea. Haideţi, că n-avem timp.

În clasă nu se mai auzeau decât mormăituri nemulţumite şi foşnet de caiete, iar când i-am făcut pe plac, doamna Simmons a luat un teanc de hârtii galbene de pe catedră, le-a aranjat în evantai zâmbind răutăcios şi ne-a zis:

— E timpul să ne votăm băieţii de coş!

Toată clasa a oftat uşurată.

— Băieţii de cos? Adică nu e o lucrare de control?

Doamna Simmons s-a apucat să frunzărească hârtiile, numărând buletinele de vot, şi ne-a spus:

— Seamănă cu o lucrare de control pentru că n-aveţi voie să vă consultaţi între voi. Şi mai

seamănă cu o lucrare de control pentru că aveţi la dispoziţie doar câteva minute.

A trântit un teanc de buletine de vot pe prima bancă din primul rând, apoi a trecut la rândul doi.

— O să vin pe la fiecare să le iau când sună clopoţelul şi o să verific dacă aţi respectat următoarele instrucţiuni. A trecut apoi la rândul trei: Alegeţi cinci, nu mai mult de cinci, dintre băieţii trecuţi în listă. Nu vă scrieţi numele pe buletin şi nu discutaţi pe cine aţi ales cu vecinii de bancă. Acum ajunsese deja la rândul patru, vorbind din ce în ce mai repede: După ce aţi ales candidaţii, întoarceţi foaia şi gata. Apoi a trântit restul buletinelor pe ultima bancă: Nu aveţi voie, repet, *nu* aveţi voie să îndoiţi buletinul!

Robbie Castinon a ridicat mâna, izbucnind:

— De ce trebuie să voteze şi băieţii? E penibil să voteze băieţii.

— Robbie… l-a avertizat doamna Simmons.

— Serios! Ce-ar trebui să facem acum? Să ne votăm prietenii sau duşmanii?

S-au auzit o groază de râsete înăbuşite, iar doamna Simmons s-a strâmbat, însă cam avea dreptate. Douăzeci dintre elevii de clasa a opta o să trebuiască să vină cu un prânz de picnic în doi ca să-i scoată la licitaţie.

— E o onoare să fii băiat de coş… a început doamna Simmons, însă Robbie a întrerupt-o.

— E o glumă proastă! a zis el. E jenant! Cine-şi

doreşte să fie băiat de coş?

Toţi tipii din jur au mormăit „Nu eu”, însă doamna Simmons şi-a dres glasul şi a zis:

— Ar trebui să vă doriţi! E o tradiţie care contribuie cu fonduri pentru şcoala noastră de când şi-a deschis porţile. Generaţii întregi de băieţi de coş au sprijinit complexul nostru şcolar, altfel n-ar arăta cum arată azi. De-asta avem straturi de flori. De-asta avem copaci umbroşi şi o livadă de meri. Dacă mergeţi pe la alte gimnazii o să vedeţi ce oază este micul nostru complex faţă de altele.

— Cu preţul sudorii şi sângelui vărsat de băieţii de coş, a mormăit Robbie.

— Robbie, a oftat doamna Simmons, o să înţelegi mai târziu, când o să-ţi dai copiii la şcoală. Până una-alta, te rog să votezi pe oricine crezi că ar putea să strângă mai mulţi bani. Elevi, a adăugat ea, mai aveţi la dispoziţie doar nouă minute.

În clasă s-a făcut linişte. Şi în timp ce parcurgeam lista pe care erau trecuţi mai bine de o sută cincizeci de băieţi de clasa a opta, mi-am dat seama că pentru mine până atunci nu existase decât un singur băiat. Pentru mine existase doar Bryce.

Nu m-am lăsat însă potopită de sentimente. Nu făcusem bine să-mi placă de el şi n-aveam de gând să-l votez acum.

Însă nici nu ştiam pe cine altceva să votez. M-

am uitat la doamna Simmons, care stătea cu ochii pe noi, uitându-se din când în când la ceas. Dacă n-aş fi ales pe nimeni? Dacă aş fi predat foaia goală?

M-ar fi ţinut sigur după ore. Aşa că în ultimele două minute am însemnat cu pixul băieţii din listă care ştiam că nu sunt nici nesimţiţi, nici hahalere, ci erau pur şi simplu de treabă. Când am terminat însemnasem zece băieţi cu totul, din care am încercuit cinci: Ryan Noll, Vince Olson, Andrian Iglesias, Ian Lai şi Jon Trulock. N-o să ajungă niciunul băiat de coş, însă oricum n-aveam de gând să licitez, aşa că nu conta. Când a sunat clopoţelul am predat buletinul şi am uitat cu totul de licitaţie.

Până a doua zi la prânz adică. Când mă duceam la bibliotecă mi-a ieşit Darla în cale şi m-a tras spre masa ei.

— Ai văzut lista? m-a întrebat.

— Ce listă?

— Lista cu băieţii de coş! Mi-a vârât sub nas o listă cu douăzeci de nume scrise de mână, uitându-se în jur: Febleţea ta e acolo!

Pe locul cinci era, cine altul, Bryce Loski.

Ar fi trebuit să m-aştept la aşa ceva, însă m-a inundat pe loc un sentiment cumplit de posesivitate. Cine-l votase oare? Erau o sută cincizeci de nume, aşa că primise o groază de voturi! Dintr-odată mi-am închipuit un roi de fete fluturând teancuri de bancnote pe sub nasul

doamnelor din club şi rugându-se de ele să le lase să ia prânzul cu el.

— Nu e febleţea mea! i-am zis Dariei azvârlindu-i lista.

De fapt, nici n-am votat cu el.

— Oho, fată! Chiar eşti la regim serios!

— Nu e niciun regim, Darla. Mi s-a… mi s-a luat de el, bine?

— Mă bucur să aud, oricum umblă vorba că paraşuta aia de Shelly a pus ochii pe el.

— Shelly? Shelly *Stalls*?

Pe loc mi-au luat foc obrajii.

— Chiar ea. Darla a fluturat lista, strigând: Liz! Macy!

Veniţi încoace! Am lista!

Prietenele Dariei au dat buluc şi s-au apucat să studieze hârtia de parcă era cine ştie ce hartă a comorilor.

— Chad Ormonde e pe listă! a ţipat Macy. E tare drăguţ. Aş da zece dolari pe el fără să stau pe gânduri!

— Uite-l şi pe Denny! a chiţăit Liz. Băiatul ăla e… miş-too-de-toot!

— Jon Trulock? a făcut Macy strâmbând din buze. Jon Trulock? Cum a ajuns pe listă?

O clipă nu mi-am crezut urechilor. I-am smuls hârtia din mână.

— Eşti sigură?

— Uite-l, a zis Macy arătând numele cu

degetul. Cine crezi că l-a votat?

— Tipele cuminţi, îmi închipui, a zis Darla. Pe mine mă interesează mai degrabă Mike Abenido. Concurează careva cu mine?

— Dacă te bagi, eu mă retrag! a râs Macy.

— Şi eu, a spus Liz.

— Tu ce zici, Jules? m-a întrebat Darla. Vii cu bănuţi la tine vineri?

— Nu!

— Aşa eşti scutită de jumătate din ore…

— Nu! N-am de gând să licitez pentru nimeni…

— Mă bucur pentru tine, a râs ea.

După-amiază am luat-o spre casă pe bicicletă, gândindu-mă îmbufnată la Bryce şi la licitaţia cu băieţii de coş. Simţeam că mă înmoi iar când mă gândeam la Bryce.

De ce mi-ar păsa că-i place lui Shelly de el? Nici n-ar trebui să mă gândesc la el!

Când nu mă gândeam la Bryce, îmi făceam griji pentru bietul Jon Trulock. Era un băiat liniştit şi-mi părea rău că trebuia să vină cu coşul în braţe şi să fie scos la licitaţie de faţă cu toţi colegii de şcoală. Oare ce-o să păţească din cauza mea?

Însă când fugeam pe aleea casei noastre, toţi băieţii de coş mi-au fugit din minte. Parcă se vedea ceva verde mijind din pământ, nu? Da! Da, chiar aşa! Am trântit bicicleta şi m-am lăsat în patru labe. Erau aşa de plăpânde, de mititele şi de rare! De-abia dacă se observau pe pământul negru şi

întins, însă erau aievea. Îşi făceau loc să iasă în soarele după-amiezii.

Am intrat într-un suflet în casă strigând:

— Mamă! Mamă, se vede iarba!

— Serios? a zis mama ieşind din baie cu mănuşile menajere şi o găleată. Chiar mă întrebam dacă o să mijească odată.

— Ei bine, mijeşte! Hai! Hai să vezi!

La început nu prea a fost impresionată. Însă după ce am pus-o să se lase în patru labe şi să se uite ca lumea, mi-a zis zâmbind:

— Sunt atât de plăpânde…

— Parcă ar căsca, nu?

A înclinat din cap şi s-a uitat mai de-aproape.

— Să caşte?

— Bine, mai degrabă se întind, aş zice. De parcă s-au săltat în pătuţul lor de pământ şi au ridicat bine braţele, zicând: Bună dimineaţa, lume!

— Da, aşa arată! a zis ea râzând.

M-am ridicat şi m-am apucat să descolăcesc furtunul.

— Cred că le-ar trezi tocmai bine un duş.

Mama a încuviinţat şi m-a lăsat să ud iarba cântând. Şi tocmai când sărbătoream fericită venirea pe lume a firicelelor mele de iarbă crudă, am auzit cum huruie autobuzul şcolii şi se opreşte pe strada Collier.

Bryce. Numele mi-a apărut fulgerător în minte, stârnindu-mi o panică de nestăpânit. Fără să

vreau, m-am trezit că las baltă furtunul şi mă reped în casă.

M-am încuiat în cameră şi am încercat să-mi fac temele.

Ce s-a ales de liniştea mea? Ce s-a ales de fermitatea mea?

Ce s-a ales de judecata mea? Mă părăsiseră toate doar pentru că pusese Shelly Stalls ochii pe el? Sau mă simţeam aşa doar din cauza vechii rivalităţi dintre noi două? Trebuia să-mi iau gândul de la Bryce şi Shelly. Meritau unul pe altul, n-aveau decât să fie împreună!

Însă în adâncul inimii ştiam că, asemeni firișoarelor crude de iarbă, nu eram destul de puternică încă să mă calce careva în picioare. Până atunci nu-mi rămânea decât o soluţie: trebuia să stau departe de el. Trebuia să-l tai cu totul din viaţa mea.

Aşa că n-am mai plecat urechea la ştirile despre băieţii de coş şi l-am evitat cu totul pe Bryce la şcoală. Când mă mai întâlneam cu el fără să vreau, îl salutam doar, de parcă nici nu prea ne ştiam.

Şi chiar funcţiona! Mă întăream pe zi ce trece. Mi se fâlfâia mie de licitaţii şi băieţi de cos!

Vineri dimineaţa m-am trezit devreme, am cules cele câteva ouă din coteţ, am udat curtea din faţă, care înverzise bine de-acum, am mâncat şi m-am pregătit de şcoală.

Însă, când îmi periam părul, îmi tot venea în cap Shelly Stalls. Azi era licitaţia. Probabil că se trezise la cinci şi-şi aranjase părul până şi-l umflase la maximum.

Şi ce? mi-am zis. Şi ce? Însă când îmi trăgeam jacheta pe mine, m-am uitat pe furiş la puşculiţa mea, şovăind. Ce-ar fi să…

Nu! Nu, nu, nu!

Am dat fuga la garaj, m-am urcat pe bicicletă şi am luat-o pe alee. Tocmai când porneam pe stradă, m-am trezit că-mi iese din senin doamna Stueby în cale.

— Julianna, m-a strigat ea făcându-mi cu mâna. Poftim, drăguţă. Îmi pare foarte rău că am întârziat atâta. Nu reuşesc să te prind dimineaţa.

Nici nu ştiam ce sumă îmi datorează. Şi nici nu-mi păsa în clipa aia. Dar când am văzut bancnota de zece de deasupra teancului din mâna ei, m-a apucat groaza.

— Doamnă Stueby, vă rog. Nu… nu-mi trebuie. Nu trebuie să-mi daţi niciun ban.

— Aiurea, copile! Desigur c-o să-ţi dau. Poftim! a zis ea fluturând banii spre mine.

— Nu, serios, nu… nu-i vreau.

Mi i-a vârât cu de-a sila în buzunarul blugilor, spunând:

— Ce-i cu aiurelile astea? Du-te acum! Du-te să-ţi iei cocos!

După care a luat-o în grabă spre aleea casei

sale.

— Doamnă Stueby… Doamnă Stueby? am strigat după ea. Nu-mi trebuie niciun cocoş…!

Însă plecase deja.

Când am ajuns la şcoală, mi-am parcat bicicleta şi nu m-am mai putut abţine să nu mă uit. Zece, cinşpe, şaişpe, şaptesprezece, optsprezece. Am împăturit bancnotele şi le-am vârât la loc în buzunar. Oare Shelly avea mai mult de-atât?

La prima oră mi-a fost ciudă că mi-a trecut aşa ceva prin cap. La a doua oră am evitat să mă uit la Bryce, însă, of, era tare greu! Nu-l mai văzusem cu cravată şi butoni!

Apoi, la prânz, când eram la dulapul meu, m-am trezit din senin cu Shelly Stalls pe cap. A venit chiar lângă mine zicându-mi:

— Am auzit că ai de gând să licitezi pentru el.

— Ce? am făcut eu dându-mă mai în spate. Cine ţi-a zis aşa ceva? Nu licitez deloc!

— Mi-a zis cineva că te-a văzut cu ditamai teancul de bancnote azi-dimineaţă. Cât ai la tine?

— Nu… nu te priveşte pe tine. Şi oricum nu licitez, bine? Nu… nu-mi mai place deloc de el.

— Oho, am trăit s-o aud şi pe-asta! a râs ea.

— E adevărat, am zis trântind uşa dulapului. N-ai decât să-ţi iroseşti banii pe el, ce-mi pasă mie?

Am lăsat-o cu gura căscată şi m-am simţit mai bine aşa decât dacă aş fi imobilizat-o de gât.

Aşa m-am simţit până la unsprezece, când

toată şcoala s-a strâns în sala de sport. N-aveam de gând să licitez pe Bryce Loski. Nici gând!

Apoi au urcat băieţii de coş pe scenă. Bryce arăta atât de adorabil cu coşul de picnic în mâini şi şerveţelele cu carouri alb-roşu ieşind de sub capac, că am simţit că mi se fac scrum banii din buzunar doar când mi-am închipuit-o pe Shelly Stalls întinzându-şi un şervet din ăla în poală.

Darla a venit în spatele meu şi mi-a şoptit:

— Cică ai avea un teanc de bani la tine. E adevărat?

— Ce? Nu! Bine, da, dar nu… n-o să licitez cu ei.

— Ooo, fată, uită-te la tine puţin. Ţi-e bine?

Nu mi-era. Mi-era cam greaţă şi îmi cam tremurau picioarele.

— Mi-e foarte bine, i-am zis. Foarte bine.

Darla s-a uitat la mine, apoi la scenă şi iar la mine.

— N-ai nimic de pierdut în afară de stima de sine.

— Încetează! i-am şoptit tăios.

Parcă mă apucase un atac de panică. Nu puteam să respir. Mă simţeam ameţită şi nesigură pe picioare, de parcă nu mai reuşeam să-mi controlez corpul.

— Poate mai bine te-ai aşeza, a zis Darla.

— Mă simt bine, Darla, foarte bine.

Darla s-a încruntat.

— Cred că mai bine stau cu tine ca să fiu sigură.

Preşedinta clubului de promovare a şcolii, doamna McClure, se tot agitase pe lângă băieţii de coş, îndreptându-le cravatele şi şoptindu-le ce să facă, însă dintr-odată a bătut cu ciocănelul în pupitru şi a strigat în microfon:

— Dacă faceţi linişte, ne pregătim să începem.

În viaţa mea n-am mai văzut şase sute de copii amuţind toţi în aceeaşi clipă. Cred că nici doamna McClure nu mai văzuse, căci a zis zâmbind:

— Ei, vă mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult. Apoi a început: Bine-aţi venit la a cincizeci şi două ediţie a Licitaţiei anuale a Băieţilor de Coş! Ştiu că profesorii v-au explicat deja la clasă regulamentul, însă mi s-a cerut să vă reamintesc câteva lucruri. Acesta este un eveniment *civilizat*. Nu se tolerează fluierăturile, strigătele sau alte purtări compromiţătoare. Cine doreşte să liciteze trebuie să ridice bine mâna. E interzis să licitezi fără să ridici mâna, iar dacă se trezeşte vreun glumeţ, va fi prins pe loc şi reţinut după ore sau trimis acasă cu suspendare. Ne-am înţeles? Bun.

A trecut sala în revistă, de la o margine la cealaltă.

— Profesori, văd că sunteţi pe poziţii.

Atunci s-au întors simultan şase sute de capete, când la dreapta, când la stânga, să vadă blocada profesorilor care înconjuraseră sala de

sport.

— Frate, a şoptit Darla, chiar n-ai cum să te distrezi deloc aşa.

— Suma minimă este zece dolari, a continuat doamna McClure, iar cea maximă e la discreţia voastră, însă nu se acceptă licitarea pe datorie. Apoi a arătat în dreapta. Câştigătoarele se duc direct la masa de lângă uşa de nord odată ce declar coşul adjudecat. Şi, după cum ştiţi deja, câştigătoarele şi băieţii lor de coş sunt scutiţi de restul orelor şi de la făcutul temelor diseară, indiferent de clasă. Apoi le-a zâmbit celor din blocadă: Domnilor şi doamnelor profesori, vă mulţumim că sunteţi alături de noi. Să începem aşadar! Şi-a pus ochelarii şi şi-a lăsat ochii pe un cartonaş mic: Primul coş îi aparţine lui Jeffrey Bisho. Hai încoace, Jeffrey, nu fi timid, i-a zis ea uitându-se la el pe deasupra ochelarilor.

Jeffrey s-a dat încet mai în faţă, în timp ce doamna McClure a citit mai departe:

— Jeffrey ne-a adus un prânz de-ţi lasă gura apă, compus din sandvişuri cu salată de pui, tăiţei orientali, struguri fragezi, ceai cu gheaţă şi prăjituri cu răvaşe. Apoi i-a zâmbit pe deasupra ochelarilor. Chiar pare delicios şi o adevărată plăcere! La fel şi Jeffrey! a continuat ea întorcându-se spre mulţime. Îi place să se dea cu skateboardul, să schieze şi să înoate, însă, fetelor, îi mai place şi să se plimbe în parc şi să se uite la filme cu Humphrey Bogart. S-a

întors spre el zâmbindu-i larg: Chiar sunt palpitante, nu-i aşa?

Sărmanul Jeff s-a chinuit să zâmbească, însă se vedea că-i vine să intre în pământ.

— În regulă, a zis doamna McClure scoţându-şi rapid ochelarii. Aud pe cineva că oferă zece dolari?

A auzit pe mai multe chiar, oferind doişpe, cinşpe, douăzeci şi apoi douăzeci şi cinci!

— O dată… de două ori… gata! a ţipat doamna McClure. Domnişoara în sarafan mov!

— Cine e? am întrebat-o pe Darla.

— Cred c-o cheamă Tiffany, a zis ea. E în a şaptea.

— Pe bune? Oho. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap să licitez anul trecut! Şi nici nu ţin minte să fi licitat cineva atâţia bani.

Darla s-a uitat bănuitoare la mine.

— Înţeleg că anul ăsta îţi vine să licitezi? Cât ai la tine?

Când m-am uitat la ea, m-am pierdut pe loc.

— Darla, n-am adus bani pentru aşa ceva! Vecina mea mi i-a vârât în buzunar, îmi rămăsese datoare pentru nişte ouă şi…

— Ouă? A, de ele vorbea Bryce la bibliotecă?

— Exact, aşa că…

Când am văzut-o cum se uită la mine, am amuţit.

— Cum de-ţi trece prin cap să licitezi pe băiatul ăla?

— Chiar nu vreau! însă mi-a plăcut atâta timp de el, Darla, de când aveam şapte ani. Chiar dacă ştiu că e laş şi lichea şi nici n-ar mai trebui să vorbesc cu el în viaţa mea, mi-e greu să-mi amintesc toate astea, mai ales că ştiu că a pus Shelly Stalls ochii pe el. Iar acum m-am trezit şi cu banii ăştia care-mi ard buzunarul!

— Ei, înţeleg chestia cu Shelly Stalls, însă odată ce ştii sigur c-o să regreţi mai încolo dacă te îndopi cu felia aia de *cheesecake*, pot să te ajut să te ţii de regim. Şi a întins mâna: Dă-mi mie banii. Ţi-i dau după.

— Nu!

— Nu?

— Adică… mă descurc singură. Trebuie să mă descurc.

Darla a clătinat din cap.

— Of, fată. Mi-e tare milă de tine.

M-am întors iar spre scenă. Licitaţia se derula atât de repede! Mai era un pic şi urma Bryce. Pe măsură ce licita lumea, în sinea mea se dădea o luptă din ce în ce mai asurzitoare şi mai aprigă. Ce o să fac până la urmă?

Apoi, dintr-odată, s-a lăsat liniştea în sală. Mai că se-auzea musca. Iar lângă doamna McClure stătea înmărmurit de ruşine Jon Trulock. Doamna McClure îşi plimba ochii prin mulţime, cu un aer la fel de stânjenit.

— Ce s-a întâmplat? i-am şoptit Dariei.

— Nu licitează nimeni, mi-a şoptit ea.

— Oferă cineva zece? a strigat doamna McClure. Ei, haideţi! Mâncarea e delicioasă. Tarte cu căpşuni, biftec şi sandvișuri cu brânză Munster…

— Vai, nu! i-am şoptit Dariei. Nu-mi vine să cred că i-am făcut aşa ceva!

— Tu? Ce i-ai făcut?

— L-am votat!

— Păi, sigur n-ai fost singura…

— Atunci de ce nu licitează nimeni pe el? E… e un băiat aşa de bun.

— Exact, a încuviinţat Darla.

Atunci mi-am dat seama ce trebuie să fac.

— Zece, am strigat ridicând mâna.

— Zece? s-a bâlbâit doamna McClure. A zis cineva zece?

Am ridicat şi mai sus mâna şi i-am spus Dariei:

— Zi doişpe.

— Ce?

— Zi doişpe, o să te întrec.

— Nici nu mă gândesc!

— Darla! Nu se poate să scoată numai zece, haide!

— Doisprezece! a strigat Darla fără să ridice prea tare mâna.

— Cincisprezece! am ţipat.

— Şaisprezece! a strigat Darla şi s-a uitat ţintă la mine râzând.

— Darla! i-am şoptit. N-am decât cinşpe la mine.

A făcut ochii mari.

— Optsprezece! am strigat râzând, însă apoi i-am tras mâna în jos zicându-i: Mai mulţi chiar nu am.

O clipă a fost tăcere, apoi:

— Optsprezece o dată! Optsprezece de două ori… Adjudecat! Contra sumei de optsprezece dolari.

— Oho, fată! Ce palpitant!

— Chiar că! am aprobat eu.

— Ei, nu mai papi desert atunci. Se pare că ţi-ai tocat banii pe ceva mai… ăă… hrănitor. Apoi a făcut semn din cap spre scenă: Te duci la masă cum ţi s-a zis? Sau rămâi să vezi măcelul?

N-am mai avut când să mă hotărăsc. Nici n-a apucat doamna McClure să-l prezinte ca lumea pe Bryce şi coşul lui, că Shelly a şi strigat „Zece!” Apoi din mijlocul sălii s-a auzit un „Douăzeci!” Era Miranda Humes, care ridicase mâna cât putea. S-au luat la întrecere care mai de care, până când Shelly a strigat: „Şaizeci şi doi!”

— Nu-mi vine să cred, i-am şoptit Dariei. Şaizeci şi doi de dolari! Haide, Miranda, hai.

— Cred că i s-au terminat banii. Shelly o să iasă câştigătoare.

— Şaizeci şi doi de dolari o dată! a ţipat doamna McClure, însă n-a mai apucat să zică „De

două ori!”, că din spate s-a auzit o voce strigând „O sută!”

Toată sala a exclamat şi s-a întors să se uite cine strigase.

— E Jenny, a şoptit Darla.

— *Atkinson*? am făcut eu.

— Uite-o, mi-a arătat-o Darla.

Chiar îţi sărea în ochi, îi depăşea în înălţime pe toţi, cum stătea în tricoul ei de baschet cu numărul şapte, de care nu prea se despărţea niciodată.

— Oo, am şoptit, nici n-am bănuit.

— Poate o să ţi-l sufle pe Bryce dintr-o săritură, a zis Darla zâmbind cu gura până la urechi.

— Ce contează? am chicotit. Deja i l-a suflat lui Shelly!

Doamna McClure se extazia la microfon ce sumă record se strânsese, când s-a stârnit agitaţia în mulţime, cam pe unde era Miranda. Când am zărit claia de păr a lui Shelly, am crezut la început c-o să se ia la bătaie. Însă atunci Shelly şi Miranda s-au întors spre doamna McClure şi au strigat:

— O sută douăzeci şi doi şi cincizeci de cenţi!

— Ce? am zis eu înăbuşindu-mi un ţipăt.

— S-au combinat, mi-a şoptit Darla.

— Nu, nu, nu! Haide, Jenny, am zis uitându-mă spre ea.

— E terminată, a zis Darla clătinând din cap şi chiar aşa a fost.

Bryce a fost adjudecat de Shelly şi Miranda pe

suma de o sută douăzeci şi doi de dolari şi cincizeci de cenţi.

A fost un pic ciudat când m-am dus la Jon şi am luat-o spre sala de evenimente să mâncăm. Însă s-a arătat atât de drăguţ şi de recunoscător, cred, că licitasem pe el, că în clipa în care ne-am instalat nu mă mai simţeam aşa de stângace şi stânjenită. Era un prânz ca oricare altul.

Mi-ar fi fost mai uşor dacă nu m-ar fi aşezat chiar cu faţa la Bryce şi micul lui harem, însă m-am străduit cât am putut să-i ignor. Jon mi-a povestit de aeromodelul cu telecomandă prin radio pe care-l construia cu tatăl lui, că lucrau la el de aproape trei luni şi în weekend urmau în sfârşit să-l lanseze. M-a făcut să râd povestindu-mi că lipise cu pistolul două fire greşit, stârnind un adevărat incendiu la subsolul casei, iar eu l-am întrebat cum funcţionează un aeromodel cu comandă prin radio, pentru că nu prea înţelegeam.

Aşa că mă simţeam mult mai relaxată şi chiar mă distram la masă cu Jon. Plus că eram tare uşurată că nu licitasem pe Bryce. M-aş fi făcut de râs rău de tot! Şi nici nu mă deranja aşa de mult cum mi-am închipuit să le văd pe Shelly şi Miranda periindu-l pe Bryce. De fapt, erau caraghioase.

Jon m-a întrebat despre familia mea şi tocmai îi povesteam de fraţii mei şi formaţia lor când s-a iscat ditamai tărăboiul lângă masa lui Bryce. Brusc,

le-am văzut pe Shelly şi Miranda tăvălindu-se pe jos ca un ghem imens de blană şi mânjindu-se cu mâncare.

Atunci, din senin, a apărut Bryce la masa noastră. M-a apucat de mână, m-a tras ceva mai încolo şi mi-a şoptit:

— Îţi place de el?

Am rămas cu gura căscată.

— Îţi place de el? m-a întrebat el iar, luându-mă de amândouă mâinile.

— Zici de Jon?

— Da!

Nici nu mai ştiu ce-am răspuns. Se uita drept în ochii mei ţinându-mi strâns mâinile în ale lui, apoi a început să mă tragă spre el. Inima îmi bătea tare în piept, îşi tot apropia faţa de a mea, închizând ochii… Fix acolo, de faţă cu toţi ceilalţi băieţi de coş, fetele de la mesele lor şi adulţii din sală îşi găsise să mă sărute.

Să mă *sărute*.

Am intrat în panică. Toată viaţa aşteptasem sărutul ăla, iar acum?

M-am smuls de lângă el şi am fugit înapoi la masă, iar când m-am aşezat Jon mi-a şoptit:

— A încercat să te sărute, nu?

M-am întors cu spatele la Bryce în scaun şi i-am şoptit:

— Am putea, te rog, să discutăm despre altceva? Orice?

Lumea şuşotea cu ochii la mine, iar când s-a întors Shelly Stalls de la baie, unde se spălase, toată lumea a amuţit. Părul îi arăta oribil. Îi stătea unsuros şi lipit de cap şi nu reuşise să-şi scoată toate bucăţelele de mâncare. S-a uitat aşa de urât la mine, că parcă încerca să mă lichideze cu laserele.

Vreo doi adulţi au condus-o înapoi la masă, după care lumea s-a pus pe şuşotit mai ceva ca înainte. Iar lui Bryce nici nu părea să-i pese! Tot încerca să vină să vorbească cu mine, însă fie îl oprea un profesor, fie îl evitam eu până să zică ceva.

Când a sunat în sfârşit clopoţelul, mi-am luat rapid la revedere de la Jon şi am ţâşnit pe uşă. Nu mai ajungeam odată la bicicletă! Am şters-o prima de la şcoală şi am pedalat atât de repede pe bicicletă, că simţeam c-o să-mi explodeze plămânii.

Doamna Stueby uda florile la ea în curte şi a dat să-mi zică ceva, însă am lăsat baltă bicicleta pe alee şi am fugit de ea în casă. Chiar n-aveam chef să discut despre cocoşi cu ea!

Mama m-a auzit trântind uşile prin casă şi a venit în camera mea să vadă ce am.

— Julianna! Ce-ai păţit?

M-am răsucit în pat cu faţa spre ea şi am izbucnit, gata să-mi dea lacrimile:

— Sunt atât de confuză! Nici nu mai ştiu ce să

gândesc, să simt sau să fac…!

S-a aşezat lângă mine pe pat şi m-a mângâiat pe păr.

— Zi-mi ce s-a întâmplat, scumpa mea.

Am şovăit o clipă, apoi am ridicat mâinile exasperată.

— A încercat să mă *sărute*!

Mama s-a străduit să se abţină, însă, cu toată fata ei serioasă, am văzut că-i venea să zâmbească.

— Cine? m-a întrebat aplecându-se un pic spre mine.

— Bryce!

Mama a şovăit.

— Bine, dar mereu ţi-a plăcut de el…

A sunat cineva la uşă. Iar şi iar. Mama a dat să se ridice, însă am apucat-o de braţ zicându-i:

— Nu răspunde!

Din nou s-a auzit soneria, urmată aproape imediat de o bătaie puternică în uşă.

— Mamă, te rog! Nu răspunde. Sigur el e!

— Dar, scumpa mea…

— Nu-mi mai plăcea de el! Absolut deloc!

— De când?

— De vinerea trecută. După cină. Dacă ar fi dispărut de pe faţa pământului după cina aia la ei acasă, nici nu mi-ar fi păsat măcar!

— De ce? S-a întâmplat ceva ce nu ştiu eu la cina aia?

Mi-am îngropat iar capul în pernă, zicând:

— E prea complicat, mamă! Nu… nu pot să vorbesc despre asta.

— Oho, a făcut ea după o clipă. De-acum eşti o adolescentă în toată regula.

— Îmi pare rău, am gemut – ştiam că o doare. Apoi m-am ridicat în capul oaselor şi i-am zis: Mamă, în toţii anii ăia cât mi-a plăcut de el? De fapt nu-l cunoşteam deloc. Ştiam doar că are cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată şi că mi se înmuia inima ca untul la soare când îmi zâmbea. Însă acum ştiu că de fapt e un laş şi o lichea, aşa că trebuie să nu mai ţin cont de cum arată!

Mama s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Ei, a făcut ea. Ca să vezi.

— Cum adică?

Şi-a ros o clipă un obraz, apoi s-a apucat să şi-l roadă pe celălalt.

— Mai bine nu zic nimic, a spus ea într-un final.

— De ce?

— Pentru că… Nu e bine. Oricum îmi dau seama că nu-ţi place să discuţi anumite lucruri cu *mine*…

Ne-am uitat o clipă una la alta fără să spunem nimic. Până la urmă am început, lăsându-mi ochii în jos:

— Când lucram la curte cu Chet, i-am zis că nu

noi suntem proprietarii casei şi despre unchiul David. Probabil că le-a zis şi celorlalţi, pentru că înainte de cina de la familia Loski l-am auzit pe Bryce glumind cu prietenul lui pe seama unchiului David la şcoală. M-am supărat foarte tare, însă n-am vrut să-ţi spun, pentru că aşa ai fi crezut că ne-au invitat la ei doar din *milă*. Apoi am urmat uitându-mă la ea: Păreai aşa de fericită că ne-au invitat la cină. Şi ştii că de-atunci pari mai fericită decât înainte, mi-am dat eu seama brusc.

Mama m-a luat de mână zâmbind.

— Chiar am de ce să fiu fericită. Apoi a spus oftând: Şi deja aflasem că familia Loski ştie de unchiul David. Nu-i nimic că ai vorbit despre el. Doar nu e secret.

M-am îndreptat un pic de spate.

— Stai aşa… cum ai aflat?

— Mi-a zis Patsy.

M-am uitat uimită la ea.

— Da? Înainte de cina aia?

— Nu, nu. După. Patsy a trecut pe la noi de câteva ori săptămâna asta, a zis ea şovăind. Îi e… îi e foarte greu.

— Cum aşa?

Mama a oftat din greu spunându-mi:

— Cred că eşti destul de mare să nu mai spui nimănui şi ţi-o zic doar pentru că… pentru că am impresia că te-ar putea interesa.

Am aşteptat cu răsuflarea tăiată.

— Patsy şi Rick s-au tot certat la cuţite în ultima vreme.

— Domnul şi doamna Loski? De ce?

— Nu mai par să se împace deloc, a oftat mama.

— Nu înţeleg.

— Pentru prima dată în viaţa ei, a zis mama foarte încet, Patsy vede ce fel de om e de fapt soţul ei. I-a luat douăzeci de ani şi doi copii, însă asta face acum. Apoi mi-a zâmbit cu tristeţe: Şi Patsy pare să treacă prin ce treci tu acum.

A sunat telefonul şi atunci mama mi-a zis:

— Lasă-mă să răspund, bine? Mi-a zis tatăl tău că sună în caz că rămâne peste program, cred că el e.

Cât s-a dus ea să răspundă, mi-am amintit ce-mi spusese Chet, că ştia pe cineva care n-a reuşit niciodată să vadă lucrurile în profunzime. Oare vorbea chiar de fiica lui? Şi cum de i s-a întâmplat aşa ceva după douăzeci de ani de căsnicie?

— Tata lucrează până târziu? am întrebat-o distrată pe mama când s-a întors.

— Nu era tata, scumpa mea. Era Bryce.

M-am ridicat ca arsă.

— Acuma l-a apucat să *sune*? De şase ani suntem vecini şi nu m-a sunat nici măcar o dată! Crezi că e gelos, de-asta?

— Gelos? Pe cine?

Aşa că i-am zis toată povestea de la început,

de la partea cu doamna Stueby, apoi cu Darla, licitaţia, păruiala şi partea finală cu Bryce, când a încercat să mă sărute de faţă cu toată lumea.

Mama s-a apucat să bată din palme şi să chicotească în toată regula.

— Mamă, nu e deloc amuzant!

— Ştiu, scumpa mea, ştiu, a zis ea îndreptându-se de spate.

— Nu vreau să ajung ca doamna Loski!

— Nu trebuie să te măriţi cu el, Julianna. Ce-ar fi să-l asculţi numai? Părea disperat să stea de vorbă cu tine.

— Ce-ar putea să-mi spună de-acum? Deja a încercat să dea vina pe Garrett pentru ce-a zis despre unchiul David, aşa că, îmi pare rău, nu-l mai cred. M-a minţit, nu mi-a ţinut partea în viaţa lui… nu… nu e genul de om de care *vreau* să-mi placă. Am doar nevoie de un pic de timp să-mi revin după toţi anii în care mi-a plăcut de el.

Mama a rămas mult şi bine tăcută, rumegându-şi obrajii. Apoi a zis:

— Oamenii se mai schimbă, ştii. Poate o fi avut şi el cine ştie ce revelaţii de curând. Şi, sincer, un băiat care încearcă să sărute o fată de faţă cu o sală plină de colegi nu mi se pare deloc laş. Poate că Bryce Loski e altfel decât îl ştii tu, mi-a şoptit ea mângâindu-mă pe păr.

Şi cu asta m-a lăsat singură cu gândurile mele.

Mama ştia că am nevoie de un răgaz de gândire, numai că Bryce nu voia deloc să mă lase în pace. Tot suna şi bătea la uşă. Chiar s-a furişat pe lângă casă şi mi-a bătut la fereastră! Unde mă uitam, dădeam cu ochii de el, era de-a dreptul sâcâitor.

Voiam să-mi ud curtea în linişte. Voiam să nu trebuiască să-l mai evit la şcoală sau s-o pun pe Darla să-l trimită la plimbare. De ce nu înţelegea odată că nu vreau să-l ascult şi pace? Ce avea să-mi zică aşa de *important*?

Chiar n-aveam dreptul să fiu lăsată în pace?

Apoi, după-amiază, când citeam o carte în camera din faţă cu perdelele trase, ca să mă ascund de el, cum făcusem toată săptămâna, am auzit un zgomot venind din curte. Când m-am uitat pe furiş afară, l-am văzut pe Bryce păşind prin iarbă. Îmi călca iarba în picioare! Adusese un hârleţ cu el! Ce-avea de gând să facă cu el?

Am sărit de pe canapea şi când am deschis uşa, am dat nas în nas cu tata.

— Opreşte-l! am ţipat.

— Linişteşte-te, Julianna, a zis şi m-a împins încetişor înapoi în cameră. Eu i-am dat voie.

— I-ai dat voie?! Ce i-ai dat voie să facă? M-am dus într-un suflet la fereastră. S-a apucat să sape o *groapă*.

— Aşa e. I-am zis că poate.

— Bine, dar de ce?

— Cred că i-a venit o idee excelentă, de-aia.

— Dar…

— N-o să-ţi distrugă iarba, Julianna. Lasă-l doar să facă ce şi-a pus în gând.

— Ce anume? Ce *face* acolo?

— Uită-te doar şi o să înţelegi.

Era un chin să mă uit la el cum sapă în gazonul meu. Făcea ditamai groapa! Cum de-l lăsa tata să-mi răscolească toată curtea?

Şi Bryce ştia că mă uit la el, pentru că a ridicat la un moment dat ochii spre mine şi a dat din cap. Nu mi-a zâmbit şi nici nu mi-a făcut cu mâna, doar a dat din cap.

Apoi a adus nişte pământ de plante, a tăiat sacul cu hârleţul şi a turnat pământ în groapă. După care a dispărut. Iar când s-a întors, căra din greu o ditamai rădăcina înfăşurată în pânză de sac pe gazonul nostru, iar când se mişca se auzea foşnit de ramuri.

Tata s-a aşezat lângă mine pe canapea şi a aruncat o privire pe geam.

— Un copac? am şoptit. Sădeşte un copac?

— L-aş ajuta, numai că mi-a zis că trebuie să facă totul singur.

— E cumva un…

Şi mi s-a pus un nod în gât.

Însă nici mai trebuia să întreb şi nici el nu mai trebuia să-mi răspundă. Mi-am dat seama după forma frunzelor şi scoarţa de pe trunchi. Era un

sicomor.

M-am întors cu totul pe canapea şi am privit mai departe.

Un sicomor.

Bryce a terminat de sădit copăcelul, l-a udat, a făcut curat şi s-a dus acasă. Iar eu am rămas pe canapea, neştiind ce să fac.

Stau de-acum de ore întregi cu ochii pe geam, la copac. E mic deocamdată, însă în fiecare zi o să crească. Iar după vreun secol o să ajungă să se înalţe sus de tot, peste toate acoperişurile. O să crească până hăt, departe! Îmi dau seama de-acum – o să fie un copac nemaipomenit de maiestuos.

Şi nu pot să nu mă întreb dacă peste un secol o să se caţere vreo fetiţă în el aşa cum mă căţăram eu în cel de pe strada Collier. O să vadă ce-am văzut şi eu? O să se simtă cum m-am simţit şi eu?

O să-i schimbe viaţa aşa cum mi-a schimbat-o mie?

Şi nu pot să nu mă gândesc la Bryce şi să-mi pun întrebări. Oare ce anume a încercat să-mi transmită? La ce se gândeşte?

Ştiu că e acasă pentru că, din când în când, se uită pe fereastră. Adineauri mi-a făcut cu mâna. Şi n-am putut să nu-i fac şi eu cu mâna, doar un pic.

Aşa că poate aş face bine să mă duc să-i mulţumesc pentru copac. Am putea să stăm de vorbă pe verandă. Tocmai ce mi-a trecut prin cap

că n-am făcut niciodată aşa ceva în toţi anii de când ne cunoaştem. Nu am stat niciodată de vorbă cu adevărat.

Poate mama are dreptate. Poate Bryce Loski e altfel decât îl ştiu.

Poate e timpul să-l privesc în lumina justă.

O discuţie cu Wendelin Van Draanen Despre *„Când ţi se pune pata”*

Î: *Ai putea să ne zici de unde ţi-a venit inspiraţia pentru* când *ţi se pune pata*? *Ţi* s-*a întâmplat să ţi se pună pata pe cineva*? *Sau să te enervezi că i* s-*a pus pata altcuiva pe tine*?

R: *Asemenea lui Juli, şi mie mi* s-*a pus pata pe un băiat din vecini şi, tot ca ea, sunt sigură că am fost tare enervantă*. Î*nsă de fapt, scriind* când *ţi se pune pata, m-am inspirat din meseria mea de profesoară de liceu. Tot văd elevi topiţi unii după alţii şi-mi vine să le zic fetelor*: *„Of, draga mea, chiar nu merită deloc băiatul ăla să-ţi baţi capul cu el” sau să le zic băieţilor*: *„O arăta ea bine, dar atâta o ţine”, însă desigur că sunt profesoara lor, aşa că nici nu-şi închipuie că ştiu şi eu cum se simt. Astfel că am scris această carte pentru a convinge adolescenţii să-i vadă pe cei de lângă ei aşa cum sunt, în loc să-i judece după aspectul fizic*.

Mi-aş fi dorit să-mi pice şi mie în mână o asemenea carte când eram mai tânără. M-ar fi ajutat mult.

Î: E foarte bine că aflăm povestea din ambele perspective, a lui Bryce şi a lui Juli – ai plănuit de la început să narezi totul pe capitole alternative?

R: Mi-am propus să existe două puncte de vedere, însă la început am conceput o carte compusă din două jumătăţi – a lui Bryce şi a lui Juli –, pe care le citeai întorcând cartea, iar cele două părţi s-ar fi întâlnit la mijlocul cărţii. Îmi place mult simbolismul, însă până la urmă am hotărât că naraţiunea funcţionează mai bine pe capitole alternative.

Î: Ai crescut vreodată pui? Te caţeri în copaci? Cânţi în vreo formaţie cu nume mereu schimbător? Asemenea detalii sunt foarte plastice, te-ai inspirat cumva din propria ta viaţă?

R: Nu, da şi, ăă... da. Deşi numele formaţiei n-aveau nimic de-a face cu ridicatul din picior. Când scrii, ajungi să combini propriile experienţe cu informaţiile pe care le-ai aflat documentându-te, aşa că a fost nevoie să mă informez foarte bine când am scris despre povestea cu puii. Despre căţăratul în copaci am scris fără probleme. Tot aşa, a fost floare la ureche să scriu despre garajul lui Skyler.

Î: *Te-ai gândit cumva să mai scrii o carte din seria* când *ţi se pune pata*?

R: *Mi* s-*a tot cerut să scriu o continuare, însă nu mi se pare că e cazul. Mi-am propus cu această carte să-mi îndrum cititorul să se întrebe ce anume îşi doreşte de la o relaţie. Dacă scriu urmarea şi îi arăt ce se întâmplă mai departe cu Bryce şi Juli, ar fi ca şi cum aş răspunde chiar eu la întrebarea pe care i-am pus-o. De obicei le zic fonilor să se închipuie în pielea lui Bryce sau a lui Juli şi să trăiască în aşa fel încât să se îndrepte spre viitorul pe care şi-l doresc.*

Î: *Ştiu că ţi-au scris mai mulţi fani să se plângă că Juli şi Bryce nu se sărută deloc la sfârşitul cărţii. De ce ai decis aşa*?

R: *Pentru că lecţia cărţii este că adevărata dragoste e ancorată în modul în care ajungi să cunoşti şi să respecţi omul aşa cum e. Deşi Juli şi Bryce încep în sfârşit să se vadă cu adevărat, e un proces mai îndelungat. Îmi place finalul optimist şi deschis al cărţii, însă îi înţeleg şi pe cititorii care-şi doreau sărutări, aşa că fanilor cărţii* când *ţi se pune pata le dedic următoarea mea comedie romantică, Confessions of a Serial Kisser. Aţi vrut sărutări*? *Poftim*! *Cu toate că romanul porneşte de la o premisă simplă, cel puţin la prima vedere, ca şi în cazul lui* când *ţi se pune pata, dacă priveşti în profunzime, se întâmplă cu totul alte lucruri.*

Dincolo de umor şi sărutări, e o poveste despre *autocunoaştere şi despre puterile vindecătoare ale iertării*.